

NON SÔNG

THE UNION OF VIETNAMESE STUDENT ASSOCIATIONS OF SOUTHERN CALIFORNIA • TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM BÊN NAM CALIFORNIA

Volume 8 Issue 82 – Winter 1996

Giá Ủng Hộ: \$3.00

Happy Holidays !

NON SÔNG

m a g a z i n e

BAN ĐIỀU HÀNH ♦ ADMINISTRATION

Chủ Nhiệm ♦ Co-Publishers

Dan Tâm
Phạm Nhã Anh

Thư ký ♦ Secretary

Thái Ngọc Ngân

Thủ Quỹ ♦ Treasurer

Nguyễn Hồng Nhi

BAN BIÊN TẬP ♦ EDITORIAL

Chủ bút ♦ Chief Editor

Triều Miên

Thư Tín ♦ Correspondent

Trúc Phương

KỸ THUẬT ♦ ART AND PRODUCTION

Art Director

Vũ Hoàng Lân

Production Artist

Lê Đình Phú

Minh Họa ♦ Illustrators

Vũ Hoàng Lân, TVI, Lê Đình Phú

Đánh Máy ♦ Typing

Nguyễn Mai Trâm, Võ Khánh
Nguyễn Lê Bảo, Vương Sơn, Phạm Tài

Trình Bày Bìa ♦ Cover Design

Steven Huy Nguyễn at Q Graphics

Kỹ Thuật Internet ♦ Webmaster

Nguyễn Quân

Nhiếp Ảnh ♦ Photographer

Lâm Quang, Việt Nhân

Phát Hành ♦ Distribution

Nguyễn Tuyển, Võ Khánh

TIẾP THỊ ♦ SALES AND MARKETING

Quảng Cáo ♦ Advertising Representative

Phạm Trung

(Bộ chữ tiếng Việt được cung cấp bởi công ty VNI)

Thư Ngỏ

Tạ ơn đời mang cho ta cuộc sống

Tạ ơn người cho nhân thế nguồn vui...!!!

Hàng năm cứ mỗi khi mọi người đang nô nức chuẩn bị cho mùa lễ Tạ Ôn thì ta biết chắc là tiết trời đang vào giữa thu với những làn gió nhẹ buồn man mác và đâu đây lá úa đọng ven cành.

Cám ơn đời mang đến cho ta những mùa thu để xua đuổi những tháng hè oi ả! Với những làn gió nhẹ mênh mông gợi cho mỗi chúng ta những niềm thương và nỗi nhớ, cho tâm hồn dào dạt sống tình dâng, cho đời người giao cảm bên nhau để cuộc sống vạn lần hơn tươi đẹp.

Với “Tạ Ôn Đời, Tạ Ôn Người” Non Sông xin gửi gắm tất cả những tâm tư tình cảm của toàn thể ban báo chí Non Sông đến với tất cả quý thân chủ, thân hữu, quý cao niên và quý anh chị em sinh viên trẻ đã đóng góp bài vở cho Non Sông để chân thành cảm tạ quý vị — những người đã giúp cho Non Sông được tồn tại và phát triển mãi theo thời gian!

Và cũng để cùng nhau đón mừng mùa Giáng Sinh, mùa của những nô nức, rộn ràng, mùa của tỏ bày và trao tặng, anh chị em ban báo chí Non Sông cũng xin gửi đến quý bạn những bài văn hay, những dòng thơ đầy tình tự như là một món quà nhỏ trong những ngày vui này.

Với đặc san Non Sông này, hy vọng bạn sẽ vui hơn và ấm lòng hơn trong những ngày đông lạnh lẽo đang đến, để rồi chúng ta cùng đón Xuân sang trong một tuyển tập Non Sông khác cũng hay và đầy tình tự như vậy. Anh chị em ban báo chí Non Sông mong quý bạn cùng chung góp tay để vườn Xuân Non Sông sẽ tràn ngập bài vở mùa Xuân, ngày Tết; để chúng ta lại có dịp cùng hưởng mùa Xuân bên nhau.

Một lần nữa, ban báo chí Non Sông xin chân thành cảm tạ đến tất cả những bông hoa đời cao quý đã giúp tô điểm cho vườn hoa của Non Sông mỗi ngày thêm rạng rỡ.

Thân ái,

Ban Biên Tập

Trong lịch sử Việt Nam đã có biết bao vị anh hùng hào kiệt đã hy sinh vì tổ quốc nhưng sách sử ít đề cập đến họ. Thượng đạo tướng quân Nguyễn Long là một trong số những người đó. Ông là người đã góp phần quan trọng trong sự thành công của Nguyễn Vương. Nguyễn Long xuất thân từ một gia đình nghèo, làm nghề nươg rẫy ở huyện Đồng Xuân tỉnh Phú Yên.

Thuở nhỏ ông chuyên tập võ nghệ rèn luyện chí khí nên khi lớn lên ông nổi tiếng là một vị hào kiệt nhất trong vùng. Vì lớn lên trong thời loạn lạc ở cuối thời Trịnh, Nguyễn phân tranh, nên là một môi trường để cho các vị anh hùng như Nguyễn Long có cơ hội tung hoành ngang dọc. Lúc bấy giờ tại các tỉnh Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên phát sinh phong trào buôn nguồn (Người ta đem các sản phẩm

THƯỢNG ĐẠO TƯỚNG QUÂN

TRIỀU MIÊN

NGUYỄN LONG

của vùng biển như cá khô, mắm muối đem lên vùng thượng để đổi lấy quế sáp, mật, da thú...) và Nguyễn Long là một người buôn nguồn có hạng lúc đó. Đối với chính quyền lúc đó, buôn nguồn là việc bất hợp pháp nên Nguyễn Long đã lãnh đạo một nhóm thanh niên có đủ mưu mẹo để qua mặt quan quân.

Năm 1775, đất Nam Hà rối loạn, Nguyễn Nhạc phát cờ khởi nghĩa ở Tây Sơn, chiếm Qui Nhơn và Quảng Ngãi. Trong khi đó ở Bắc Hà, chúa Trịnh Sâm cử Hoàng Ngũ Phúc thống lĩnh các danh tướng tấn công vào Nam Hà chiếm lấy Phú Xuân là kinh đô của chúa Nguyễn, khiến Định Vương phải chạy vào Quảng Nam. Nguyễn Long đã hợp tác với Châu Văn Tiếp và Phạm Văn Sĩ chiếm lấy núi Chà

Rang qui tụ binh mã, tích trữ lương thực lập thành đạo quân “Lương Sơn Tá Quốc,” tôn thề chúa Nguyễn và chống lại quân Trịnh. Vai trò của Nguyễn Long trong Lương Sơn Tá Quốc rất quan trọng vì ông biết được nhiều thứ tiếng của đồng bào buôn thương nên đã thuyết phục được nhiều nhà buôn thương làm hậu thuẫn cho đạo binh Lương Sơn, ông đã quy tụ được nhiều thanh niên thương gia nhập vào đạo binh và có được nhiều binh khí như cung, nỏ, xà, gạc...

Năm 1782 đạo quân Lương Sơn Tá Quốc tiến vào Nam để chiếm lấy thành Sài Gòn cho Nguyễn Vương. Lúc bấy giờ Nguyễn Vương đang trốn tránh ở Phú Quốc. Sau khi Nguyễn Nhạc tấn công Quảng Nam. Tướng Tây Sơn giữ thành Sài Gòn lúc bấy giờ là Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá. Phạm Văn Sĩ xua quân vào đánh trước, Nguyễn Long và Lê Văn Quân chỉ huy hai cánh quân tả hữu đánh vào hai bên. Châu Văn Tiếp đưa quân tiếp ứng. Quân Tây Sơn bị thua phải rút về Qui Nhơn. Châu Văn Tiếp rước Nguyễn Vương Phúc Ánh về Sài Gòn.

Năm 1783, quân Tây Sơn do Nguyễn Lữ và Nguyễn Huệ đánh lấy lại Sài Gòn. Quân của Nguyễn Vương bị thua nặng nên chạy xuống Hà Tiên. Châu Văn Tiếp chạy qua Xiêm La (Thái Lan). Nguyễn Long gom góp tàn binh rút về căn cứ địa Chà Rang. Châu Văn Tiếp, Phạm Văn Sĩ, Lê Văn Quân không bao giờ trở về Chà Rang nữa.

Tại Chà Rang, Nguyễn Long xây dựng lại lực lượng, chinh đốn quân mã, chiêu mộ đồng bào thương lập thành một cánh quân, đắp đồn lũy, tổ chức phòng thủ kiểm soát các đường Thương đạo vùng Phú Yên và ông được Nguyễn Vương Phúc Ánh phong cho chức Thượng Đạo tướng quân, tước Long Chánh Hầu và ủy trách nhiệm cho cai quản vùng núi Phú Yên, ngăn không cho quân Tây Sơn đánh xuống đồng bằng. Lúc bấy giờ thượng

đạo trường sơn là con đường chiến lược của miền Trung. Nguyễn Long đóng quân trên núi suốt hai mươi năm và trong hai mươi năm quân Tây Sơn chưa bao giờ sử dụng được đường thượng đạo.

Năm 1793, lực lượng của Nguyễn Vương do Nguyễn Phúc Hội chỉ huy đem quân đánh ra Qui Nhơn. Nguyễn Long đem quân xuống đóng ở La Hai

Lượng rút quân về Phan Thiết, ông lại đem binh lên núi.

Năm 1795, Nguyễn Long đem quân xuống Khe Lương giúp hậu quân Võ Tánh đốt hết trại binh của Tây Sơn từ chân núi Sĩ Lâm tới cầu Hòa Vong. Năm 1799, Nguyễn Vương ra quân cố chiếm Qui Nhơn. Nguyễn Long được cử ra giữ khi Tam Lãnh. Nhờ ông mà Huỳnh Đức và Võ Tánh đã vượt qua

rồi sau lui binh giữ Thạch Thành (phía Nam Sông Đà Rằng) để chặn đường truy kích của quân Tây Sơn khi Nguyễn Phúc Hội rút về.

Năm 1794, đại quân Tây Sơn bao vây thành Diên Khánh lúc bấy giờ thành này do Hoàng Tử Nguyễn Phúc Cảnh trấn giữ. Nguyễn Long đưa quân xuống phối hợp với cánh quân xuống phối hợp với cánh quân của Mạc Văn Tô, Nguyễn Văn Thành, Nguyễn Đức Thành để giải vây cho thành này. Sau đó ông đem binh men theo đường Hà Nhao để truy kích quân Tây Sơn trên đường rút lui và ông đã gạt được nhiều thắng lợi. Sau đó ông được giao trách nhiệm yểm trợ cho tướng Võ Văn Lượng trấn giữ Phú Yên. Sau Võ Văn

cửa Thị Nại lên Phú Trung rồi qua Sông Càn Dương.

Trong những ngày cuối cùng của cuộc chiến, Nguyễn Long đóng quân ở La Hai. Nghe tin Tuy An bị thất thủ, lưu thủ Lưu Tấn Hòa bị giết chết, Nguyễn Long định đem binh khôi phục Tuy An, trên đường đi ông bị phục kích nên phải lui về Sông Đà Rằng. Vì trận thua này mà ông không được phong tước công.

Hai mươi năm “nếm mật nằm gai”, hai mươi năm chiến đấu, Nguyễn Long xứng đáng là vị anh hùng của nước Nam. □

GIÁNG SINH NĂM ẤY

NHÃ ANH

Mỗi khi nhìn các cửa kính tiệm buôn bày những món quà Noel dưới cây thông đủ màu, lòng tôi nao nao vì Noel đã đến.

Giáng Sinh năm ấy tôi vừa tròn mười một tuổi, cái tuổi thật dễ thương ấy mà! Không như mọi năm khác, năm ấy gia đình tôi tổ chức trễ vì ông tôi phải vào bệnh viện mổ. Cả nhà đợi ông tôi xuất viện rồi cùng mừng Giáng Sinh luôn. Bầu không khí nhộn nhịp của buổi lễ cuối năm thật vui hẳn đi. Tôi đếm từng ngày, mong cho ông tôi mau về để tôi có thể mở các món quà dưới chân cây Noel mà anh Đạt và tôi đã công phu trưng bày. Anh Đạt bảo tôi, “Bé ngoan, cuối tuần anh sẽ kể chuyện cho nghe.” Tôi nhẩn mặt nhìn anh và nghiêm trang trả lời, “Người ta lớn rồi, không phải là ‘bé’ nữa.” Anh nhìn tôi mỉm cười, “Anh quên, thôi thế anh gọi là bé lớn được không?” Tôi quay mặt không thèm trả lời anh nhưng trong lòng thật sung sướng khi nghe anh kể chuyện vào cuối tuần. Anh Đạt kể chuyện hay lắm. Nhỏ Ly cạnh nhà rủ tôi ra nhảy dây nhưng tôi chẳng thấy hứng thú. Nghe lời anh, suốt tuần tôi chỉ quanh quẩn bên Mẹ, đợi bà may xong chiếc áo sơ mi mới cho tôi. Áo chưa hoàn tất nhưng tôi vẫn ướm chiếc áo và ngắm nghía mình trước gương. Đúng là con gái ưa làm dáng!

Tối hôm trước Giáng Sinh anh Đạt và tôi trải chiếc ghế bố dưới mái hiên nhà ngồi ngắm sao. Tôi say mê nghe anh kể tên những vì sao nhỏ và cố tìm những ngôi sao mà anh đang diễn tả trong biển sao lấp lánh. Tối hôm ấy bầu trời lung linh ánh sao như một tấm thảm nhung đen đính kim cương sáng chói. Tôi chợt nhớ đến chuyện A-La-Đin mà anh Đạt đã kể và tôi ao ước được ngồi hiên ngang trên tấm thảm thần rồi cùng anh Đạt bay bổng trên bầu trời cao vút. Tôi sẽ hái những vì sao và cài lên mái tóc, còn lại một ít tôi sẽ để dành trong túi áo mang về

cho Mẹ.

Giờng tư tưởng của tôi bị đứt quãng vì một hiện tượng trước mặt, một bà lão đang bị một lũ trẻ tinh nghịch bao vây. Bà ta mặc bộ đồ vải nâu sòng, trên lưng mang một túi vải cũ kỹ. Tóc bà điểm sương, thoáng nhìn những đường nhăn trên khuôn mặt cần cỗi của bà lão, tôi nghĩ bà ta đã trải qua nhiều sương gió. Da bà nhăn nheo, sạm nắng và nổi những lằn gân. Bà lão trạc sáu mươi tuổi. Tôi chưa thấy bà lão nơi khu phố tôi ở bao giờ. Có thể bà lạc đường và dĩ nhiên là lũ quỷ sứ xóm tôi khó bỏ qua cơ hội này. Chúng nó tùm năm, tùm ba chặn đường bà lão đáng thương kia. Đứa thì banh mắt và há miệng to làm ông kẹ, đứa thì giả tiếng mèo kêu, còn đứa thì gân cổ hát cải lương. Cả lũ nối đuôi theo sau bà lão, miệng luôn gọi “Bà khùng, bà khùng.” Có đứa nói, “Đứa nào to gan dám chọc nội tao, tao đánh chết liền.” Xong cả bọn phá lên cười ha hả. Mặc cho bà lão tránh né, lũ trẻ vẫn chế giễu bà ta không chút thương hại. Trong những giây phút sống chết như vậy bà lão đã vấp té. Bà lão cố nướng đôi mắt nhuộm lệ nhìn từng khuôn mặt ranh mãnh của các thủ phạm. Lũ trẻ đang đùa giỡn bỗng im bật. Chúng nó lăm lét nhìn bà rồi lạng lẽ kéo nhau đi. Bà lão ngồi bơ vơ trên vệ đường, nước mắt bà tuôn trào nhưng bà chẳng buồn lau hoặc đứng dậy thu lại những vật dưng dưng dưới đất. Những đồ vật trong bị vải của bà vung vãi trên lề đường. Tôi thấy một chiếc sàng-đan đứt quai, một chén gỗ mẻ, một con búp bê vải rách, một chiếc áo len vá nhiều nơi, và chung quanh bà rải rác những hạt đậu đen. Anh Đạt vội vã chạy lại nhặt các món đồ vào giỏ cho bà. Mẹ tôi trao cho bà lão một gói cơm nắm và vài miếng đậu chiên. Bà lão run run đưa hai bàn tay gầy guộc nhận lấy gói quà bằng đôi mắt biết ơn. Tôi đứng lặng bên ngưỡng cửa trong khi Mẹ tôi và anh Đạt đỡ bà lão đứng dậy. Tôi mãi nhìn theo bà cho đến lúc dập dánh còm cõi ấy khuất dần vào bóng tối

cuối đường.

Bà lão khiến tôi liên tưởng đến ông tôi nhiều hơn. Tôi buồn ray rứt, mắt tôi đỏ và lệ sắp trào bờ mi. Anh Đạt thương tôi lắm. Anh hiểu ý tôi ngay và tối hôm ấy anh chở tôi vào nhà thương thăm ông tôi. Vừa vào phòng bệnh nhân, tôi chạy lại ôm

chầm lấy ông tôi và òa khóc. Lúc đó tôi cảm thấy thương ông tôi hơn bao giờ hết. □

*Thương gửi Ông Ngoại.
(Golden West College)
11/22/96*

Yêu !!!

*Yêu là xao xuyên, đợi chờ nhưng như
là để lòng ngơ ngẩn mỗi chiều buông
là mong được hòa nhau cùng hơi thở
để tâm tư lăm lúc hóa đại cuồng!*

*Trong bể yêu chất chứa lăm phong ba
người ngụp lặn kẻ xuôi dòng êm ái
có những khi thấy đâu cũng là hoa
lại lăm lúc trông quanh toàn cỏ dại*

*Một trời yêu rục rở tựa trăng sao
một bể nhớ dạt dào như lớp sóng
người đang yêu được vui về biết bao
kẻ không được nào nê trong chiếc bóng*

*Yêu là tình cảm khi cho bằng nhận
là hiến dâng, vay mượn với đổi trao
là hạnh phúc hoặc đắng cay suy hận
cho nhân gian từ đó dậy ba đào*

Trọng Thức

KHÔNG TÊN II

... Sao em đưa bàn tay
Để anh cầm,...anh giữ...
... Cho lòng anh đắm say...
... Bao bồn chồn, khó xử ...

... Bàn tay em xinh xinh ...
Nư hồn em trong trắng ...
Nư mây thoảng bình minh
... Hay là bao con nắng ...??

Anh nắm tay em mãi ...
... Cầm chặt bàn tay trao ...
Em nắm tay anh mãi
... Đòi ta là của nhau ...

... Mây, trời, gió, biển, ngừng giây phút ...
... Chờ ta trao khế bàn tay nhau...
... Bỗng em... liếc thấy...ai ngoài phố...
... Vội vã rút về...bàn tay trao...

5/29/96

Vũ Trung Nhân

Diệp khúc tình yêu

*tình yêu là khúc nhạc không lời
khi trầm khi bổng, lúc buồn lo
Lúc say, lúc tỉnh, khi ngỡ ngẩn
quen mất thời gian lẫn đất trời
đôi tim ấp ủ hòa nên nhịp
làn hơi hợp tấu điệu chơi vui
tiểu âm thánh thoát bay cao vút
kết khúc tình ca đẹp nhất đời!*

Trọng Thức

Mười Yêu!

Tôi yêu khúc nhạc đượm men tình
yêu đời tươi đẹp mỗi bình minh
yêu người với cả lòng nhân ái
yêu quá thiên nhiên vạn vật xinh

Yêu thơ bằng cảm xúc dạt dào
yêu quê qua cuộc sống thanh cao
yêu hoa cỏ mang màu tươi mát
yêu đồng xanh dâng nhựa sống trào

Tôi yêu những tấm lòng cao thượng
hiến tặng cho đời chẳng vấn vương
yêu bóng mẹ quê tình chân chất
biển cả ví lòng mẹ thân thương !!!

Trọng Thức

Cảm Ơn Bạn!

KATHLEEN KHÁNH (UCI)

Hơn mười năm qua, tôi vẫn còn nhớ ngày khai giảng khi tôi sắp vào lớp 6. Trước đây, tôi chỉ học ở một branch của ngôi trường này thôi, bây giờ vào main campus tôi hơi sợ. Khi tôi còn đang choáng váng vì số học sinh quá đông,

Ba tiếng trống vang lên. Chúng tôi ai về hàng đó. Suốt ngày, tôi gần như quên bằng cô bạn mới cho đến khi về gần nhà. Nhà tôi nằm khá xa trường, cho nên đến nửa đường thì chỉ còn lác đác vài học sinh thôi. Ô hay, ai vậy kìa! Chẳng lẽ cái cô bạn hồi sáng lại về đường này, khốn khổ cho tôi, tôi không biết tên, làm sao gọi bây giờ. Tôi đành phải gọi:

— Ê, về đường ni há.

Cô ta quay đầu lại, ngạc nhiên:

— Bộ ấy ở gần nhà Quỳnh há.

Rồi từ đó, chúng tôi cùng đi học chung, đi về chung. Mỗi khi có bài thi thì chúng tôi còn soạn bài chung nữa. Chúng tôi đã trở thành đôi bạn thân nhất trường mà ai trong trường cũng biết. Với cái tính vui vẻ đặc biệt, Quỳnh đã kết bạn rất nhanh và những người bạn cùng lớp của Quỳnh cũng trở thành những người bạn đáng mến của tôi. Dù học khác lớp nhưng tình bạn chúng tôi luôn luôn bền vững và ngày một gắn bó hơn, không có một *secret* gì giữa chúng tôi và trong suốt bốn năm trời chúng tôi không có một lần giận nhau. Khi lên lớp 9, chúng tôi vui biết chừng nào khi được học chung lớp và đây cũng là năm cuối cùng ở trường này. Tình bạn của chúng tôi đã được những người trong lớp quý trọng. Buồn cười là mỗi khi được bầu làm gì chúng tôi cũng được số phiếu giống nhau.

Bây giờ nhìn lại những kỷ niệm cũ, tôi cảm thấy mình thật là *lucky*. Có bao nhiêu người được một người bạn chí thân như tôi đã có. Đây là một “ideal friendship” mà bây giờ tôi khó mà tìm được. Tôi muốn cảm ơn Quỳnh vì đã làm bạn tôi và cảm ơn đời đã cho tôi một người bạn như Quỳnh. □

PhotoDisc

thì có một cô tóc ngắn mặc áo trắng quần xanh lúng túng và sợ hãi hơn tôi nữa đang đứng gần cổng trường. Trông cô ta trạc tuổi tôi, tôi tiến đến làm quen.

— Ấy là ma mới hả?

— Ủ.

— Từ mô tới rứa?

— Chuyển từ trường P.N.

— Răng xa rứa?

— Tại gia đình mới dời về gần đây.

— Minh học lớp 6/2. Ấy học lớp mô?

— Minh thì 6/1.

Bạn bè bảo em đã về. Em về rồi ư. Lòng tôi reo vui. Con phố dẫn tới nhà em cũng reo vui. Tôi mang mưa nắng Sài Gòn đến tìm em đây. Chẳng phải em đã nói qua sao, nếu không có tôi ở Sài Gòn thì em không biết trời mưa hay nắng. Lúc ấy em ngây ngô thánh thiện biết chừng nào. Tội nghiệp em, bốn năm trước bố mẹ bắt đi Úc du học. Đi học mà khóc sụt sùi hỏi, “Rồi anh có nhớ em không?” Tôi đã vỗ về “Nhớ chứ sao lại quên được cô bé của anh”. Bốn năm rồi em sao nhỉ. Tôi thêm vô cùng, thấy lại màu áo hồng phấn và nụ cười tinh nghịch của em. Cổng nhà mở, màu nắng hồng ủa tới bên tôi ấm áp:

— Em về rồi.

Chừng như sợ không phải là sự thật, em tiếp tục lay tay tôi:

— Em đã về.

Tôi xoa đầu em thân ái:

— Biết rồi, nói mãi. Anh biết cô đã về được đúng 3 tiếng 12 phút đồng hồ.

Em thoát đi. Tôi nghe tiếng em loáng thoáng với người nhà. Tôi cười thầm. Em muôn đời vẫn thế. Hấp tấp, sơ suất. Suốt thời gian quen em không biết tôi đã quên được mỗi vô nhà bao nhiêu lần. Em quay lại, mở cổng, ra lệnh cho tôi:

— Đi, anh đưa em về lại chỗ cũ.

Chỗ cũ là quán Cafe Sông Trăng thơ mộng bên khu Thanh Đa. Thời đại học, tôi và mấy thằng bạn sau giờ dạy kèm thường ra Sông Trăng uống cafe. Có một ngày em tìm tôi ở đó. Tôi quên, nhưng em nhớ, tự nhiên giới thiệu:

— Hôm qua em tới chơi nhà Trang. Thấy anh dạy Hóa cho chị em Trang hay quá. Em có thể xin học luyện thi với anh không? Em tên Duyên.

Khi ấy em học lớp mười một, hồn nhiên và gần gũi như một đứa em gái. Sinh nhật mười sáu của em, tôi dẫn chị em Trang và em cùng tới chơi Sông Trăng với đám bạn Bách Khoa của tôi. Ngẫu nhiên mà trùng hợp, chiều hôm đó trăng tròn vành vạnh. Em ngó ra sông tư lự.

— Sinh nhật sao không vui cô bé?

— Em đang nhớ tới hai câu thơ hay nhưng buồn quá.

Tôi nhìn em chờ đợi. Em đọc:

— *Em mười sáu tuổi, trăng mười sáu. Áo lụa phơi buồn sân gió xưa.*

— Không buồn đâu, nghe anh sửa nè. *Em mười sáu tuổi, trăng mười sáu. Áo lụa phơi hồng sân gió tôi.*

Như trẻ nít, em cười sung sướng:

— Cảm ơn anh, anh tốt quá.

Em thi đại học. Cầm giấy báo trúng tuyển tới khoe. Tôi được khao cafe ở Sông Trăng. Em liếng thoảng:

TRĂNG ƠI DUYÊN ƠI

Nguyễn Lộc Quy

PhotoDisc

— May quá, em đi thi mà cứ rủa ông Nguyễn Tất Nhiên trù ẻo người tên Duyên “rớt đi Duyên, rớt để thương người”

Cũng ngày cầm giấy báo đi Úc du học, em lại bắt tôi chờ tới Sông Trăng ngồi khóc nức nở. Bây giờ em về, cũng ở nơi đây, bắt tội tôi:

— Thư nào anh gửi em cũng đọc đi đọc lại đến thuộc lòng. Mà tính lại em đi bốn năm, anh cũng chỉ gửi em có bốn lá thư.

Tôi cười chạy tội:

— Thì bằng với số lần anh đổi việc làm rồi còn gì.

Tôi và em cùng đứng dựa lan can, nhìn ra bờ sông lộng gió chiều. Em bảo tôi trăng sắp lên. Trăng chiều lên, em lặp lại câu hỏi bốn năm về trước:

— Anh có nhớ em không?

— Có

— Sao anh không nói gì đi?

Tôi quay sang:

— Để anh nhìn em cho kỹ đã.

Em nhìn nghiêng qua tôi, đưa tay vén mái tóc lòa xòa. Tôi mới phát giác, em hết là cô bé demi garcon. Em tóc xõa ngang vai liêu trai lạ lùng.

— Dường như em trưởng thành nhiều. Thế mà anh lại thích em hồn nhiên như lúc anh mới biết em.

Tôi phá em, ngáp ngừng nheo mắt:

— Nhưng nghĩ lại anh thiệt thòi quá. Hồi đó quen em, em không được đẹp như bây giờ.

Em cười hãnh diện, xinh như hoa hàm tiếu.

— Kể anh nghe về đời sống của em bên Úc đi.

— Cũng thường lăm anh. Mới đầu thì xa lạ, dần dần cũng quen, phải lo học cho mau xong để sớm về. Em ở Sydney lâu thế mà không biết gì hết ngoài con phố ở Cabramatta. Nếu ai hỏi em nhớ gì ở Úc, em sẽ nói em

nhớ Cabramatta. Nó có một cái ngã tư đường rất dễ thương làm em cứ nhớ Sài Gòn.

— Em về nước chắc có khối chàng bên ấy ngày ngày nước mắt rớt bên bờ sông.

Em thở dài:

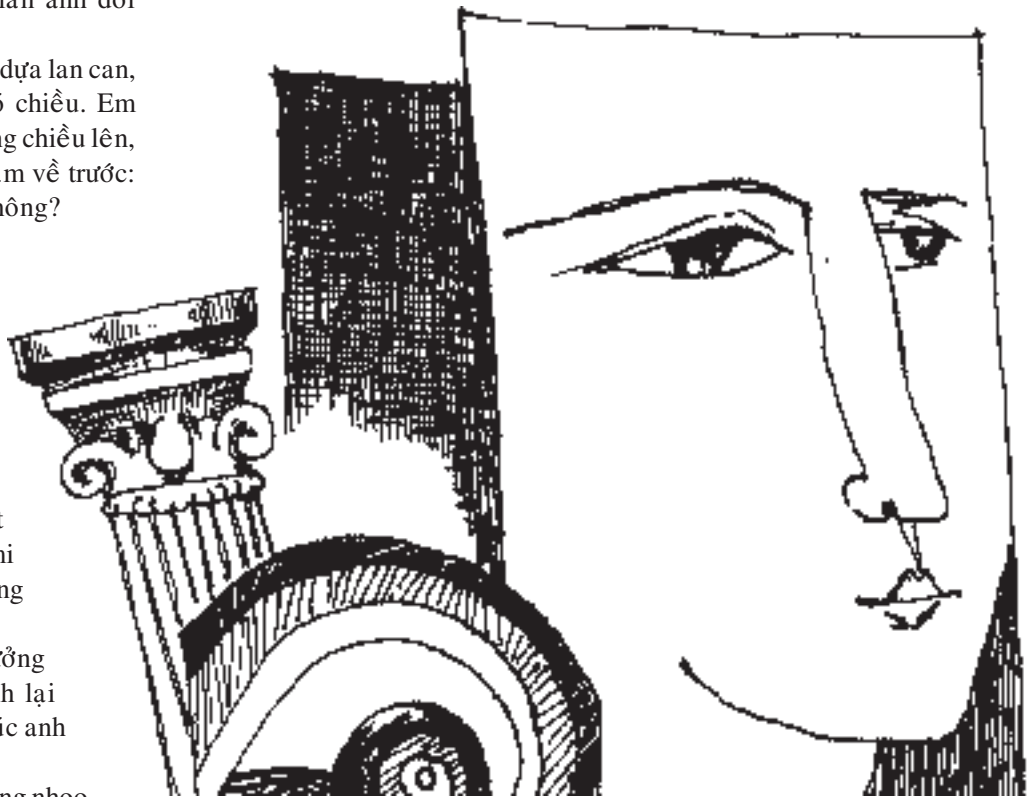
— Tội nghiệp Phong.

Bỗng dưng em hết láu táu. Lời lẽ chững chặc như tuổi đời:

— Khi thì nhớ xôn xao, khi thì âm thầm lặng lẽ. Nhưng lặng lẽ nhiều

nào của Sài Gòn, anh mới gặp em ở cuộc đời. Em kể cho Phong nghe thế. Rồi Phong bảo em nên về tìm anh.

Tới phiên tôi thở dài. Tội nghiệp em. Tội nghiệp anh chàng Phong nào đó. Hình như em có kể tôi nghe về người bạn trai tên Phong của em trong thư. Và hình như tôi cũng khuyên em lấy Phong tiếp tục làm tiểu thư ăn sung mặc sướng của em. “Em hãy lấy chồng, định cư bên đó, lâu lâu về chơi để anh có dịp khoe với người ta anh

hơn. Em nhớ trước ngày em đi du học tình cờ thấy anh dừng xe ở đèn đỏ. Em đã ước đèn hư để nó đỏ hoài, để anh kịp nhìn thấy em ở ngay lối rẽ bên tay phải của anh. Nhưng đèn vội xanh lại, anh giống như những người khác lao đi mất. Anh đâu có biết, ngã tư đường đó có mình cùng dừng chân ở một thời điểm. Nhưng chỉ có em mang theo hình ảnh của anh, mang theo mưa nắng Sài Gòn. Cabramatta có cái ngã tư đường tựa tựa, nên em hay tự hỏi về anh. Ở ngã tư đường

cũng có bạn Việt Kiều”. Em kéo tôi về thực tại:

— Còn anh thế nào?

— Chỉ có mảnh bằng đại học mới giữ chân anh lâu thế. Từ khi ra trường đi làm, việc làm nào không cho anh cơ hội đi đây đi đó thì anh lại đổi việc. Vừa đổi tới việc thứ tư thì em về. Anh đã nói với em, anh là lãng tử.

Em nhìn tôi ai oán:

— Có phải không còn chị Như Thoa ở đây, Sài Gòn không có gì cho anh lưu luyến?

Một chút kỷ niệm bưng đây. Tôi chao lòng vì hệ lụy tình yêu. Hai năm trước em điện thoại về thăm, tôi có kể em nghe về người con gái trong đời tôi. Gã lãng tử biết yêu huyền thuyên. Như Thoa, ngụ ý người con gái cài trâm kim thoa có tài văn chương. Như Thoa, người con gái tôi yêu thỉnh thoảng vì tôi viết văn, làm

Tôi cầm tay em, vỗ vỗ nhẹ thay cho một lời từ tạ:
— Mai anh đi Indo, sẽ ở đó làm việc khoảng sáu tháng.

Trăng lại tròn vành vạnh trong mắt em long lanh những giọt thủy tinh đau xé. Nhè nhẹ, chị Hằng, chú Cuội chao đi méo mó theo nước mắt em vỡ ra thánh thót. Em quay lưng. Sỏi

thơ. Nhưng văn thơ không dung chứa gã lãng tử mãi. Người con gái đó đã bỏ tôi đi, nghe đâu qua Tây, qua Mỹ. Gã lãng tử thất tình im tiếng. Có lẽ em đã nghe Trang nói lại. Em chợt nhìn xoáy mắt tôi:

— Anh có thể dừng đổi việc đi lung tung nữa không? Em đã về, cho em hiểu được anh.

Tôi lắc đầu thương hại, thu hết can đảm nhìn thẳng em. Đã tới lúc tôi phải chấp nhận em đã trưởng thành. Em có bình tĩnh nghe tôi nói không, hay vỡ tin đó là lời mây tiếng gió.

— Đâu cứ bây giờ em hai mươi bốn tuổi em mới hiểu được anh. Nhớ không, anh có nói anh rất dễ hiểu. Hãy hiểu đơn giản là anh khó hiểu. Thế thôi. Em đã đi được một bước dài, lẽ ra em không nên quay đầu lại nhìn anh, tìm anh trong đời em để làm gì.

đá ngậm ngùi. Tôi biết kể từ đó tôi mất em vĩnh viễn, và tôi cũng sẽ vĩnh viễn nhớ em hơn tuổi “Em hai mươi bốn tuổi, trăng vẫn còn mười sáu. Nhưng áo thôi hồng sân gió anh”. Sân tôi là mảnh đất khô cằn chẳng cày cấy nổi ngày tháng tươi mát của em. Xin lỗi em.

*Em về xinh áo lụa
sân gió hồng thổi phơi
cười buồn lan huệ úa
trăng đã già phương tôi.*

Tôi chỉ có thể nợ em một lời xin lỗi. Chứ tôi không thể cho em biết rằng tôi cũng đã thấy em ở cái ngã tư đường đó, và tôi phút chốc cũng chao lòng muốn rẽ lối sang gặp em. Nhưng tôi đã đi thẳng trong khi em dừng chân chờ đợi. Và bây giờ em mất hút. Tôi chẳng chờ em, nhưng sao buồn mình loang loáng đổ theo bóng trăng mười sáu bàng bạc. Trăng ơi, Duyên ơi, duyên ơi... □

Giận

Cây cỏ reo vui đón nắng vàng
Hoa tươi đua nở đón xuân sang
Chim kêu riu rít trên cành cũ
Chỉ có mình em... đợi bóng chàng...

Đã hứa mà sao bắt đợi chờ
Đợi hoài... em sẽ giận vu vơ
Anh đừng năn nỉ cho uống sứt
Lần nào anh cũng... đến sai giờ!!!

Bây giờ em ghét anh thật rồi
Ghét nhiều... bởi thì giờ nhanh trôi
Anh đừng đến trễ thì vui lắm
Ghét anh... là nhưng nhớ thêm thò!!!

Anh nhớ lần sau chớ trễ giờ
Trễ giờ... em ngoảnh mặt làm ngo
Không nhìn anh nữa... đừng có trách
“Ố sao em lại giết tình thơ?”

Lần này là lần cuối nghe anh
Hẹn mà không tới thì thôi đành
Hai đứa chia tay... tình hai lối
Trách chi ngày cũ... thoáng qua nhanh!!!

Nhưng đến lần sau anh chẳng chừa
Cũng là lỗi hẹn nơi phố xưa
Anh vừa kịp tới thì em bảo:
“Lần này, lần cuối... anh nghe chưa?”

03-07-96

Kim Đan Tử

Nghĩ về mẹ, em,

Chưa một lần con làm thơ tặng cha
Dẫu những tháng ngày đã qua,
Chính cha là người cầm tay con tập viết
Và trong cuộc đời phong ba dài miền miệt
Cha cũng chính là người nâng đỡ dẫu dặt những bước
con đi,
Nhưng thưở ấu thơ con nào hay biết chi
Con chỉ muốn được những món đồ chơi như chúng bạn
Mà con nào hay mở lời cha đã cạn
Vì mang lại niềm vui và mơ ước cho con
Con ngày xưa là những búp chồi non
Và cha là những cành tre, xô bóng dài che phủ
Nắng mưa nuôi con khôn lớn
Đến giờ đây khi chồi non mọc mới
Con xoải mình vườn cảnh trong sương tan
Và khi con khôn lớn biết được mùa Vu Lan
Thì tre đã già...
Và cha đã... xa rời con mãi mãi.

V.C.F

CHA!

PhotoDisc

Trăng hôn mê dưới lá
Ướt dầm vùng trí nhớ ta mê lộ xanh xao tiền kiếp
đôi ngực em dài hoa thanh quý thời con gái no tròn dòng
sữa lạ
mà vũ trụ bát ngát hơi hướm người
Mẹ.

Còn miếng môi thì câm
Khi chiếc hôn cắn lại
Ngọc trong răng ứa một tồn sinh
Nhu một lần ta rong chơi đến đây
Giữa cuộc đời này
Ngày ngày truy lùng hạnh phúc
Em.

Dẫu một đời chỉ dành dụm vốn liếng để thương yêu
nhưng chưa bao giờ có đủ
bởi hạnh phúc thì chảy tan ra
như thứ mật đen đặc quắn nguy nga
đắng.

Mẹ-Em-Thi-sĩ-chết-trong-thời-gian
còn Thơ thì ở lại
còn Hạnh Phúc thì tan nhanh
như những nhánh sông mùa thu chở đầy lá vàng dong
buồm ra khơi
cùng với rác rưởi và giọt lệ trầm tích nhấc chém hư vô
Biển.

Hải Phương

San Jose

03/1996

Trại Về Nguồn...

qua ánh mắt... Nai

Ngọc Tâm

Lâu rồi, mà đã lâu lắm đâu mới một năm thôi, sau trại Non Sông VI, nhỏ không đi trại hè. Nghe nói có trại Về Nguồn ở Louisville, cách Lexington, KY có 1.5 tiếng đồng hồ, nên mừng lắm. Với lại cô bạn “luôn luôn vì bạn quên mình” Kim Ngân (KN) rủ đi là nhỏ lòng rộng như đi hội. Đã không đi được trại hè Non Sông năm nay nên nhỏ quyết định không bỏ lỡ cuộc vui này! Trại hè Về Nguồn được tổ chức vào cuối tuần ngày Lễ Lao Động. Kỳ này trại được kéo dài trọn 2 ngày thứ bảy và chủ nhật, nhưng cả đám bạn của nhỏ khởi hành tối thứ sáu ở Lexington. Đi làm ba xe mà một lát không đầy nửa tiếng là lạc mất một xe. Tụi này lo gần chết vì tối thui không nhận xe nào là xe đồng hành với mình! Vậy là tụi này cứ nhè theo hướng Louisville mà băng băng trên xa lộ. Tối quá nửa đêm chiếc xe kia mới tới và tin “dữ” xe nằm đường được bật mí! Tối nơi, ban tổ chức có KN trong đó, tiếp đón thật là nồng hậu. Có cháo gà nóng hổi lót dạ cho mọi người. Những ai ở xa đến đều cảm thấy ấm dạ thấm lòng. Ngộ một cái là trại hè ở đây không có cái

vụ dựng lều đóng cột như các trại mà nhỏ biết. Vậy là các chàng thanh niên bị “thất nghiệp” dài dài. Nhưng có cabin cho mọi người trú ngụ, rất “qui mô” theo cái kiểu “ngủ ngoài trời” mà mỗi lần chữ “trại hè” đều có hàm ý! Nhóm của nhỏ kiếm được một cabin, mỗi cabin chứa từ 16–20 trại sinh. Vậy là tụi này đóng đô ở một cái và huyền thuyên cho tới gần sáng. Đất trại là một vùng hẻo lánh giữa rừng cây của Oho Creck Park và Piomingo camp là nơi trại cư ngụ. Ban đêm, tiếng côn trùng rí rả, tiếng ồn ào của mấy người nhập trại, ánh đèn le lói trong đêm, người nọ ơ ơ gọi người kia. Tất cả tạo nên một không khí tràn ngập âm hương của đồng đội và vui thân. Nhỏ hớn hờ miệng cười toe toét từ khi nhập trại đến khi ăn cháo. Ai cũng tưởng nhỏ... thuộc giống... đười ươi. Có lẽ buổi sáng thứ bảy tươi mát tại trại Piomingo làm cho nhỏ tinh thần sảng khoái. Tối trước đó ham rí rả suốt đêm nên nhỏ ngủ quá giờ chào cờ (chặc chặc) — giờ mà cô bạn Kim Ngân nói sẽ làm cho mọi người lên tinh thần nhứt. Lêu lêu quá chừng. Thế rồi màn giới thiệu ban tổ

chức, rồi cả trại chia ra từng nhóm để giới thiệu và quen biết tiểu sử của nhau, chơi múa vòng, gió thổi, xây nhà... Rất là vui. Sáng trưa miền đông nam nước Mỹ mau mắn vượt lên đến ngọn cây và trong chốc lát cả nhóm ai cũng nóng bức rịn mồ hôi ra trán. Anh Duy nhóm trưởng của nhóm nhỏ có một vài miếng hải hươc đem ra dùng nhưng giọng anh nhỏ bé quá không làm ai cười được. Sau khi ăn trưa (quên mất tiêu món gì, nhưng khá hấp khẩu và đầy đủ) cả bọn lo đi tập kịch cho buổi tối lửa trại. Nhỏ cũng trong ban kịch (nghe oai quá chừng) nên không bị bắt phụ trong màn thi nấu ăn. À, có một cái thiệt hay là trại Về Nguồn cử các nhóm thay phiên nhau phụ các cô bác nấu nướng và dọn dẹp sau khi cả trại ăn một bữa cơm. Vì đồ dùng chén đĩa là thứ thiệt, chứ không phải... bằng giấy há styrofoam (disposable) nên phải rửa mỗi sau khi ăn. Chủ đề của trại Về Nguồn kỳ này là “Phù Đổng Thiên Vương” mà nhóm nhỏ lại đi diễn cái màn kịch về một cuộc tình ướm át nhưng không thiếu phần bi đát “Gặp Nhau Làm Ngờ.” Thêm một cái là có

anh Bằng ở Cincinnati, Ohio, thấy dạy dương cầm lâu năm, mang theo cây đàn dạo nhạc làm cho vở kịch thêm phần “cao siêu”. Vì trật chủ đề nên nhóm nhỏ “bị” hạng hai. Các nhóm khác biểu diễn cũng khá vui: “Nghiêu Sò Ốc Hến,” “Phù Đổng Thiên Vương,” commercial skit về Về Nguồn, Coi Bói v.v... Lửa trại cứ bập bùng, nhỏ cảm thấy ấm cúng hơn bao giờ hết. Mọi người đều thật vui tươi, cởi mở và rất thân thiện. Sau đó là có màn “Single Out,” một màn mới của năm nay. Tất cả những ai muốn tìm bạn bốn phương thì điền một tấm giấy mô tả sở thích và sắc diện của mình. Xong rồi nộp lại và có một cô đang kiếm bạn thì chọn trong đám nam giới “nộp đơn.” Và một anh muốn tìm bạn cũng sẽ làm tương tự.

Có những câu hỏi y như trong MTV hay mấy chương trình dating game trên TV nên khá buồn cười. BTC có lọc qua những câu hỏi đó với hai người muốn tìm bạn. Có những câu đọc lên là cả phòng cười ầm lên! Nếu ai không trả lời như ý với người tìm bạn thì bị lọt đài (“single out”) và đến khi người cuối cùng là người thắng cuộc! Rất thú vị! Nhỏ không biết người thắng cuộc có được “tỏ lòng” hay đi “tỏ lòng” với người kia không. Nhưng có một cặp hơi oái ăm là anh bạn vào màn chung kết đã có bạn gái mất tiêu!!! Có người ở suốt đêm bên lửa hò hát tới sáng, rồi chạy đi tìm mật thư luôn. Có đội kia bạ ai nấy bắt. Mật thư dịch là bắt ông già mà cả bọn

lại nhè đề đầu một anh trẻ trẻ thấy tội ghê! Rồi có đội tha về hai cô một bác vì dịch ngược ý của mật thư. Mắc cười ghê luôn. Quên nữa, hôm thứ bảy có một cuộc hội thảo và văn nghệ rất hay nhưng nhỏ không có dịp dự vì lo tập kịch. Nghe nói khá hay và rất chất lượng, làm nhỏ tiếc hùi hụi, thấy mà gai cái anh đội trưởng bắt tập kịch muốn mỗi nhừ tứ chi! Mà công nhận ảnh rành kịch nghệ thật nên vở kịch được cả trại hưởng ứng rất nồng nhiệt!

Hoan hô tài “đạo diễn” của anh Duy. Chủ Nhật có hội thảo về tình hình Việt Nam kể cả trẻ mồ côi. Có sự tham gia của nhà thơ Trần Trung Đạo, chị Phan Duyệt (trong nhóm Phượng Vĩ ở Houston) và thật nhiều nữa! Điều khiến chương trình là chị Lộc Quy và anh Thảo, khá tài tình. Tối đến là có mục dạ vũ. Bà con rất náo nức đi thật đông, nghẹt luôn cái phòng nhỏ nên nực quá chừng. Hai nhóm nhạc sống đến phục vụ nên thấy nhạc giục gân là hết hồn. Nhưng sợ chỉ vài phút thôi rồi cũng bị lôi vào sàn nhún nhảy như người ta! Mục múa đôi (ballroom dancing) là nhỏ ưa nhất. Nhạc thật nhẹ nhàng, lưu luyến và đầy đưa. Từng cặp từng cặp diu nhau trong tiếng nhạc

du dương trầm bổng. Dạ vũ tới hai giờ sáng mới rã đám... Đến sáng thứ hai là mọi người lục đục ra về. Uống một cái là tới sáng thứ hai nhỏ mới nhận điện và làm quen với chị Lộc Quy, người mà nhỏ thấy đăng thơ và truyện thật nhiều trong *Non Sông* (từ báo của Tổng Hội Sinh Viên miền Nam Cali) và đã muốn gặp từ lâu nhưng chưa có dịp. Nhỏ tiếc nướm nượp vậy đó! Vây cũng xong hai ngày rưỡi trại vui vẻ và sảng khoái! Mọi người lưu luyến

chia tay nhau, trao đổi địa chỉ và số phận. Trại hè là nơi để mọi người trẻ đến với nhau để kết thân, san sẻ ý kiến và triển vọng trong học vấn và trong đời. Có người bị bỏ mất con tim, hoặc để quên con tim ở chốn nào sau mấy ngày trại. Nhưng cũng có người bỏ quên... đôi dép nhựa nữa! Nhỏ được gặp thật nhiều người thú vị. Có những bất ngờ thật dễ thương. Nhỏ cứ

muốn trại hè cứ dài ra mãi, đừng kết thúc! Thời gian thường trôi mau khi mình thực sự tận hưởng cái vui và hồn nhiên trong bầu trời. Có rất nhiều bạn và anh chị từ các tiểu bang xa đến: Austin (TX), Houston (TX), North Carolina, Virginia, Pennsylvania, Canada, Tennesy, New Jersey, Georgia, v.v... Đây có lẽ là một trại hè phổ biến nhất trong năm của miền đông nước Mỹ. Năm tới, trại Về Nguồn có thể tổ chức tại Atlanta hoặc West Virginia. Về nhà rồi mà đầu óc nhỏ cứ tự diễn lại những cảnh vui ở trại. Sao thân thương, sao thân mật và mặn mà đến vậy!

Viết kỷ niệm “3 năm tình lận đận”.

TIẾNG CHUÔNG CHÙA NGOẠI THÀNH

AMSTERDAM

NGUYỄN NGỌC KỲ

PhotoDisc

Tặng các bạn đã cùng chung vai sát cánh trong Chiến Dịch Gây Quỹ Tình Thương.

*Nguyễn Ngọc Kỳ
Chúa Nhật 25-8-96.*

*Tôi chợt bình tĩnh lúc quá nửa đêm,
dường như nghe tiếng chuông chùa
ngân nga vắng vắng bên tai.*

*Cô Tô thành ngoại Hàn San Tự
Dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.*

*(Thuyền ai đậu bến Cô Tô.
Nửa đêm nghe tiếng chuông chùa Hàn San)*

TÂN ĐÀ

Lâu lắm rồi, đã hai năm qua, tiếng chuông chùa Vạn Hạnh nơi ngoại ô thành Amsterdam vẫn vang vọng êm đềm, thanh thoát trong lòng tôi suốt những ngày tháng cuối của hai thập niên hành trình tị nạn đầy bi thương tủi hận.

Sau một ngày đầy bận rộn: cuộc Đi Bộ Gây Quỹ Cứu Trợ Tị Nạn, Diễn Đàn Thuyền Nhân..., mọi việc đã trôi qua. Tôi về đến nhà thảnh thơi, thoải mái, quên đi trọn vẹn những ngày bận rộn để vùi đầu vào một giấc ngủ say sưa bù lại những đêm ngày thiếu ngủ, quên ăn.

Tưởng đã có thể “lên non tìm động hoa vàng ngủ say” để “vạn sự bất quan tâm”, nhưng những dư âm của tuần lễ Tình Thương vẫn còn vương vấn trong lòng khiến tôi canh khuya thao thức...

Trải qua hai thập niên, hành trình đi tìm Tự Do của dân tộc ta đang kết thúc trong thảm họa đầy máu và nước mắt. Đối với Cao Ủy Tị Nạn và các quốc gia tạm dung thì lựa chọn duy nhất của thuyền nhân là trở về Việt Nam. Những khổ đau của kiếp người chẳng qua chỉ là những con số, những bản báo cáo. Những câu chuyện tị nạn kể đi kể lại đã trở thành nhàm chán. Cưỡng bức hồi hương đang là một đe dọa sinh tử đối với thuyền nhân Việt Nam.

Trong khi các quốc gia tạm dung đang gia tăng trục xuất thuyền nhân bằng bạo lực, thì tại Phi Luật Tân (PLT), Đức Giám Mục Ramon Arguelles đã thành công trong việc thuyết phục Tổng Thống Fidel Ramos, đem lại một giải pháp nhân đạo cho thuyền nhân. Những chuỗi ngày tù đầy, những thảm họa hoàn toàn chấm dứt tại Palawan. Giấc mơ tưởng như tan vỡ bỗng trở thành sự thật.

Nhân dịp Đức Giám Mục viếng thăm Little Saigon, một Chiến Dịch Tình Thương đã được phát động để gây quỹ yểm trợ đồng bào tị nạn tại PLT với Đại Nhạc Hội Góp Một Bàn Tay,

Đi Bộ Gây Quỹ Cứu Trợ Tị Nạn, các Cộng Đồng Công Giáo gây quỹ cứu trợ... Đây là những tuần lễ đầy tình thương, đầy tình đoàn kết, nói lên tình đồng bào và lòng thương cảm đối với thuyền nhân tại các trại tạm dung. Sự tham gia nồng nhiệt của đồng bào, của các cơ quan truyền thông, của quý vị lãnh đạo tinh thần, các Đoàn Thể, Hiệp Hội đã mang lại những thành quả ngoài sự mong đợi. Tuy nhiên đối với những thảm họa mà thuyền nhân đang phải gánh chịu thì kết quả đạt được cũng chỉ nhỏ nhoi, khiêm tốn như hạt cát trong sa mạc.

Điều làm tôi thích thú nhất là bữa cơm họp mặt tối Chúa Nhật sau một ngày đầy bận rộn của chiến dịch Tình Thương. Tôi đưa Đức Giám Mục đến nhà hàng Grand Garden để tham dự bữa cơm tối, với những bạn bè đã cùng nhau chung vai sát cánh trong những tuần lễ Tình Thương. Buổi họp mặt thân tình, thoải mái, không hình thức, không lễ nghi.

Khánh Ly đang đơn ca bản “Bên em đang có ta” của nhạc sĩ Trầm Tử Thiêng & Trúc Hồ, thật tha thiết, thật xót xa. Tiếp đến là bản “Có tin vui giữa giờ tuyệt vọng”, diễn tả những tia sáng cuối đường hầm cho cuộc đời tăm tối. Rồi những nhiệt tình trong tuần lễ gây quỹ Tình Thương đã được diễn tả trọn vẹn trong bản nhạc “Góp một bàn tay” của Lê Tín Hương. Tôi bồi hồi nghe từng câu ca giọng hát ngấm dần vào từng mạch máu, từng hơi thở. Những bài hát tôi đã nghe nhiều lần nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy thấm thía, xúc động, thấm sâu vào tâm hồn như hôm nay. Những âm thanh tha thiết của “Bên em đang có ta”, “Có tin vui giữa giờ tuyệt vọng”, “Góp một bàn tay” đã quán quện, phối kết với nhau như một Tình Khúc Tị Nạn vừa thống thiết vừa yêu thương trong tình tương trợ đồng bào. Thật vậy “Bên em đang có ta” đang nói lên “bên các đồng bào tị nạn tại Phi Luật Tân đang có tuần lễ Tình Thương của người Việt hải ngoại”.

Những bản nhạc đó, những ca sĩ, nhạc sĩ tài hoa đó không còn xa lạ đối với tôi mà chính là một phần không thể tách rời trong chuỗi ngày bận rộn vừa qua của tuần lễ Tình Thương. Tôi cảm thấy kiêu hãnh đã được quen biết và “góp một bàn tay” cùng những người bạn tài hoa ấy.

Chúng tôi đã kể cho nhau nghe những câu chuyện vui, đã hát cho nhau nghe những bài ca đầy ý nghĩa. Mọi người đã lên micro hát, thật thoải mái, thật tự nhiên. Khánh Ly, Trầm Tử Thiêng, Trúc Hồ, Nam Lộc, Tân của giới trẻ Công Giáo, Khánh của Tổng Hội Sinh Viên... Chúng tôi cùng cười vang khi anh Nam Lộc cầm ly bia vui đùa đòi hát bản “Có ly bia giữa giờ tuyệt vọng”. Các bạn trẻ, bên cạnh người đẹp, lại muốn hát “Bên ta đang có em”, trong khi những người bạn cô đơn thì lại yêu cầu anh Trầm Tử Thiêng hát bản “Bên ta không có em”. Không khí thật thoải mái, hồn nhiên. Đức Giám Mục cũng lên hát, cả những người bạn Phi Luật Tân cũng cùng lên hát đồng ca với Đức Giám Mục.

Khi chúng tôi ra về, những anh chị giúp việc tại nhà hàng đã gom góp tất cả số tiền thưởng trong ngày rồi đưa cho tôi để nhờ chuyển đến giúp người tị nạn. Tôi đón nhận chiếc phong bì mà cảm thấy như nhận một món tiền thật to lớn. Tôi nhớ lại câu chuyện Linh đã kể cho tôi nghe. Buổi sáng tại địa điểm đi bộ, một em gái nhỏ, nhỏ lắm, đã đem hết những đồng tiền cắc mà em dành dụm được để “cho em bé bên trại”. Tôi nghĩ đến câu chuyện trong Thánh Kinh. Nhiều người giàu có bỏ những số tiền lớn vào Đền Thánh, nhưng cũng có một người đàn bà góa nghèo bỏ vào có hai đồng xu. Chúa liền gọi các môn đệ mà nói: “Ta bảo thật, người đàn bà góa nghèo này đã bỏ nhiều hơn tất cả những người đã bỏ tiền vào thùng. Vì mọi người đều lấy tiền dư thừa mà bỏ vào thùng, còn bà góa này đã bỏ vào tất cả của cải, tất cả tài

sản để nuôi sống mình”.

Nghĩ đến Tân, Khánh, Chí, Cường, Linh, Tài, Cang, Trang, Vân, Nicole Nga, Kristal Hạnh... và những bạn trẻ đã nhiệt tình chung vai sát cánh trong suốt gần 2 tháng trời thiếu ngủ quên ăn trong Chiến Dịch Tình Thương, tôi thầm cảm ơn những người bạn trẻ đã cho tôi cơ hội được quen

có này. Những buổi họp tối thứ 5 mỗi tuần mà tôi được đến tham dự cùng các em là những hình ảnh khó quên. Tôi cũng chẳng quan tâm ai là giới trẻ Công Giáo, Phật Giáo, là Hướng Đạo, là Tổng Hội Sinh Viên... Tôi chỉ nhìn thấy những tâm hồn hăng say, đầy tình thương, lo lắng cho nhau. Đây là dấu hiệu các em đã trưởng thành,

tình của các em đã khiến mọi người say sưa như đang lắng nghe khúc nhạc quân hành.

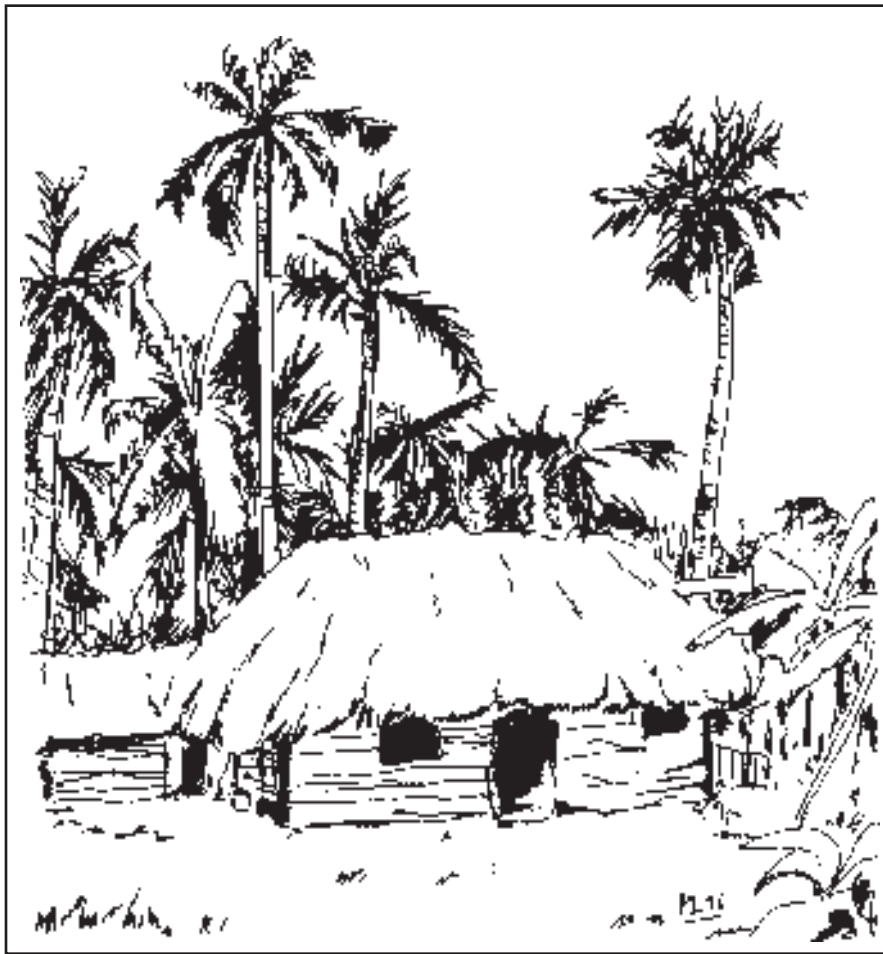
Nhiều đài Phát Thanh và Truyền Hình tôi cũng mới đến lần đầu. Các anh chị em trong đài, có người tôi đã biết, có người tôi chưa quen, nhưng cảm thấy như chúng ta đã là những người bạn thân giao. Sự hỗ trợ của các anh chị em trong Đài khiến chúng tôi cảm thấy vững tin. Tôi tự hỏi, không có các anh chị, không biết Chiến Dịch Tình Thương sẽ ra sao? Sự nhiệt thành của các anh chị là nguồn an ủi vô biên cho đồng bào bên trại.

Tôi muốn nói lên lòng biết ơn của tôi đối với quý vị lãnh đạo tinh thần đã cho tôi cơ hội được cộng tác trong những ngày qua. Ước mong được quý vị bỏ qua những sơ xuất thiếu sót đáng trách của tôi và mong có cơ hội được lãnh nhận chén rượu phạt. Sự nhiệt thành và lòng bao dung của quý vị không những là bài học quý giá cho chúng tôi mà còn đem lại cho tâm hồn tôi sự bình an, thanh thản trong những ngày qua.

Những ngày bận rộn cho Chiến Dịch Tình Thương tại Little Saigon rồi cũng qua đi, qua đi như những đêm thấp nển, những cuộc biểu tình, những chiến dịch Vận Động chính giới từ Âu sang Á trong những năm qua...

Giải pháp PLT mới chỉ là một nụ hoa trong một vườn hoa muôn màu muôn sắc mà chúng ta phải thực hiện. Chúng ta đã nói đến những chiến dịch Tình Thương II cho Thái Lan và Tình Thương III cho Hồng Kông. Chúng ta đã sẵn sàng để phát động ngay khi có một giải pháp nhân đạo tại hai quốc gia này. Đường đi còn nhiều chông gai.

Ước mong chúng ta sẽ còn có nhiều tin vui giữa giờ tuyệt vọng... Nhiều chuyện buồn quá rồi. Đường như vẫn có những đám mây đen bao phủ bầu trời u ám. Tị nạn cũng như con bệnh, càng cuối đời hơi thở càng ngắn. Những lá thư kêu cứu của đồng

biết và cùng cộng tác trong những ngày qua. Đó là những ngày bận rộn, nhưng thật bình dị và vô tư, đã đem lại cho tôi những kỷ niệm êm đềm nhất và trong sáng nhất.

Giai nhân nan tái đắc. Tạc nhật bất khả lưu.

(Người đẹp khó gặp lại. Ngày qua chẳng thể quên.)

Tôi đã không có nhiều cơ hội để chuyện trò cùng các em, thật là một thiếu sót đáng tiếc đối với cơ hội hiếm

là dấu hiệu đất nước sẽ thay đổi khi có những tâm hồn nhiệt thành và bao dung như các em.

Những buổi Hội Luận trên Radio hoặc trên đài Truyền Hình là những hình ảnh đầy thích thú, hăng say và sống động. Chúng ta, những người bạn trẻ, quý vị lãnh đạo tinh thần đã say sưa hùng hồn kêu gọi sự hưởng ứng của đồng bào. Nicole Nga, Kristal Hạnh, mặc dầu các em nói tiếng Việt chưa được thông thạo, nhưng nhiệt

bào ngày càng khẩn thiết hơn. Những trần trở cuối đời thảm thương hơn, tuyệt vọng hơn, đôi khi chỉ là những lời trời trần vĩnh biệt. Tiếng hát của ca đoàn vẫn vang lên mỗi buổi chiều nơi giáo đường, nhưng giọng ca đượm buồn, ngắn hơn, đôi khi đứt đoạn... Tiếng gõ mõ tụng kinh quen thuộc cũng đượm vẻ ngậm ngùi...

Định mệnh của đất nước đã khiến chúng ta phải bỏ nước ra đi, sẵn sàng đem đổi mạng sống để đến được phần đất của thế giới Tự Do. Nhưng rồi các em đang phải trôi dạt vất vưởng tại các trại tị nạn trên chính mảnh đất Tự Do này. Nước mất, nhà tan, các em còn quá nhỏ để có thể hiểu nổi những cái vô lý và khốc hại của cuộc chiến cốt nhục tương tàn, nhưng chính các em đã phải gánh chịu những hậu quả của cuộc chiến thảm khốc đó. Các em lớn lên trong đau thương của dân tộc, mất mát của tình n g ư ơ i . Những tiếng

cười hiếm hoi làm sao. Những lời nguyện trong nhà thờ, trong chùa dù là lời nguyện của tuổi thơ cũng là những lời nguyện đầy lo âu trần trở, vì lời nguyện thiếu niềm vui. Quanh các em chỉ có hàng rào kẽm gai cao ngất, cảnh sát dã chiến, lựu đạn cay và khói súng mù trời. Còn trước mặt, tương lai mịt mù tăm tối, không biết về đâu? Cưỡng bức hồi hương, nghe người lớn nói, các em cũng chẳng hiểu nổi, chỉ biết là khiếp sợ lắm. Các em ít nghe nói đến yêu thương, tha thứ nhưng lại phải đối diện với hận thù, với đối trá. Cái nghèo khó của đất nước đã làm những em nhỏ tại trại phải toan tính mà sống. Cái nghiệt ngã của thanh lọc đã làm cho mảnh đời tị nạn thêm rách nát tả tơi. Người ta đã phải đối trá để thoát thanh lọc, phải ích kỷ để bảo vệ lấy mình... Phải hy

sinh mạng sống để mong cảnh tỉnh lương tâm nhân loại.

Tôi miên man nghĩ tới những cuộc đàn áp tại Hồng Kông, Nam Dương, Mã Lai, Thái Lan... những cuộc biểu tình tuyệt thực chống cưỡng bức hồi hương và hàng trăm vụ tự sát với biết bao tử vong nghiệt ngã.

Anh Nguyễn Văn Hải thất cổ tử tử chết tại Whitehead Hồng Kông. Anh Phạm Văn Châu, Lê Xuân Thọ tự thiêu chết tại Galang Indonesia. Chính các anh đã chọn cái chết, nhưng cái chết của các anh thật tức tưởi, nghiệt ngã làm sao? Tôi vẫn bàng hoàng và cầu mong đừng bao giờ xảy đến. Khát vọng Tự Do các anh chỉ đạt được khi thân xác các anh đã trở về với cát bụi. Cái chết nghiệt ngã của anh và bè bạn anh có đủ để thức tỉnh

cũng được gán gùi cửa Phật. Tiếng tụng kinh gõ mõ, những bữa cơm chay thanh đạm là những kỷ niệm khó phai mờ.

Thật ra cũng đã có biết bao nỗi u hoài làm tôi băn khoăn suy nghĩ từ nhiều năm qua. Trang sử tị nạn đang được gấp lại trong đấng cay tức tưởi. Chúng ta còn làm được gì khi thế giới đã quay mặt đi vì lòng thương mệt mỏi? Hay cũng đành buông tay mặc cho bão táp dập vùi những thuyền nhân khốn khổ ấy? Những khó khăn nhọc nhằn của chúng ta rồi cũng trôi theo dòng nước?

Buổi hội thảo tại Amsterdam chấm dứt cuộc hành trình vận động tại Âu Châu. Tâm sự náo nức, con đường từ Hội Trường trở về chùa Vạn Hạnh dường như dài vô tận. Chúng

tôi ngủ tại chùa Vạn Hạnh ngày cuối trước khi rời Âu Châu để trở về Hoa Kỳ. Đó là một ngôi Chùa ở

Tiếng chuông chùa ngân nga vang vọng đã để lại trong lòng tôi một kỷ niệm thật êm đềm thanh thoát.

lượng tâm nhân loại hay cũng chỉ như que diêm lóe lên trong đêm tối giá băng...

Tuần vừa qua, 57 đồng bào tại trại Sikiew Thái Lan, quá tuyệt vọng vì bị cưỡng bức hồi hương, đã mổ bụng tự sát, máu chảy thành sông, khiến chúng ta bàng hoàng xót xa.

Trang sử bi hùng của thuyền nhân VN rồi cũng tới đoạn kết đầy máu và nước mắt, kết thúc một cuộc khủng hoảng nhân đạo kéo dài hai thập niên vừa bao dung vừa tử hận.

Tôi còn nhớ, đã hai năm trôi qua, trong cuộc hành trình vận dậm, kéo dài ba tuần lễ để vận động chính giới, từ Lập Pháp và Hành Pháp Hoa Kỳ đến Quốc Hội và Nghị Viện Âu Châu. Mối duyên tri ngộ đã cho tôi được cộng tác cùng quý vị Thượng Tọa và

ngoại ô thành Amsterdam, kiến trúc đơn sơ như những ngôi Chùa tại vùng quê ở Việt Nam, có thảm cỏ xanh tươi, có chiếc cầu bằng gỗ bắc ngang qua dòng suối nước chảy róc rách. Căn phòng chúng tôi ngủ cũng đơn sơ, nhà tranh vách lá, cửa ngõ thoáng mát, nghe được tiếng chim ca thánh thót, nhìn được khung trời xanh bất tận...

Nửa đêm về sáng, tiếng chuông Chùa đã làm tôi tỉnh thức. Tiếng chuông ngân nga vang vọng khiến tôi chợt nhớ tới mấy vần thơ trong bài Phong Kiều Dạ Bạc:

“Nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên
Giang phong ngư hỏa đối sầu miên
Cô Tô thành ngoại Hàn San Tự
Dạ bán chung thanh đáo khách thuyền.”

(Trăng tà tiếng quạ kêu sương
Lửa chài cây bến sầu vương giấc hồ.
Thuyền ai đậu bến Cô Tô, Nửa đêm

nghe tiếng chuông chùa Hàn San—
Tản Đà.)

Tiếng chuông Chùa đã đem lại
cho tôi một cảm giác thật nhẹ nhàng
thanh thoát. Tôi như bồng bềnh trong
cơn tâm tối u mê.

Những tâm sự náo nê, những ưu
tư phiền muộn bỗng đứng tan biến.
Tôi tự nhủ:

Sự lai nhi tâm tất ứng.

Sự khứ nhi tâm tùy không.

(Việc tới, lấy lòng thành mà làm,
mà ứng phó, việc qua rồi, lòng thanh
thời như hư vô).

Tiếng chuông chùa ngân nga vang
vọng đã để lại trong lòng tôi một kỷ
niệm thật êm đềm thanh thoát. Phải
chăng tiếng chuông Chùa ngoại thành
Amsterdam đêm nay khác hẳn những
tiếng chuông Chùa mà tôi đã được
nghe từ những năm qua?

Trời đã về sáng, tôi lơ đãng nhìn
qua khung cửa sổ. Tôi nhắm mắt lại,
hân hoan nghĩ đến những công việc
đang chờ đợi tôi ngày mai, những mơ
ước mà tôi hằng ấp ủ...

Tiếng chuông chùa ngoại ô thành
Amsterdam vẫn êm đềm, vang vọng
thanh thoát bên tai... □

Oct 04, 1996

PhotoDisc

VÔ TÌNH

PhotoDisc

Vô tình đến thế thì thô!!!
Người ta lớn rồi chẳng “nhỏ” nữa đâu
Người ta bị bệnh đã lâu
Chẳng lời thăm hỏi, chẳng câu chuyện trò
Một rằng lo, hai rằng lo
Người ta hết bệnh mới lò dò sang!!!

Vô tình đến độ... khô khan!!!
Người ta đường hoàng... chọc thủng bánh xe
Để tan trường dưới hàng me
Có người chung một lối về với ai
Vậy mà... ai mượn... ai sai
Khi không nghĩa hiệp ra tay... sửa giùm!!!

Vô tình đến thế là cùng!!!
Có sao nghĩ học, tự dung ai... buồn
Thứ tư chẳng thấy đến trường
Thứ năm con đường sao bỗng vắng tanh
Nghĩ luôn thứ sáu... ngon lành
Người ta mong nhớ cũng đành... lặng thinh!!!

Vô tình đến độ... vô tình!!!
Chung đường, chung lớp nhưng tình không... chung
Người đầu sao khéo đứng dừng
Người đầu hồ hững, lạnh lùng biết bao
Chữ tình đã trót vướng vào
Một người trách một người sao... vô tình!!!

Mặt Trời Bé Con

Chàng Tâm Sự...

Tóc dài thích tóc ngắn
Mò đoán chuyện mây trời!
Khi cùng nhau tâm sự,
Chỉ thích biết nói chơi

Tóc dài thường mơ màng
Trong những tâm sự thật.
Làm tóc ngắn choáng váng
Không biết đâu là "mặt".

Tóc dài thích ra oai
Với người yêu trong trắng
Làm tóc ngắn sóng xoài
Tức tối trong cay đắng.

Tóc dài thích nhõng nhẽo,
Để được tóc ngắn cứng.
Ngày đêm cứ lẻo đẻo.
Đám sét cũng phải ngừng!

Nhưng...

Tóc dài rất dễ thương
Trong bộ xiêm y trắng!
Tóc ngắn ví tựa sương
Trong buổi ban mai nắng!

Tóc dài rất nhạy cảm
Trong lĩnh vực tình yêu...
Tóc ngắn mà "ấm đạm"
Tình thế ắt là... tiêu.

Tóc dài thật đáng yêu
Trong kỳ tích "trình tử".
Nàng "yếu điệu thực nữ"
Quân tử ắt hiếu cầu!

Thương tặng phe "áo dài"
Đom Đóm
8/29/96

Nhìn em ai bảo nhìn lâu
Để em mắc cỡ... anh sầu mình anh
Nhìn em đôi mắt long lanh
Cho anh cứ ngỡ tuổi xanh vẫn còn...

Nhìn em... như cánh mạ non
Phất phơ trong gió... đang vờn trong sương
Thương em thao thức canh trường
Cho anh ngỡ ngần từ phương xa nào!!!

Nhìn em... như mảnh lụa đào
Dịu dàng, óng ả lùa vào hồn anh
Để rồi đêm tối sang canh
Anh tương tư nghĩ... lụa mảnh nơi đâu???

Nhìn em... son phấn úa màu
Vì đời em đã làm dâu của người
Bây giờ hai đứa hai nơi
Anh ơi có biết tình với mắt rồi???

Nhìn em... như áng mây trôi
Em đi, em đến không lời từ ly
Anh ơi, còn nói năng gì
Vì tình đã lỡ... sầu bi lạnh lùng!!!

Nhìn em... một thoáng mộng lung
Anh ơi, thời hết trùng phùng từ đây!!!

Dương Tử
02-15-96

Nhìn Em!!!

Đông Lạnh

Phương Giang

Đêm Giáng Sinh, mặc kệ thiên hạ dập dìu đưa nhau vào nhà thờ rước lễ, bắt chấp lời ngăn cản của ba mẹ, một mình nhỏ lang thang ra biển. Hai tay chọc sâu vào túi áo khoác như muốn tìm chút hơi ấm, nhỏ lặng lẽ bước đi, lặng lẽ nhìn những cơn sóng bạc đầu đang ngấu nghiến bờ cát.

Cô đơn... hơn lúc nào hết, nhỏ thấu hiểu ý nghĩa của hai chữ này. Giá có Dũng ở bên cạnh như mọi lần thì hay biết mấy. Những câu nói bông đùa của anh sẽ làm ấm lại không khí giá lạnh của mùa đông. Và giọng cười của nhỏ sẽ giòn hơn, ngọt hơn. Nhưng bây giờ anh đang ở đâu, làm gì? có lẽ anh đang ở nhà, vui hưởng một đêm giáng sinh thật trọn vẹn bên gia đình và cả bên “người ta” nữa. Nghĩ đến đây, lòng nhỏ chợt quặn thắt lại. Hình như có một nỗi ghen tuông vô hình đang gặm nhấm tâm hồn nhỏ.

“Ta đang làm cái gì vậy? Đau khổ vì bị thất tình chăng?” Nhỏ vội vã lắc đầu như muốn chối bỏ cái tư tưởng quái dị kia. “Không đời nào, ta vẫn tự hào là có một trái tim bằng i-nox, không bao giờ bị mài mòn vì hóa chất của tình yêu kia mà. Không phải Dũng thường gọi ta là ‘cô bé vô tâm’ đó sao.”

Mặc cho nhỏ làm đủ mọi cách, cái cảm giác chua xót kia vẫn đè nặng trong tâm hồn nhỏ.

— Biển ơi, ta thật sự mất Dũng rồi sao? Sẽ không bao giờ tìm lại được những ngày tháng hạnh phúc ngày xưa ư? -- Nhỏ nủ thầm.

Nhỏ biết nhỏ đã và đang dần dần mất Dũng. Hôm bắt gặp anh và “người ta” chụm đầu vào nhau cười khúc khích trong library, nhỏ biết anh đã không còn thuộc về của riêng nhỏ nữa rồi. Hình như có rất nhiều người thường không biết lướt tiếc những

gì mình đang có. Khi mất đi rồi, họ mới biết là nó quý giá đến chừng nào. Nhỏ cũng vậy đó. Ngày xưa khi Dũng còn ở bên cạnh, nhỏ không bao giờ chú ý đến anh. Đến khi thật sự mất anh, nhỏ mới biết mình cần những câu nói bông đùa, những lời hỏi han, những chăm sóc ân cần của anh đến chừng nào. Nhưng tất cả đã quá muộn, khi nhỏ hiểu ra điều đó thì Dũng đã rời xa nhỏ rồi.

Trời càng về khuya càng lạnh. Những cơn gió mùa đông vẫn rền rĩ trong không trung. Sóng biển vỗ càng lúc càng mạnh hơn, sóng tung trắng xóa cả một góc trời. Nhỏ cảm thấy có vị mặn nơi môi, nước biển hay nước mắt đang làm mặn môi nhỏ?

Lẫn trong tiếng sóng biển, nhỏ như nghe thấy tiếng của chính mình: “Dũng ơi...i...i...i !!!” □

VỀ VỚI NON SÔNG

val design studio - 1996

**Đọc Non Sông, viết cho Non Sông, cổ động Non Sông,
và đặt mua Non Sông, để có dịp thả hồn về với Non Sông.**

**NON SÔNG MAGAZINE, TỜ BÁO CỦA GIỚI SINH VIÊN
HỌC SINH VIỆT NAM TRÊN TOÀN CẦU**

<http://vweb.net/nongsong>

Thanksgiving

Buồn

Hồi âm Thơ TRẦN VĂN LỆ
"Đồng Cảm"
nhận fax June 11/96

Trần Văn Lệ

Hoàng Quân Y

June 12/96
Ngày 27 tháng Tư Bính Tý
7:34 sáng

*
Hôm nay trời không nắng
chưa Thu đã lá vàng
Hoa Hồng không nở nụ
thất tình, Bướm lang thang...

*
Lâu lắm, Thời Gian ơi!
dòng nước chỉ chảy xuôi
hai bữa ngày ngơ ngác
ta buồn, khi Lá Rơi!...

*
Ta buồn, biết được sao?
đã lặn dấu thương đau
Chiến Tranh đã xa lắm
Tàn Binh ta... ở đâu?...

*
xé lịch ta cười nhẹ
mai một Hồn: lá bay!
giạt rừng Nam núi Bắc?
lơ lửng cuối Chân Mây?...

*
Không khéo Hồn thành Bướm
bay kiếm chút Dư Hương
ai sẽ nhìn Lá Rụng?
hỡi như ta - Sao buồn?...

Mùa thu em lại nhớ

Sáng hôm nay em buồn như liễu rũ
Vì chợt nghe hạ sắp chuyển sang thu
Cuộc đời em như những áng mây mù
Không phương hướng đường bỗng chia nhiều lối.

Ôi một mùa thu! Rồi một mùa thu tiếp nối!
Thu đến tự nhiên chứ có khác chút nào đâu
Nhưng trong em có thêm một mối sầu
Xa anh đó biết bao giờ gặp lại

Ôi tình yêu làm người ta ngây dại
Xa một ngày mà như đã bao thu
Nếu xa anh em chẳng biết tìm đâu
một mái tóc bông bênh như sóng biển

Tâm hồn anh những vườn cây ăn trái,
Những trái thơm chín mọng những bài thơ,
Thơ của mình và thơ của người ta
Ông, bướm, cỏ, hoa là chuyện chung hai đứa

Trời đã sinh ta không xứng đôi vừa lứa
Có gặp nhau nhưng không phải là duyên
Vì bây giờ mỗi đứa mỗi lối đi riêng
Kiếm kế sinh nhai lẽ thường trong cuộc sống

Tình yêu anh hãy để vào trong mối mọng
Một ngày sau khi tóc điểm hoa râm
Ta sẽ nhớ về một mùa thu nào đó xa xăm
Chuyện hai đứa tóc xanh ngày cũ.

Kiều Lệ (UCI)

Em không nhìn gương nữa
Vì năm tháng ủa màu
Gió nào khô mắt lệ
Mưa nào ướt tóc nâu

Em không nhìn trăng nữa
Tuổi mười sáu qua rồi
Trăng xuân thì có độ
Em chỉ một lần thôi

Em không về quê nữa
Vì anh đã đi rồi
Con đường nào nhỏ nhỏ
Đưa về chốn đơn côi

Em không nhìn lịch nữa
Vì thời gian xóa nhòa
Không gian nào ngăn cách
Cảm chúng mình thấy nhau

Em không chờ anh nữa
Vì anh sẽ không về
Vì em còn tuổi trẻ
Trong tháng ngày lẻ thê

Lawrence Nguyễn

09-07-96

Đông Nhớ

Lan Vi

Những chiếc lá vàng cuối cùng rơi theo làn gió lạnh lồng lộng thổi, để lại những thân cây trơ trọi giữa một bầu trời âm u ảm đạm. Rồi trời bỗng se lạnh với những lớp màn mưa phùn nhẹ phủ lên lớp thảm lá khô. Ngồi co ro bó gối tôi chợt nhớ đến anh, người yêu đầu đời của tôi.

Mới thoát đó mà đã một năm trôi qua. Trong một đêm lạnh lẽo tháng cuối năm, tôi theo chị đến dự buổi văn nghệ của hội sinh viên Việt Nam trường chị. Chị muốn tôi có dịp học hỏi về văn hóa Việt Nam và làm quen các anh chị lớn và nhất là tôi sẽ khỏi ngỡ ngàng hơn khi theo học tại trường này năm sau.

Trong giờ giải lao, tôi lang thang vòng quanh sân trường để thỏa mãn óc tò mò. Tôi muốn biết trường đại học có gì lạ hơn trường trung học mà tôi đang theo học không. Ngôi trường cổ kính này với những lớp học xây bằng gạch đỏ, xen kẽ bởi những khung cửa sổ nhỏ gắn kính râm được phủ bởi những mái nhà bằng xi măng đã ngả màu đen làm tôi cảm nhận khung cảnh ở đây thật uy nghiêm. Những hàng cây cổ thụ trồng thẳng tắp chạy dài theo một bãi cỏ bao phủ hết khoảng trống giữa những dãy lớp học. Vòng qua dãy nhà tôi gặp một tòa nhà lớn có mái nhọn đứng sừng sững giữa một bãi cỏ rộng. Đây có lẽ là phòng triển lãm hay là một thánh đường vì tòa nhà vĩ đại này trông có vẻ cổ kính lắm. Mái nhà thật cao và đỉnh như đâm chọc bầu trời. Gần bên trên đỉnh là một chiếc đồng hồ to cũ kỹ với

những số la mã chỉ giờ, phút. Và nhất là khi những hàng cây cọ cao nghiêng qua nghiêng lại theo gió trước tòa nhà đồ sộ này, giữa bầu trời xám xịt, tạo nên những âm thanh cọt kẹt, xào xạt làm tòa nhà thêm kỳ bí. Mãi ngắm nhìn ngôi nhà tôi chột giật hẳn mình khi nghe một giọng nói vang lại từ sau lưng.

— Em đi lạc hả?

Tôi từ từ quay lại và thấy một người con trai đang nhìn tôi.

— Em đi lạc hả?

Không hiểu vì lạnh hay vì người trước mặt... quá đẹp trai làm tôi không mở nên lời. Tim tôi đập mạnh thình thịch. Chưa bao giờ toàn thân tôi lại run bần bật như vậy. Thân thể tôi nóng hực lên. Lòng ngực tôi cũng nóng sôi lên, rạo rức. Không lẽ đây là hoàng tử của lòng tôi? Đôi mắt đen nhánh và mở to của chàng như đang thổi miên tôi, làm tê liệt toàn thân tôi. Cánh mũi cao của chàng như đang hít lấy từng làn hơi thở của tôi làm tôi nghẹn thở. Dáng chàng cao, da trắng treo càng làm tôi thêm đắm đuối.

Chàng nhè nhẹ tiến đến gần và hỏi:

— Có phải em bị lạc không?

Cổ tôi nghẹn lại. Tôi ấp úng cố trả lời:

— Dạ... không. Em... em đang đi dạo quanh trường vì em ở nơi khác đến.

Chàng nhè nhẹ bảo:

— Ở đây vắng vẻ, thêm trời đã tối, và lạnh nữa. Em đừng nên ở đây. À mà em ở đâu đến vậy?

Tôi trả lời bất khó khăn:

— Dạ em đi xem văn nghệ, còn anh thì sao?

— Anh cũng vậy. Thôi chúng ta cùng quay lại đó nhé.

Giữa khung cảnh cô quạnh như vậy và bên người con trai hoàn toàn xa lạ tôi không cảm thấy e ngại mà lại còn cảm thấy một chút hạnh phúc trong lòng nữa. Bộ y phục màu xám thật vừa vặn với thân hình nở nang cân đối của chàng. Đôi giày đen bóng

càng tô điểm thêm cho bộ y phục hợp thời trang này. Trông chàng thật hào hoa phong nhã.

Chàng quay qua hỏi tôi:

— Anh tên Hoàng, còn em tên chi?

— Dạ, em tên Ngân Khánh.

Chàng khen:

— Tên em đẹp lắm!

Tôi trộm nghĩ thầm: “Còn anh cũng thật đẹp trai và Hoàng có lẽ là hoàng tử... của lòng tôi chăng?”

Lúc chúng tôi trở lại hội trường thì mọi người đang lũ lượt kéo nhau vào trong. Chàng chìa tay bắt lấy tay tôi. Bàn tay rắn chắc của chàng làm tôi nhũn cả người đi.

Chàng nói:

— Hân hạnh gặp em. Khi nào rảnh nhớ đến các buổi sinh hoạt của hội. Nếu có duyên thì anh sẽ gặp lại em ở đó.

Chàng nhoẻn nụ cười phô hai hàm răng trắng đều và trắng ngần, và rồi quay lưng đi vào hội trường. Tôi đứng sững cả người quên cả chào từ biệt chàng. Tôi thầm tự hỏi: “Tình yêu từ phút đầu chăng?”

Trong suốt phần cuối của đêm văn nghệ đó tôi như mất hồn đi. Tôi thần thờ dựa lưng vào ghế và đắm chiêu nhìn về phía sân khấu. Tôi không thấy gì hết vì mắt tôi nhòa đi. Tôi cũng không nghe gì cả vì tai tôi đã bị ù đi. Tôi chỉ thấy chàng. Hình ảnh của chàng cứ chập chờn hiện ra trong trí tôi. Tôi cố hình dung lại khuôn mặt và thân hình chàng, và cố nhớ lại những lời nói trầm ấm, ngọt ngào của chàng.

— Chương trình hay không vậy em? Chị tôi cắt ngang luồng tư tưởng của tôi.

— Dạ có.

Tôi vội trả lời cho qua vì tôi sợ sẽ cắt đứt những hình ảnh của chàng đang hiện ra trong trí tưởng của tôi.

“Chương trình văn nghệ đêm nay đã được bảo trợ bởi...” Giọng ai hay quá vậy? Tôi nhìn lên sân khấu. Chàng! Đúng chàng rồi! Tại sao chàng

lại ở trên đó?

— Thay mặt cho ban chấp hành hội sinh viên Việt Nam tôi xin thành thật cảm ơn các bạn đã đến đây tham dự buổi văn nghệ đầu tiên trong năm của hội. Chúc các bạn một đêm an giấc. Hẹn gặp lại các bạn trong những lần sinh hoạt tới của Hội.

Từng lời nói trầm ấm của chàng rót vào tai tôi. Tôi cố nuốt những hình ảnh cuối của chàng vào trước khi chàng khuất sau sân khấu. “Ảnh là hội trường đó em. Ảnh đẹp trai quá phải không?” Chị tôi thì thầm trong tai tôi. Tôi tự nghĩ: “Đúng... Anh... Hoàng, anh thật đẹp trai và có duyên. Anh là... hoàng tử của lòng em.”

Đêm đó trên suốt đoạn đường về nhà tôi cứ nhắm mắt lại để mừng tượng hình bóng chàng. Bên ngoài mưa tầm tã mờ cả kính xe.

Chị tôi quay sang hỏi:

— Ngân Khánh, em có sao không?

Tôi khẽ trả lời:

— Dạ em buồn ngủ, chị.

Thật ra tôi cứ muốn nhắm mắt lại để có thể được nhìn thấy chàng. Vừa về đến nhà tôi chạy ngay vào phòng ngủ và sà vào gối. Cái lạnh của chiếc gối và hình ảnh chàng làm tôi cảm thấy sung sướng. Tôi cứ trần trọc trong đêm khuya nghĩ ngợi về chàng, mơ tưởng ngày tôi được đi bên chàng, được chàng ôm tôi vào lòng... Và tôi đã lịm đi trong lúc nào không biết và rồi chìm vào một giấc mơ tươi hồng...

Ầm! Cánh cửa sổ đập mạnh vào khung cửa rồi bật trở ra. Tôi giật bắn mình trở về thực tại. Bước ra khỏi giường tôi khép cánh cửa lại và không quên cài then chốt. Trở lại tư thế ban đầu, tôi cố hình dung tiếp những kỷ niệm ngày ấy...

Rồi những ngày sau đêm đó tôi như bị kẻ mất hồn, cứ đi ra đi vào nghĩ ngợi mông lung. Tôi cảm thấy có một cảm xúc rất lạ mà từ trước đến giờ tôi chưa từng có. Tôi cảm thấy tâm hồn trống vắng, có lẽ thiếu một thứ

gì. Tôi cứ tự bản khoăn không lẽ đây là cảm giác của một người đang yêu say đắm một người. Tôi chưa từng yêu ai, hay đúng hơn là đem lòng ngưỡng mộ ai như đối với anh Hoàng. Tôi cứ định hỏi chị rồi lại thôi, ai đời lại hỏi những chuyện như vậy. Mỗi lần tôi nghĩ đến chàng, tôi muốn được gặp lại chàng, được nhìn thấy chàng tươi cười, được nghe giọng nói trầm ấm của chàng. Nhưng sau mỗi lần mơ tưởng như vậy tôi càng cảm thấy trống vắng hơn. Tôi đã thật sự thiếu vắng chàng. Làm sao tôi có thể gặp chàng đây? Hoàn cảnh của tôi thật không cho phép tôi có cơ hội gặp chàng. Chàng và tôi không học chung trường hay có dịp làm việc gì chung với nhau. Mà dù có gặp chàng đi nữa thì cũng chẳng biết nói với chàng gì đây. Tôi cứ mong rằng mình sẽ sớm ra trường để được theo học chung trường với chàng. Lúc đó tôi sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Rồi một hôm dịp may đến với tôi. Trên đường chờ tôi đi học về chị tôi bảo rằng hội sinh viên trường chị sẽ có chương trình phụ giúp văn phòng cộng đồng giúp những gia đình mới sang với những thủ tục giấy tờ và những hướng dẫn để hội nhập cuộc sống mới, và chương trình này cần nhiều người trẻ thông thạo song ngữ. Chưa để chị tôi nói xong tôi đã xin chị cho tôi giúp ngay làm chị cũng thoáng ngạc nhiên. Tôi tự nghĩ rằng mình vừa giúp đồng bào mà còn giúp mình có cơ hội gặp chàng nữa. Chiều hôm đó lòng tôi sung sướng dạt dào. Tôi chỉ mong cuối tuần đến để tôi có thể gặp chàng.

Trời mới hừng sáng là tôi đã giục chị tôi dậy để đi giúp đồng bào.

Chị khẽ trách:

— Con nhỏ này chưa chi đã thích làm chuyện bao đồng.

Tôi nũng nịu:

— Thôi dậy đi chị. Hai chị em mình lên đó sớm để còn học hỏi xem mình phải làm gì nữa.

Trên đường tới trụ sở văn phòng

cộng đồng người Việt, tim tôi cứ đập thình thịch liên hồi. Đầu óc tôi cứ nghĩ ngợi lung tung. Không biết anh Hoàng có đến đây hôm nay không? Không biết anh có nhận ra tôi không? Không biết anh còn nhớ đến tôi không?

Tôi nín thở khi xe dừng lại trước cửa văn phòng. Hôm nay trời thật lạnh. Những hàng cây đằng trước cửa đã trở trụi lá. Những tia nắng yếu ớt vượt thoát được màn sương vương nhẹ trên tóc tôi không đủ để sưởi ấm

tỉnh hẳn người lên. Chị tôi với nắm tay tôi và níu tôi vào phòng bên cạnh. Nhịp tim tôi càng đập nhanh hơn bao giờ khi tôi trông thấy anh. Hôm nay anh mặc áo thun trắng có dấu hiệu của hội trên ngực và quần jean xanh. Chiếc áo bó sát làm phô lên thân hình nở nang rắn chắc.

Chị tôi giới thiệu:

— Đây là Ngân Khánh em gái của Diệu Hằng, còn đây là anh Hoàng, hội trưởng hội sinh viên Việt

thân tôi đang run rẩy. Tôi hít vào một hơi thật mạnh để giữ bình tĩnh. Khí trời lạnh buổi sáng làm tôi thật sáng khoái và con người như nhẹ nhàng bay bổng. Tôi đảo mắt nhìn quanh thấy một số xe đã đậu sẵn tự bao giờ với kính xe mờ đi và toàn thân xe phủ một lớp nước mỏng. Vậy là nhiều người đã đến đây trước cả chị em tôi. Đẩy nhẹ cửa vào tôi gặp một nhóm người đang tất bật khiêng ghế, phủ khăn bàn. Ở phòng kế bên một số đang tùm lại uống cà phê và bàn tán xôn xao. Mùi hương cà phê thơm phức làm tôi

Nam.

— Chúng tôi đã gặp nhau từ trước rồi. Cảm ơn Diệu Hằng. -- Chàng tươi cười trả lời.

— Hãy theo anh vào trong. Anh sẽ chỉ cho mấy em cách làm việc.

Rồi chàng chỉ cho chị em tôi cách điền những mẫu đơn, các thủ tục giấy tờ để biết cách giúp đồng bào khi họ đến nhờ giúp đỡ.

Sáng hôm đó dù là bữa đầu tiên nhưng đồng bào đến thật đông, và tôi đã thật bận rộn hết điền giúp đơn lại quay sang dịch các thư từ giấy tờ, rồi

lại trả lời các thắc mắc. Dù mệt nhưng thật là vui và nhất là tôi được dịp gặp chàng. Đến cuối buổi chàng còn đến khen tôi mau nắm bắt được vấn đề và có tinh thần sinh hoạt cao làm tôi cũng ngưỡng ngùng. Nếu chàng biết rằng tôi đến đây cũng vì chàng thì có lẽ chàng không khen đâu. Trưa hôm đó chàng mời chị em tôi đi ăn trưa chung cùng với mấy người bạn khác trong hội. Càng có dịp gặp chàng tôi lại càng chìm đắm sâu hơn trong niềm ái mộ chàng.

Rồi sau đó hàng tuần tôi đều đến giúp đồng bào. Tôi lại càng mến chàng hơn. Càng lúc tôi càng thấy mình đã yêu chàng thật rồi. Nhiều khi tôi cảm thấy được chàng yêu mến khi chàng ân cần hỏi thăm tôi. Mùa Giáng Sinh năm đó chàng tặng tôi một con gấu nhồi bông thật to. Chàng nói chàng đã đi hết mấy ngày mới tìm thấy con gấu đẹp như vậy để tặng tôi. Chàng cũng không quên kèm theo một bài thơ nho nhỏ chúc mừng mùa Giáng Sinh và cảm ơn tôi đã đem lại nhiều niềm vui cho chàng. Tôi thật là e thẹn khi nhận món quà từ tay chàng vì tôi có bao giờ nhận quà từ người con trai nào đâu. Tôi lú lú:

— Dạ cảm ơn anh. Con gấu này thật đẹp. Em không biết anh thích gì nên thôi em xin tặng lại anh chiếc bình đất nung em làm trong lớp nặn tượng.

— Cảm ơn em. Anh sẽ đặt bình đất này trên kệ sách. Chiếc bình nâu này sẽ rất hợp với chiếc kệ màu ngà có vân nhạt của anh.

Chàng nắm lấy tay tôi xiết mạnh và nhìn vào mắt tôi. Tôi đỏ bừng mặt lên. Máu nóng lại cuộn cuộn chảy trong người. Tôi e thẹn rút tay khỏi bàn tay chàng.

Từ đó tôi cảm thấy lòng mình rộn hẫng lên. Có lẽ anh Hoàng có ý thích mình chăng? Rồi có một lần anh rủ tôi đi xem giải trượt băng nghệ thuật. Tôi chưa từng đi chơi riêng với người con trai nào nên cũng cảm thấy hơi ngại dù tôi rất muốn đi với anh. Tôi từ chối lời mời của anh viện cớ là tôi

đang học bài thi cuối mùa và chắc ba mẹ không cho đi với con trai đâu. Thật ra thì tôi đã học bài xong hết rồi và tôi chỉ muốn làm khó với anh thôi. Hôm đó anh có vẻ hơi buồn. Anh nói:

— Thôi thì anh mời người khác đi vậy. Giải trượt băng này rất hay đó em với lại nếu em đi cùng thì vui biết mấy.

Rồi bữa khác anh lại rủ tôi đi xem văn nghệ nhân dịp có đoàn văn nghệ từ bên Pháp sang. Anh nói đêm này rất đặc biệt vì chúng tôi sẽ có dịp xem những nhạc cụ cổ truyền dân tộc mà đã phần nào bị mai một nơi xứ người. Anh muốn tôi đi cùng anh vì tôi cũng như anh, là người biết thưởng thức nhạc dân tộc. Anh còn nói thêm:

— Đây là dịp mình đi chơi với nhau.

Lần này tôi cũng lại từ chối anh. Tôi muốn thử xem một người đẹp trai như anh có buồn không khi bị từ chối. Và anh đã thật buồn. Anh nói với tôi rằng anh rất tiếc là tôi đã không thể đi cùng anh thưởng thức nhạc dân tộc. Anh buồn rầu nói:

— Thôi thì anh lại mời người khác đi cùng vậy.

Sau đó mấy tuần tôi không gặp anh. Tôi chỉ biết là anh rất bận phụ gia đình dọn sang nhà mới. Gia đình anh mới mua một căn nhà trên đồi nhìn ra biển. Tôi cảm thấy thiếu anh và cảm thấy tiếc là mình đã không đi dự đêm nhạc với anh. Tôi cứ tự nghĩ không biết vì anh bận dọn nhà hay vì mình đã làm tổn thương tự ái của anh mà anh đã không đến giúp đồng bào suốt mấy tuần qua. Anh đã ân cần lo lắng cho mình đến như vậy nên lời từ chối của tôi đã như là một gáo nước lạnh tạt vào mặt anh. Rồi cả tháng qua mà anh cũng chẳng đến. Tôi có hỏi chị tôi thì chị cho biết là hình như anh đang buồn chuyện gì, chỉ biết là anh nói anh bận việc dọn nhà và sẽ trở lại sinh hoạt vào dịp Tết. Tôi thậm nghĩ không biết anh bận thật hay vì phiền tôi mà anh đã không đến. Tôi cũng tự trách mình là đã làm khó anh

quá.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết cổ truyền. Mọi người rộn rịp đi mua sắm các thực phẩm ngày Tết. Chúng tôi cũng tất bật tổ chức ngày lễ tất niên tại văn phòng cộng đồng để cùng đón Tết vui Xuân và cảm ơn những người đã tận tâm giúp đỡ trong chương trình giúp các đồng bào mới đến định cư và hội nhập vào cuộc sống mới. Các anh chị trong hội sinh viên còn muốn đây là dịp để các bạn trẻ lớn lên tại xứ này biết về ngày Tết dân tộc và cũng là dịp để các vị tiền bối chỉ dạy con cháu về những nét văn hóa xoay quanh ngày Tết. Hôm nay thứ Bảy, như thông lệ là ngày cuối tuần vui nhất, nhưng hôm nay lại thêm không khí đón Xuân nên là một ngày thứ Bảy đặc biệt. Từ sáng sớm các anh chị đã đến văn phòng cộng đồng để sắp xếp bàn ghế, trang hoàng văn phòng từ ngoài cửa vào trong phòng hội. Không biết tìm đâu ra một cây mai to mà các anh chị đã đặt ngay cửa ra vào văn phòng. Trên cành cây lủng lẳng những bao lì xì đỏ và những cánh thiệp đầy màu sắc. Ngay tại hai bên hông cửa vào văn phòng các anh chị treo hai câu đối: “Cộng Đồng vui Tết đến, người người đón Xuân sang.” Vào bên trong thì phòng hội đã được dọn dẹp sạch sẽ và tất cả ghế đã được dọn vào dọc các bức tường. Ở cuối phòng có để một cái bàn trên có bày một bàn thờ tổ quốc. Trong góc tường bên trái lại có một cây mai khác và bên góc tường bên kia có một cây đào. Trên cây đào các anh chị đã không quên treo một dây pháo đỏ bằng giấy làm căn phòng trở nên ấm cúng và có vẻ rất có không khí ngày Tết.

Sau khi trang trí xong tôi quay trở về nhà ngay để sửa soạn bản thân cho bữa tiệc mừng Xuân chiều nay. Tôi chọn chiếc áo dài màu đỏ có hoa vàng. Tôi cũng không quên xỏ vào đôi giày nhung màu đỏ rượu mận đính những hạt cườm óng ánh mà bà tôi đã gửi từ Việt Nam sang cho tôi. Tôi quay qua quay lại trước gương ngắm

nhìn. Trông tôi cũng đẹp thật. Hôm nay tôi để mái tóc mượt mà của mình xõa dài cho hợp với chiếc áo dài tha thướt này. Tôi cũng không quên tô nhẹ một lớp phấn hồng và thoa một làn son đỏ. Khuôn mặt tôi trông có vẻ khác lạ hơn ngày thường một chút nhưng tôi nhận thấy mình có vẻ đẹp hơn ngày thường một chút. Sau khi sửa soạn xong tôi hối chị tôi mau mau đến văn phòng cộng đồng. Chị tôi lại khê trách:

— Con nhỏ này sao mà nôn quá vậy?

Tôi thỏ thẻ bên tai chị:

— Thì mình đến sớm để còn chuẩn bị đón khách.

Trên đường tới trụ sở văn phòng cộng đồng, tìm tôi lại cứ đập thình thịch liên hồi. Đây đâu phải là lần đầu tôi đến đây mà tôi lại cũng hồi hộp. Đầu óc tôi cứ nghĩ ngợi lung tung. Tôi mong được gặp anh lắm vì cũng đã cả tháng nay anh không đến giúp đồng bào được. Tôi cứ tự bản khoăn không biết anh có người yêu chưa. Tôi cũng xao động tự hỏi không biết anh có thích ai không. Tôi cố xua đuổi những ý tưởng cứ lờn vờn trong đầu vì tôi e ngại rằng những gì mình nghĩ dù tốt hay xấu đều xảy ra không lúc này cũng lúc khác. Nhưng những ý nghĩ của tôi không ngừng làm khổ tôi. Tôi cố tự nghĩ nếu một ngày nào đó tôi gặp anh ngoài đường đi với một người con gái thì tôi có đau khổ lắm không. Tôi cũng tự hỏi không biết anh Hoàng có đến đây hôm nay không? Chắc anh phải đến vì anh là hội trưởng mà. Không biết anh có nhận ra tôi không?

Tôi nín thở khi xe dừng lại trước cửa văn phòng. Hôm nay trời cũng còn lạnh. Tiết xuân sang làm cho bầu trời trong xanh. Những hàng cây trước cửa đã bắt đầu mọc lơ thơ những chiếc lá non. Tôi hít vào một hơi thật mạnh để giữ bình tĩnh. Khí trời se lạnh chiều nay làm tôi cảm thấy thật nhẹ nhàng sáng khoái. Tôi nhìn quanh thấy đã có rất nhiều xe đã đậu sẵn tự bao giờ. Có lẽ ai cũng nôn nao đón chờ dịp lễ

này. Đẩy nhẹ cửa vào tôi thấy các anh chị đang đùa giỡn trò chuyện vui vẻ. Tôi nhón chân tìm anh nhưng không thấy anh đâu. Có lẽ anh đến trễ vì ngày thường anh luôn là người đầu tiên đến đây. Chị tôi cũng bận rộn nhập cuộc tán ngẫu với những người bạn của chị. Các anh chị kéo tay tôi vào trong nhóm nhưng tôi khéo léo từ chối. Tôi lặng lẽ sang phòng bên cạnh ngồi đọc mấy tờ báo xuân Non Sông do các anh chị trong Tổng Hội Sinh Viên Nam California gửi tặng. Tôi muốn quên mình trong những trang báo khỏi những bồn chồn lo nghĩ mông lung trong tôi. Tôi muốn thả hồn mình trong những trang thơ tình tứ nhẹ nhàng.

— Anh Hoàng đến! -- Một anh ở phòng ngoài la to.

Tôi bỏ tờ báo xuống và chạy ra ngoài. Hôm nay trông anh Hoàng còn đẹp trai hơn cả hôm đầu tôi gặp anh. Trong bộ âu phục màu xanh đậm vừa sát người anh có vẻ cao và to hơn. Anh nhoẻn miệng chào mọi người. Nụ cười của anh như làm bừng vui lên cả căn phòng. Tôi muốn chạy đến chào anh ngay nhưng... ờ ời, tôi hoa cả mắt lên. Tôi không thể tin vào mắt mình. Hai mắt tôi nhòa lên. Cổ họng tôi nghẹn lại. Tim tôi như ngừng hẳn. Tôi đau nhói cả lồng ngực. Anh đang nắm tay một người con gái đẹp tuyệt trần. Tôi muốn biến mất khỏi nơi đây ngay vì làm sao mà tôi có thể chịu đựng nổi hình ảnh mà tôi đã rất sợ phải một ngày gặp phải. Tôi đứng trơ ra và nhìn sững vào hai người. Vậy là điều mà tôi hằng lo sợ đã đến. Tôi quay mặt đi và lánh vào phòng bên trong để những giọt lệ lăn dài trên má. Tôi muốn khóc lên thật lớn. Tôi... tôi đã mất anh rồi. Tại sao? Tại sao? Tôi cố giữ bình tĩnh và lấy tấm khăn giấy mỏng lau nhẹ những giọt lệ còn đọng trên mắt. Tôi cố tự khuyên mình rằng dẫu sao cũng đâu có ai biết mình thầm yêu anh. Nếu để mọi người biết được thì có lẽ tôi còn đau khổ và ngượng hơn nữa. Sau khi định thần tôi quay

trở lại phòng hội. Mọi người đang cười nói và đang đi vòng quanh bàn lấy đồ ăn. Đang tần ngần đứng đó tôi nghe một giọng nói từ sau lưng:

— Ngân Khánh, em khỏe không?

Tôi quay lại nhìn và gặp anh đang tươi cười đi bên người con gái.

— Dạ em... khỏe, anh.

Anh quay sang người con gái và nói:

— Đây là Ngân Khánh, người đã giúp hội rất nhiều dù chưa phải là hội viên.

Rồi anh quay sang tôi và giới thiệu:

— Còn đây là Tố Duyên, bạn mới quen của anh. Chị là sinh viên năm thứ tư luật khoa.

— Chào em.

— Chào chị.

Tôi tò mò nhìn người bạn gái của anh. Người con gái này cao và thật đẹp, rất hợp với anh làm tôi cũng phải trầm mẩn phục. Bộ trang phục màu đen hợp thời trang và có lẽ cũng đắt tiền làm nổi bật lên làn da mịn màng trắng hồng của người con gái đó. Nét mặt của chị thật kiêu sa với làn môi đỏ mông và cánh mũi cao. Đặc biệt đôi mắt đen nhánh với hai hàng mi dài và mịn làm khuôn mặt chị thêm sắc sảo. Tôi quay sang anh chị rồi vuột miệng nói:

— Chúc anh chị năm mới hạnh phúc.

Rồi tôi kiếu từ hai người vì dù tôi trầm mẩn phục hai người trai tài gái sắc nhưng tôi không thể nào chịu đựng nổi cảnh hai người tươi cười tình tứ nắm tay nhau trước mặt mình. Suốt buổi hôm đó tôi như người mất hồn. Mọi người nhón nháo chung quanh nhưng tôi có nghe và thấy gì đâu. Tôi chỉ cảm thấy như bị thừa thãi tại chốn này. Tôi chỉ chào hỏi qua loa các bác và các anh chị khác khi họ gặp tôi. Tôi muốn cắt đứt dòng tư tưởng ngổn ngang này nhưng không làm sao dứt được. Tôi ngồi chờ người ra nhìn vào khoảng không mông lung cho đến khi chị tôi đến bên tôi lúc nào tôi cũng

không biết.

— Sao em không tham dự với mọi người?

— Dạ cảm ơn chị. Em mệt. Chắc em phải về trước. Lát nữa chị nhờ ai chở chị về nha. Em lái xe về trước.

— Thôi em về đi. Lái xe cẩn thận nha em. Nhớ là mới có bằng tạm thôi đó.

Trên đường ra cửa, tôi gặp anh Hoàng và khẽ chào anh. Anh nói nhỏ trong tai tôi:

— Em thật đẹp trong chiếc áo dài duyên dáng này.

— Cảm ơn anh.

Trên đường lái xe về tôi cứ nghĩ ngợi. Tại sao mà tôi lại hoàn toàn không nghĩ ra là anh đã có người yêu. Tại sao tôi cứ nghĩ rằng có lẽ anh thích tôi. Tại sao tôi lại đem lòng ngưỡng mộ anh.

— Eeeeeeeee.

Tiếng còi xe làm tôi tỉnh hẳn người lại. Tôi lách tay lái. Ngực tôi nóng hực lên, hai tay rịn ướt mồ hôi. Hú hồn, một chút nữa là tôi bị chiếc xe bên hông đụng vào vì tôi đã lái lấn qua làn xe bên cạnh. Tôi định thần lại và lái thẳng một mạch về nhà. Tôi chạy ào vào phòng ngay và sà xuống giường mặc kệ chiếc áo ủi thẳng thơm có bị nhăn hay không. Mặc kệ, áo đẹp còn ý nghĩa gì chi nữa. Tôi ụp mặt vào gối và nức nở khóc. Tại sao tôi

lại mất anh như vậy. Một người con gái dễ thương như tôi mà không xứng với anh sao. Tôi nắm lấy tóc mình giật mạnh. Tại sao? Tại sao? Tôi khóc cho đến lã cả người đi. Nước mắt tôi dàn dụa làm ướt đầm cả chiếc gối. Tôi thần thờ ngồi xuống đất tựa lưng vào vách tường. Hai tay bó gối, tôi nhìn vào chiếc gương treo trên vách tường đối diện. Khuôn mặt tôi trông thật buồn cười với đôi môi nhèu nhoẹt son đỏ và đầu tóc bù xù rối bung. Còn chiếc áo dài tôi ưng ý nhất thì nhăn nheo trông thật thảm hại.

Tôi nín khóc và cố giữ bình tĩnh lại. Tôi tự nghĩ rằng có lẽ mình đã không để lộ cho anh biết là mình đã thầm yêu anh. Nếu anh biết được có thể anh sẽ yêu mình. Còn nếu anh đã có người yêu anh sẽ cho mình biết từ trước chứ đâu để đến nỗi đau khổ như vậy. Tôi nghĩ lại những cử chỉ ân cần của anh. Có lẽ anh coi tôi là một người em nhỏ nên đã quan tâm lo lắng như vậy. Hay có lẽ anh là người luôn quan tâm đến những người làm việc chung với anh. Biết đâu anh cũng lo lắng cho chị tôi và những người khác như vậy. Có lẽ tôi quá chủ quan nên cứ nghĩ là mình được anh đối xử một cách đặc biệt hơn. Tôi cũng tự trách mình là nhiều khi có những cơ hội đi cùng anh mà tôi đã không biết nắm bắt lấy khi từ chối những lời mời của anh. Có

lẽ lúc đó anh cũng thích mình và muốn tìm hiểu về mình chẳng? Và mình từ chối cũng có thể đã làm anh buồn và đã vô tình đưa đến anh một thông điệp sai là mình không thích anh làm anh đi tìm người khác. Thôi thì đây là một bài học về tình yêu vậy. Sau này nếu tôi yêu ai, tôi phải biết bắt đầu lại từ đâu và sẽ biết tránh khỏi những lỗi lầm như vậy...

Tiếng điện thoại reo. Tôi bước xuống khỏi giường và nhắc máy điện thoại lên.

— Ngân Khánh hả? Đi mua sắm qua Giáng Sinh không?

Giọng con nhỏ Thùy An bên đầu dây bên kia có vẻ hồ hởi lắm.

— Đi.

— Ngân Khánh thay đồ đi. An chạy xe qua ngay. Tụi mình đi chung cho vui.

Tôi mở cánh cửa tủ và lấy ra chiếc áo khoác dày mặc vào. Bước đến bên cửa sổ nhìn ra bầu trời đã ngả màu xám tôi tự hỏi:

— Giờ này anh ở đâu? ☐

Mến tặng những bạn có cùng hoàn cảnh.

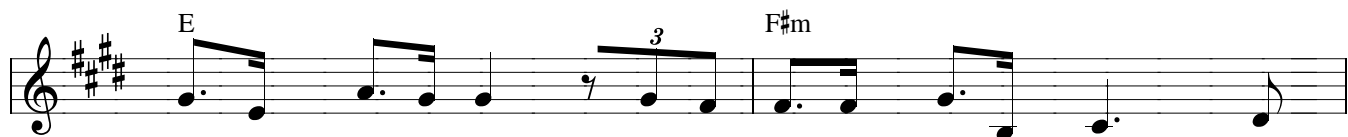
California, tháng 12 năm 1996

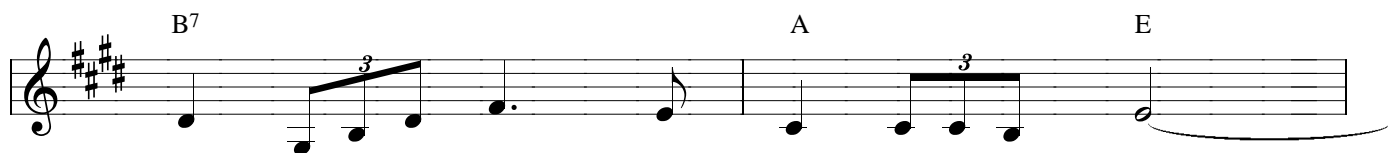
Chiều Khuôn Viên

Nguyễn Quân
(Texas Tech University)

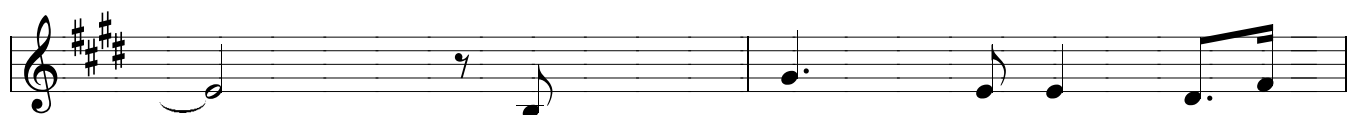
Chiều xuống khuôn viên buồn dáng nhỏ. Khi nắng đã
chiều, chìm trong màu tím. Hàng
cây lơ lửng rũ buồn, chiều trong mắt em úa màu, cỏ
mềm đưa bước chân em, nắng hát hiu tắt trên vai gầy.
Xin em hãy chậm bước chân, cho thương
yêu tháng ngày mong đợi, tâm tư ngại ngần muốn ngỏ -- xin
cùng đường về chiều này. Theo

nhau ngày tháng qua mau, áo em bay quay quất cổ sâu, thương

em để lại không nói -- xin cùng đường về chiều nay.

Chiều xuống khuôn viên dài bóng

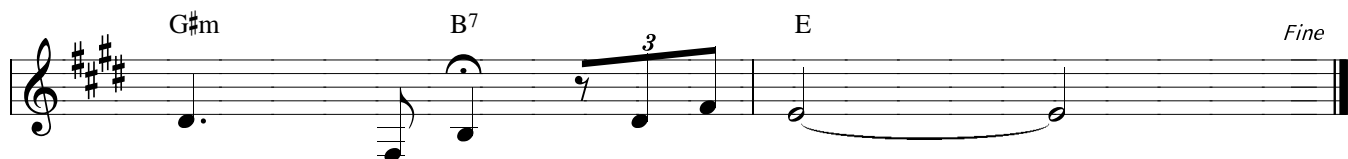
đỏ. Trong nắng ngả màu, chiều hoang lạnh

vắng. Hàng cây ủ rũ gượng chào, chiều

nay khói bay ơ hờ, đàn chim ngẩn ngơ đi tìm -- Khuôn

viên chiều buồn không có em.

TTU

Bâng Khuâng Chút Nắng

PhotoDisc

Gọi tên người... yêu dấu!
Thì thầm... nhớ mênh mang...
Gọi tên người... thương mến!
Nhè nhẹ... hồn đi hoang...
Gọi tên người... gọi nhớ!
Mong manh... mộng thật lành...
Gọi tên người... rất khẽ...
Giật mình... mắt long lanh!
Gọi tên người... vương vấn...
Ngoài kia, đã bình minh...
Hình như là... mơ ngủ...
Cho nên... vẫn một mình!
Người có nghe em gọi...
Để người đến trong mơ?
Người có nghe em gọi...
Để em khỏi bơ vơ?
Ôi hồn em thơ dại...
Cứ mãi lạc lang thang
Kiếm hoài người trong mộng
Tỉnh giấc... vẫn ngỡ ngàng!
Gọi tên người... với vội...
Nỗi nhớ.. quện thành thơ...
Người ơi... nhớ quá đổi!
Biết chẳng người... trong mơ...

Mây Trắng

Nắng vàng rơi nhẹ bên đường.
Bước chân vội vã quê hương xa vời.
Vẫy tay tạm biệt bởi hồi.
Nắng vàng sưởi ấm một đời lưu vong.
Bên trời quá lạnh mùa đông.
Nhớ về quê nội cánh đồng lúa xanh.
Nếp nhà tranh nhỏ quanh quanh.
Những đêm gió mát trăng thanh mơ màng.
Cùng ai đếm những lá bàng.
Hàng cau xào xạc gió ngàn vì vu.
Tôi về đếm những ngàn thu.
Cây bàng trút lá biết người nơi nao?
Cùng ai đếm những vì sao.
Ngân hà một dải bắc cầu tôi qua.
Bao giờ trở lại quê nhà?
Vùi trong ánh nắng lá cà quanh thôn.
"Quê hương khuất bóng hoàng hôn
Bên sông khói sóng cho buồn lòng ai".

Nguyễn Phương Linh

9/95, CSUF

* Trích "Hoàng Hạc Lâu" của Thời Hiệu, Tân Đà dịch

Dụ Khi...

Giận rồi cảm thấy mình ngu
Đại chi mà giận nhỏ Thu khóc nhè!
Khóc nhè năn nỉ chắc phê?
Trời ơi gậy lười nhỏ chưa thương tình.
Cúi đầu nhỏ vẫn làm thình
Chắc là nhỏ đợi "tỏ tình" mới nghe...?
Anh này... nói bậy quá nghe!
À... thì ra nhỏ, đã... nghe anh rõ!!!

Phương Uyên

Chuyện Tình Yêu

Thu Nguyệt
University of Washington

Mỗi lần đi ngang qua khuôn viên hoa hồng trước building Baagley, tôi đều đứng lại vài giây để ngắm những cánh hồng với đủ màu sắc rực rỡ, và ướp mình trong làn hương dịu dàng man mác (không thua gì hoa bưởi trắng lúc bình minh). Có nụ hồng vừa chớm nở rụt rè núp sau phiến lá. Gió thổi sang, phiến lá uyển chuyển theo, tấm thân của nó bị lộ nguyên hình đầy đặn, làm cho nhiều cặp mắt ngỡ ngàng nhìn xao xuyến. Nắng ban mai ươm nhẹ trên cánh hoa, những giọt sương đọng lại đêm qua từ từ bốc hơi và tan trong luồng không khí mát rượi.

Giữa những cánh hoa rực rỡ có lứa thưa vài bông hoa tàn úa, phải chăng vì thiếu nắng hay thiếu sự chăm sóc của kẻ trồng hoa? Không, họ rũ cánh đáp lại với giọng buồn buồn. Khi vừa chớm nở, chúng tôi vui mừng chờ đón những bàn tay ân cần đến nâng niu và chia sẻ những vui buồn của ngày tháng. Nhưng chị em chúng tôi kém may mắn nên không được lộng lầy trong màu áo sặc sỡ, không một hương thơm ngọt ngào nào cho người. Một cánh hoa bẽn lẽn rớt nhẹ bên chân tôi như nói lên điều đó. Nhặt cánh hoa tàn úa trên tay, tôi nghe lòng mình dậy lên một cảm xúc quen quen, cảm xúc của người con gái xấu xí được miêu tả qua hình ảnh “Chung Vô Diệm”.

Tôi nhớ lại truyện “Hương Vị Tình Yêu” của Hoài Phong, một câu chuyện tôi không ngờ mình đã đọc qua. Tất cả đàn ông đều yêu hoa mê sắc hết sao? Giờ thì tôi hiểu được phần nào của những lý do đàn ông thà chịu ôm gối cô đơn hơn là lấy vợ như “Chung Vô Diệm”. Lúc gặp nàng, nàng đẹp, say mê và đeo đuổi. Đến khi nàng lộ ra một vẻ đẹp “khó coi” thì vỡ mộng, lánh xa. Tôi không tin tất cả đàn ông đều như vậy. Ngày còn học dưới mái trường cấp III, tôi nhớ rất rõ, có một người bạn trong nhóm “Nhà Lá” chúng tôi thương một cô bạn học trong lớp vì cô nàng có tánh xấu và hình hài chẳng giống ai (lùn mà lại lé nữa).

Trong giờ ra chơi, nhóm “Nhà Lá” chúng tôi, năm đứa hẹn gặp nhau ở quầy bánh mận của bà ba Châu.

— Thị Mọc, có hẹn hò hay sao mà cho tụi này đợi dzậy?

Giọng Thọ Kiềm bô bô lên khi tôi vừa bước chân tới. Ở quê là vậy đó, chúng tôi mỗi đứa đều có 1 cái tên riêng nghe “kỳ cục” mà cũng hợp lắm. Tôi, cái miệng lanh chanh, nổi tiếng là bà chằng nèn họ dán cho cái tên “Thị Mọc” ngon lành. Lúc đầu giỡn chơi gọi

đùa, sau thành thói quen và tôi thành một Thị Mọc từ đó. Thợ Kiềm thì do tội tôi đặt cho Khiêm. Nhà Khiêm bán tiệm tạp hóa, dĩ nhiên là bán cất cổ bà con (mua 1 đồng bán lại 3 đồng) nên phong cho Khiêm cái tên Thợ Kiềm chua lét. Nguyễn Duy Khánh thì gọi là “Ca Sĩ Khàn”, bởi vì khi Duy Khánh này cất lên giọng “ngõng đực” thì 4 đứa tôi phải bịt tai, nhắm mắt như bị ai quậy ngoáy lỗ tai đâm thủng màng nhĩ. Hưng hay làm thơ, lãng mạn nên gọi là “Thi Sĩ Mộng Du”. Còn Thu Ba chuyên “dụ khị” người khác biệt hiệu “Bà Ba Rết”.

— Ê, nhìn kìa — tôi giơ tay chỉ
— Ca Sĩ Khàn đang mơ mộng.

— Ta đang Dương Thung nè.

Tôi đứng ngớ ra không hiểu Khánh đang nói gì nên lặp lự hỏi lại:

— Đang dương thung?

— Ừa, Thị Mọc giúp kế coi.

— Trời, dương thung để bắn chim hay cu dzì? Sao tui hông thấy nạ thung mà dương thung nổi gì.

Tôi “cù lân” hỏi và nhìn từng người một: Hưng đứng khoanh tay nhìn băng quơ, Thu Ba ngồi tướt đọt cổ non. Khiêm mỉm cười rồi rề tai tôi nói nhỏ:

— Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung, Dương Thung là Thương Dung đó Thị Mọc à. Sao cù lân gớm!

Tôi xí Thợ Kiềm một cái thật kêu và dài. Xoay qua Khánh, tôi cười giả lả hỏi ngu ngớ:

— Ừa Khánh thương Dung rồi hả? Thương hồi nào dậy?

Khánh ưỡm ờ cười cười không nói. Tôi nóng máu không nhịn được nên hét lên (vì sự thật tên tôi là Dung đó mà):

— Nè nhá, Thị Mọc nói cho biết nhá, thương Dung là tiêu đời đó nhá, đừng để Thị Mọc cắn ký “xử trảm”, đồ ba trợn!

Khánh bị tôi dũa một hơi với giọng bắc “chua lòm” nên nổi sùng:

— Cắc cớ gì tối bà, im đi Thị Mọc.

— Không Thị Mọc chứ là gì, đồ...

Tôi định xoắn tiếp một tràng “nho chùm” cho hả giận, nhưng Thu Ba đưa

tay che miệng tôi lại, làm cụt hứng. Hưng thấy vậy bước lại can tôi và Khánh ra.

— Thị Mọc à, Ca Sĩ Khàn đang thương con Dung Lùn trong lối mình đó.

Nghe qua tôi tưởng đầu mây sắp rớt lên đầu cái rằm. Hú hồn, Khánh mà thương tôi chắc ngày nào hai đứa cũng ăn canh cải trừ cơm. Nhưng trong

“Dương Thung, Trần Lỗi”.

Lúc làm bài thơ, con muỗi ở đâu bay lại cắn trên tay Hưng tưởng là con bướm nên ép vào trang giấy gởi với dòng thơ tình tứ:

*Là Bướm đây, Bướm đến lâu rồi
Hoa có nhớ, có thương, có đợi
Một dây tơ hồng se trăm mối
Buộc ta vào nệm ấm, trắng gôi.*

lòng cảm thấy lạ lạ, kỳ kỳ. Lúc nghe Khánh nói thương Dung, tôi ré lên om sòm. Giờ nghe thương nhỏ Dung Lùn tôi lại thấy mình bị bỏ rơi rớt bên lề của hạnh phúc và tình yêu.

— Bàn gì bàn lẹ lẹ để tui còn đi làm việc riêng nữa mấy... mấy người.

Khiêm giẫy nảy bị Thu Ba nheo lỗ tai đỏ hói. Thấy hoàn cảnh của Khánh cũng tội, thương nàng mà không dám nói. Bốn đứa tôi chụm lại tìm kế giúp “anh Bướm gặp em Hoa”.

Hưng, Thi Sĩ Mộng Du làm một bài thơ gởi cho Dung Lùn với chữ ký

Khi nhận được Dung Lùn không nói gì, âm thầm tìm ra ai là tác giả của bức thư. Nàng ghi lại câu cuối trên bảng trong giờ ra chơi làm cả lớp cười sặc sụa vì hai chữ “trắng gôi”. Năm đứa tôi đọc ra mới vỡ lẽ, phạt Hưng đái một châu bánh mận vì tội viết thư dùm mà còn lo mộng du, chữ gỏi chẵn viết thành chữ trắng gôi, và bài thơ đọc nghe “lãng nhách”.

Chuyện gởi thơ tình coi như không kết quả. Khánh ôm mộng trong lòng không vơi, suốt ngày cứ gọi tên Dung Lùn không biết chán. Đến giờ học đầu

óc không còn tập trung cứ liếc mắt nhìn nhỏ Dung Lùn như điên dại. Bà Ba Rết thấy vậy ra tay “dụ khị” nhỏ Dung Lùn. Năm đứa hẹn nhau đi coi hát bóng tối thứ năm (trường ở VN cho nghỉ học thứ 5 và chủ nhật), có nhỏ Dung Lùn nữa. Phải nói là Bà Ba Rết hay thiệt, ra chiều có 2 buổi chiều mà nhỏ Dung Lùn và Ca Sĩ Khàn nói chuyện anh anh, em em ngọt xớt.

— Đâu có lạnh mà anh bận áo gió.

— Thân anh yếu lắm em ơi, nắng không ưa mưa không chịu, ghét gió ky mù sương. Em biết không, người ta tới 9 tháng 10 ngày mới chào đời, còn anh có 3 tháng 10 ngày là khóc tu ngoa, tu ngoa rồi đó.

— Em nghe người ta nói: chớ để 3 tháng 10 ngày mà anh.

— Ủ, thì anh tuổi tuất đây nè, hi hi.

— Đồ quỷ!

— Đồ yêu, quỷ với yêu là bạn đó em ơi, hi hi.

— Hi hi hi.

Tôi nghe giọng họ cười thấy lạnh ớn xương sống. Nhìn thấy hai người bên nhau vui vẻ làm tôi phát ganh.

Khiêm đa nghi Khánh đang dở trò nên chiều thứ hai tuần sau chúng tôi kéo Khánh lại hỏi cho rõ chuyện.

— Ê, Ca Sĩ Khàn, con Dung Lùn có gì đặc biệt đâu sao mầy thương dầy, đồ khùng!

— Thợ Kiếm có chịu im đi không. Ta ré vào ống mi-trô (microphone) là kiếm kẹp gì cũng bay ráo chọi.

Ghê chưa, Hưng, Thu Ba, và tôi, 3 đứa nhìn nhau như hiểu. Khiêm hỏi lẩm lẩm Khánh mới khai mở lòng mình cho người khác biết. Dung Lùn vừa xấu lại lé, đã vậy còn có tật ngủ nhiều nữa chứ. Có bữa con nhỏ thức dậy trễ, đi học chưa rửa mặt để y nguyên một cục ghèn to chướng, cả lớp cười què nó. Riêng Khánh thì lại thích nhìn. Những cục ghèn ướm trên đôi mi nàng Khánh ví như những hạt kim cương rạng rỡ. Dung Lùn lại lé hợp quá đi, trên đời ít có mấy ai được như vậy. Khánh thương Dung Lùn vì vẻ đẹp hiếm hoi ấy. Nếu nàng nhìn bên đông

ra tây tốt lắm, hại gì? Khi đi bên nhau, nàng có nhìn ai thì người đó cũng là Khánh, vì Khánh đi cạnh nàng bên trái, nàng thì nhìn bên phải tức là bên trái. Theo sự nghiên cứu trong 1 tháng trời, Khánh phát hiện ra 1 cái tật của phái nữ. Phái nữ thường nhìn bên phải của mình hơn là bên trái. Lẽ thường, mắt phải to hơn mắt trái, có nét quyến rũ nhiều hơn.

Từ ngày nhỏ Dung Lùn làm quen với Khánh, nhóm “Nhà Lá” tụi tôi tăng dân số, và nổi tiếng hơn trước nhiều. Tình yêu giữa Khánh và Dung Lùn ai cũng biết, có kẻ chế ngạo cười xòa, có kẻ gật gù chúc mừng. Khiêm không còn nghi ngờ. Bốn đứa chúng tôi luôn sát cánh bên họ những buổi chiều tan học, những buổi trưa “ăn hàng”, và những ngày sinh hoạt vui vẻ.

Thế mới biết, khi yêu nhau, người ta không chỉ chọn những người có nét đẹp hoa mỹ hay có tài hơn người, mà còn chọn những người có thói hư, tật xấu, hoặc mang một khuôn hình quái dị như “Chung Vô Diệm”. □

HẮN, NÓ,

INTERNET

Phương Giang (GWC)

— Xong!

Nó quảng cây viết xuống bàn, thờ phào khoan khoái. Cuối cùng nó cũng thanh toán xong mấy cái bài hóa chất chết tiệt kia. Khiếp, cái môn gì mà khô khan đến phát sợ. Không hiểu sao lúc trước nó lại ghi tên học cái ngành này. Học sắp hời cả đầu đến nơi, không biết tốt nghiệp xong có tìm được việc làm không, hay lại ở nhà làm... nhà báo? Mà thôi, đó là “big matter” của hai năm tới, còn bây giờ phải làm gì đây cái đã.

Nó xoa bụng, đói quá. Không biết trong tủ lạnh có cái gì để ăn uống? À, hồi trưa có nấu một nồi chè thật to để tắm bổ cho “cô út cứng” của má, vậy mà chút nữa thì nó quên mất. Chán quá chỉ có mười giờ đêm thôi. Đi ngủ thì sớm quá, làm cái gì bây giờ? Nó ngừng nhai, ngẫm nghĩ. À, vô IRC (Internet Relay Chat) phá thiên hạ mới được. Đặt ly chè xuống, nó hí húi mở computer.

Lấy “nick” gì bây giờ? “Xích Lô” nha. Khiếp, lỡ có đứ đờ, “Ê, xích lô, làm ơn chớ dùm vô nhà thương điên một chút” thì khổ. Gì đây? “Kiều Diễm” vậy. Giời ơi, nghe sao mà sặc mùi cải lương. How about Z30? Geez,

còn hơn là trong phim trinh thám nữa. Nghĩ tới nghĩ lui cả 15 phút, nó quyết định chọn cái tên “Vi”. Vừa “login” xong là có đến bốn năm tên say “hello” với nó. Nhưng bọn họ nói chuyện xàm xỡ quá, nó không thích. “Thôi, tắt computer đi ngủ cho khỏe,” nó chán ngán. Nó vừa type “command” để “quit” chưa kịp hit “enter” thì trên màn ảnh lại hiện lên một cái tên khác: “Phong”.

— Hello, Vi. I really like your nick. Can I talk to you?

Tên này lịch sự quá hén. Thử xem sao.

— Sure, I’d love to. -- Nó type trả lời.

— Where are you calling from, Vi?

— Ở đâu bây giờ? Nó chẳng muốn khai là nó ở Santa Ana chút nào cả.

— I’m calling from Pomona. -- Nó bịa.

— Oh, I see. I have a friend who is going to CSU Pomona. Are you attending that university too?

— Uh huh.

— So how’s school?

— Not bad, and you?

— Same here. I’m going to UCLA now.

— Wow!! What a school!

— Vi, do you mind if I ask how you look like?

— Umm, Vi thuộc loại chân ngắn, khuôn mặt trái táo, mắt bồ câu con đậu con bay. Còn Phong?

— Phong thì khác. Đây thuộc loại cẳng cò, cổ ngỗng, miệng cá ngão, râu cá trê.

Thôi chết rồi, kỳ này là kỳ phỏng địch thủ gặp nhau rồi. Không biết là có phải choảng nhau đến tóe ra lửa không? Nó buột miệng cười hi hi. Chưa gì

hết mà hấn đã hơn nó 1-0 rồi.

— Không ngờ Phong tếu quá.

— Vi cũng vậy, có kém gì Phong đâu.

— Vi, Vi học ngành gì vậy?

— À, Vi học ngành làm biếng đó.

— Wow, bộ trưởng Vi cũng có ngành này sao? Chắc mai mốt Phong phải chuyển xuống đó học mới được.

— Không được đâu. Ngành này chỉ dành cho riêng Vi.

— Vậy cho Phong theo làm đệ tử được không?

— Cũng được, nhưng mà phải có thủ tục nhập môn đó nghen.

— Dễ thôi mà. Nếu Vi chịu nhận Phong làm đệ tử, Phong hứa sẽ hậu tạ một chục ớt, hai chục chanh và ba chục hành.

— Hi hi hi. -- Nó bật cười khúc khích.

Mãi trò chuyện với cái gã con trai xa lạ kia, nó không để ý là thời gian đã lặng lẽ trôi qua tự bao giờ. Mới đó mà đã gần 12 giờ đêm rồi. Nó hết hồn.

— Phong ơi trễ rồi, Vi phải đi ngủ đây.

— Đợi Phong một chút. Vi có thể cho Phong làm bạn với Vi được

không?

— Được mà, no problem.

— Nhưng mà làm bạn sao được khi tên thật của Vi mà Phong cũng không biết.

— À há, vậy Phong tự introduce trước đi.

— Ok, Phong tên thật là Phong, Nguyễn Thanh Phong. Còn Vi?

— Gọi Vi là Anh, Lê Vi Anh.

— Biết tên rồi làm sao keep in touch đây? Hay là Vi cho... ủa lộn, Vi Anh cho Phong số phone đi.

— Ý không được đâu. Má Vi Anh sẽ la chết.

— Sao con gái lên đại học rồi mà còn bị kiểm soát chặt chẽ như vậy sao? Nhưng nếu Vi Anh ngại thì cũng không sao đâu.

— Hay là Phong viết thư cho Vi Anh đi.

— Cũng được, cho Phong địa chỉ đi.

— 18792 Bolsa Ave, Westminster CA 92653.

— Địa chỉ này có đúng không đây?

— Thật đó, không tin Vi Anh sao?

— Hồi nãy Vi Anh nói là Vi Anh sống ở Pomona mà.

Nó giật mình: Wow, cái tên này nhớ dai thật.

— À, tại vì gia đình Vi Anh sống ở dưới này. Trên Pomona chỉ là nhà trọ của Vi Anh thôi. -- Nó chống chế.

— Ok, Phong sẽ viết thư cho Vi Anh mà. Bye.

— Bye, take care Phong.

— Nite, Vi Anh.

Mấy tuần đã trôi qua. Việc học dồn dập làm nó quên bẵng cái tên bạn mới quen kia. Vả lại, nó nghĩ là dân trên Internet chỉ nói cho suông miệng mà thôi. Rảnh rồi đâu mà nhớ đến chuyện kết bạn. Cuối tuần về, má đưa cho nó một phong thư.

— Cửa con nè, Vi Anh.

Los? Bạn bè nó đâu có ai sống hay học ở đó đâu. Không lẽ là của Phong? Nó nằm dài trên giường vừa nhai chocolate vừa đọc thư.

“Xin lỗi Vi Anh nha. mấy tuần nay phải lo học bài cho midterm nên Phong không có thời gian rảnh để viết

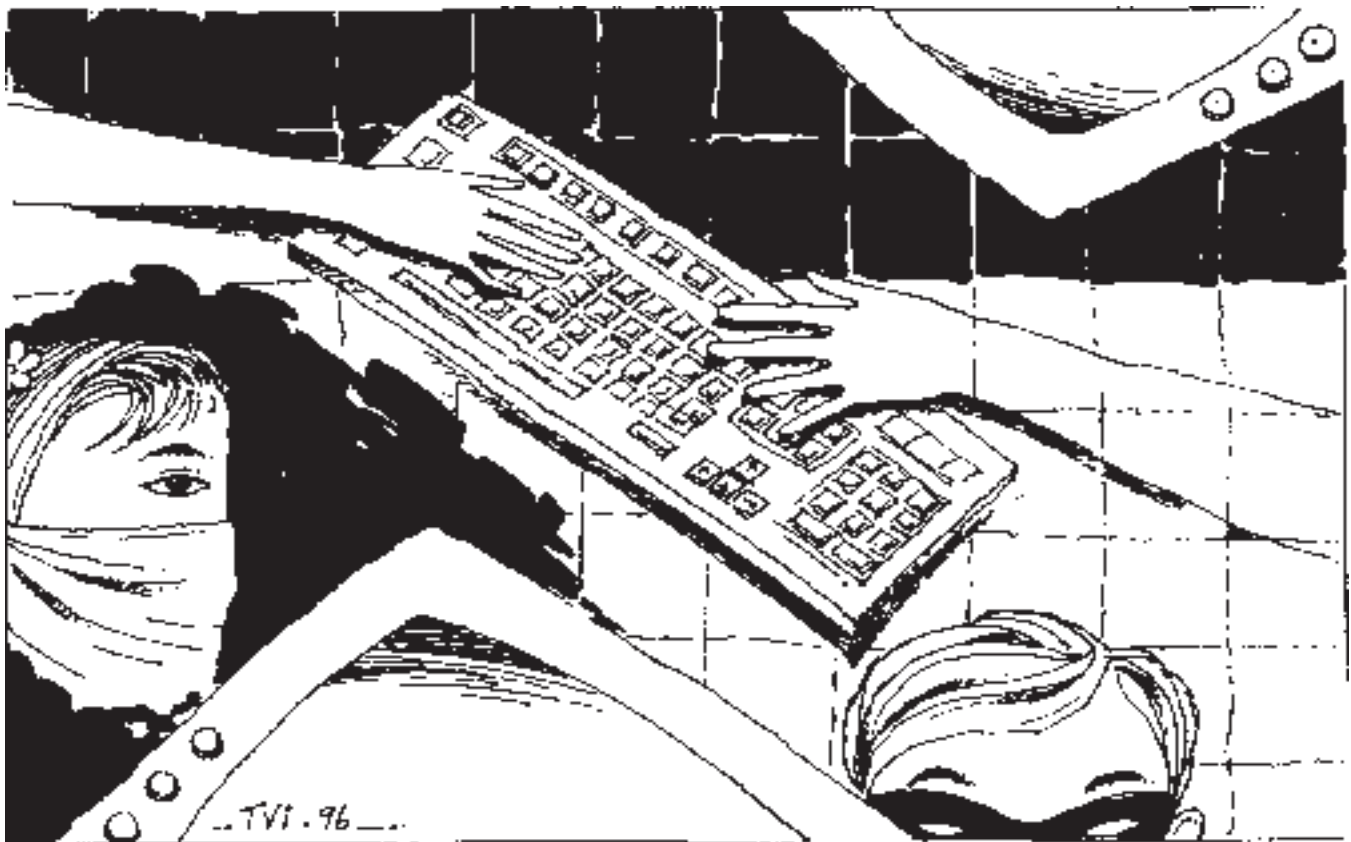
thư cho Vi Anh. Chắc là Vi Anh sẽ bảo là Phong xạo, dân trên Internet làm gì có uy tín, có đúng không? Vậy thì Vi Anh cứ coi Phong như là một exception đi...”

— Chà, quê quá. Kỳ này lại bị đi dẹp sa-bô vào bụng nữa rồi -- nó lẩm bầm.

“... Phong gửi tặng Vi Anh một tấm postcard của UCLA. Chắc là trường của Phong không đẹp bằng trường của Vi Anh đâu há? Còn nữa, gửi cho Vi Anh một tấm ảnh của Phong gọi là ảnh ra mắt “sư phụ”. Không biết Phong có đủ tiêu chuẩn để làm bạn lâu dài với Vi Anh không? Yên chí đi, đảm bảo đệ tử của Vi Anh hiền và đứng đắn 100%. Mai mốt nếu có dịp đệ tử sẽ ra mặt bá kiến sư phụ mà...”

Nó cầm tấm ảnh lên ngắm nghía. Gã con trai trong ảnh có đôi mắt thật sáng và một nụ cười thật thu hút. Nó đưa mắt nhìn ra cửa sổ, miệng mỉm cười vu vơ. □

05/09/96

Thương Washington – Nhớ Cali –

Tí Tiêu Tụy

— Chị biết không, cái tên đó đó có vợ rồi mà còn quen con này con kia...,
thằng chả dân Cali lên trên đây đó...

— ...

— Còn nữa chị biết không, cái con nhỏ đó đó biết người ta có chồng rồi mà
cũng còn liếc qua liếc lại, thật chướng làm sao. Nghe nói cũng mới từ Cali mới
lên được hơn một năm...

Chị chủ nhà chỉ Tí tui:

— Ông này cũng từ Cali mới lên đây làm nè....

Tí tui nhìn người khách và nhe răng... cười làm cô nàng đỏ mặt. Hồi nãy
giờ cô nàng ngồi kể chuyện người Cali cho người... Cali nghe. Ăn cơm xong Tí
tui xách xe chạy công chuyện mặc cho cô khách ngồi kể chuyện với ông bà chủ
nhà. Khi về tới nhà thì nghe chị chủ nhà bảo:

— Hồi nãy cổ ngó vô phòng anh bảo sao phòng anh cái gì cũng có. Nào là
ti vi, tủ sách, computer, điện thoại, bàn làm việc, bàn ủi, first aid kit, mền, gối...,
cái gì cũng có mà sao không có cái... giường.

Nghe kể Tí tui cũng hết ngỡ trả lời, đúng là người... Washington.

Không biết trời đất dun rủi làm sao mà Tí tui bắt job trên tiểu bang Wash-
ington (WA) lạnh lẽo này. Ngày đầu tiên lên đây thấy lạnh làm sao, mưa tí tách
cả ngày. Mà xui thì thôi, trên đường chạy lên đây, lúc lái qua tiểu bang Oregon
thì tránh không kịp một con nai bất thần băng ngang qua đường làm chiếc xe
móp thê thảm. Thế rồi chiếc xe ọp ẹp lê lét cả mấy trăm miles mới tới được
thành phố Everett nơi mình làm việc. Câu đầu tiên mà mọi người hỏi thăm là:
“Đụng nai hả? Sao không chở con nai lên đây làm thịt nhậu? Uống quá...” mà
không thấy tội nghiệp cho tên chủ phải bỏ hơn một ngàn rưởi đồng để sửa xe.
Mà có chở cũng không được, xe Tí tui chất đầy đồ như bị vợ... đuổi, sơn nữ mà
có xin quá giang thì Tí tui cũng còn ‘dzọt’ luôn thì chỗ đâu mà chở nai...

— Anh biết không, tui tui làm ăn chính là vào mùa đông không hà.

— Sao vậy?

— Mùa đông thường có nhiều tai nạn, tui tui tha hồ sửa xe.

Ông chủ tiệm body shop vui vẻ... tâm sự. Tí tui... lắc đầu.

Washington, cái tiểu bang hiền và đẹp làm sao. Đi đâu Tí tui cũng thấy một
màu xanh bao phủ khắp mọi nơi. Thành phố Tí tui ở là Everett, cách Canada 2
tiếng lái xe về hướng Bắc, cách Seattle 1/2 tiếng lái xe về hướng Nam. Ở thành
phố này không giống như ở vùng Westminster dưới Nam Cali, ra đường hiếm
khi gặp người Việt, nhờ vậy mới biết mình đang ở... Mỹ. Lên đây Tí tui gặp một
số cây viết cho Non Sông, nhờ vậy mà đường đi nước bước cũng có người chỉ
dẫn đỡ tốn giờ tìm hiểu, nào là không được U turn, nào là muốn đến đó thì đi
như thế nào, nào là tiệm ăn nào ngon nhất v.v.... Đến bất cứ một thành phố nào,
mình cũng nên mua một bản đồ cũng như một cuốn sách nói về các nơi nên đến
thăm chơi của thành phố đó thì mình sẽ bớt bị lạc đường, bỡ ngỡ.

Có một lần Tí tui đi chợ Alberson thì thấy một thiếu nữ thật duyên dáng
đang soát các quầy hàng. “Ồ, giống người Việt nam quá...”, thế rồi Tí tui tìm

cách sàn qua sàn lại trước mặt cô ta như là Mike Tyson đang kiếm cách đánh boxing với... Madonna, mục đích chỉ là thấy cái bảng tên cô ta đeo có phải người Việt nam không mà thôi.

Sau khi thấy bảng tên là người Việt thì Mike Tyson Tí tui cười nhẹ một cái và cô nàng Madonna cũng cười nhẹ lại một cái...

— Excuse me, are you Vietnamese?

— Yes...

— Chào cô, tui mới từ Cali lên, trên này ít thấy người Việt làm cho tiệm Mỹ như ở dưới Cali...

— Ủa, anh từ Cali mới lên hả? Dưới Cali chắc vui lắm há? Lên này thấy buồn không?...

Trời đang lạnh bỗng ấm áp khi một bông hoa cất tiếng cười.... Nói chuyện vui vẻ khoảng 8 phút sau thì cô nàng phải đi làm việc.

— Lần này chắc không tiện, lần sau anh đến đây đi chợ nữa thì em cho số phone...

Rồi cô nàng cười nhẹ và bỏ đi làm Tí tui ngẩn người..., thế đấy, lại người... Washington, chợ của người ta chứ chợ mình đâu mà nói câu... phũ

phàng vậy...

Washington lúc nào cũng lạnh lạnh tựa Đà Lạt. Đường xá lại nhỏ và hẹp chứ không rộng rãi như California. Mấy hôm đầu lên đây lái xe Tí

tui bị người ta bấm còi hoài vì cứ U turn trong khi ở đây không có cho U turn. Mỗi lần lái xe U turn vòng lại thì bực làm sao, cứ phải lái vô trong parking tiệm hoặc nhà người ta rồi mới quần ra, mất thời gian thì thôi.

Vì trời lạnh nên trên này ai mà ngủ thì đả lăm, cứ như là muốn yên giấc... ngàn thu. Tí tui có một cái mẹo nhỏ giúp cho những ai mê ngủ. Thí dụ như sáng mình để alarm dậy 6:30 A.M. để chuẩn bị đi học hoặc đi làm thì mình nên để alarm khoảng 6:00 A.M. Rồi mỗi sáng lúc đồng hồ reo lúc 6:00 A.M. thì mình đập cái bụp vào đồng hồ cho nó... cảm rồi mình ngủ tiếp, khoảng 10 phút sau nó sẽ bíp bíp nữa thì mình cũng... bụp một cái rồi ngủ tiếp, rồi 10 phút sau lúc nó bíp lần thứ ba thì mình cũng... bụp một cái nữa rồi mình hãy bò dậy, lúc đó sẽ tỉnh ngủ và không còn luyến tiếc nữa. Đừng bao giờ để alarm reo cách nhau 5 phút vì mình sẽ ngủ

không yên, trong bụng cứ lo lo, nhiều lúc ngủ mới 2, 3 phút thì đã he hé mền nhìn coi đồng hồ còn mấy phút, nhiều lúc thấy còn có 1 phút nữa thì nó sẽ reo thì mình lật đật trùm mền lại ráng ngủ cho hết... phút cuối cùng.

Ai có ghé Washington thì nên dừng chân đến thành phố Seattle, thành phố chính của Washington. Seattle với nhà cao cửa rộng như thành phố Los Angeles của California. Từ trên Space Needle ta có thể nhìn thấy hết thành phố Seattle. Trời mùa đông ta khoác áo lạnh vào rồi đi dạo phố downtown thì tuyệt. Mưa phùn lất phất cả ngày, ghé vào Seattle Best Coffe hoặc bất cứ một coffe shop nào mua một ly cà phê để nhấm nháp trong lúc trời lạnh thì thật là tuyệt vời. Nếu có ghé qua phố Việt nam thì lựa lúc trời mưa mà ghé vào quán food to go kiêm tiệm sách kiêm quán cà phê, có cái tên rất lạ là ” Cà phê Bưu Điện”, làm vài hớp cà phê, nhìn ra trời mưa lâm râm thì mới thấm thía nỗi... cô đơn, mới nhớ về Cali.

Ai cũng bảo ở Seattle một thời gian thì sẽ nhớ Cali và muốn quay trở về nhưng Tí tui chưa cảm thấy điều đó bây giờ. Tuy nhiên cứ mỗi lần bay về Cali là lòng Tí tui rộn lên.

Cali với bầu trời gần như lúc nào cũng trong sáng chứ không âm u như WA. Cali với những hàng quán tha hồ cho mình ăn hàng chứ không phải lái 30 miles để tìm một tô phở ngon. Cali với hàng chục tờ báo Việt ngữ hàng ngày chứ không phải đợi cuối tuần mới chạy 30 miles lên Seattle cầm về 2, 3 tờ báo Việt ngữ. Cali với những người bạn sinh hoạt hàng chục năm nay lúc nào cũng tinh nghịch, chọc phá..., nhưng Cali không có free state tax như WA, Cali cũng không có mua 5 đồng mà được tới 10 vé Lotto để dễ trở thành triệu phú như WA, và Cali cũng là nơi cho mình nhiều nhức đầu nhất chứ không có những phút thanh thản, sống với lòng mình như WA...

— Dậy, dậy đi Tí Tiêu Tụy,... dậy... dậy...

Tiếng hai ông bà chủ nhà gõ cửa âm âm..., mới 5:30 sáng mà làm gì ồn ào vậy???

— Cái gì vậy?

— Tuyết... tuyết rơi kia...

Tí tui bật dậy. Ô, tuyết kia, tuyết rơi kia, đẹp quá. Mười một năm sống ở miền Nam Cali nắng ấm có bao giờ mình thấy tuyết đang rơi đâu. Chỉ thấy tuyết rơi trong phim ảnh hoặc thấy tuyết đã rơi sẵn dưới chân mình ở Big Bear, Lake Tahoe mà thôi. Giờ mới đích thực mình thấy tuyết rơi. Thế rồi ai nấy mặc áo lạnh hi hục cào tuyết ra khỏi xe, rồi chạy thật chậm vì đường khá trơn. Đi làm mà Tí tui cứ chạy ra nhìn qua cửa kính ngắm tuyết rơi, đẹp, đẹp quá. Ở xứ lạnh này, mỗi khi có tuyết rơi vào ngày đầu tiên, người ta hay ở nhà để ngắm tuyết, thưởng thức vẻ đẹp của mùa đông. Từ trên lầu cao nơi sở làm, Tí tui thấy hàng chục chiếc xe lui ra một cách

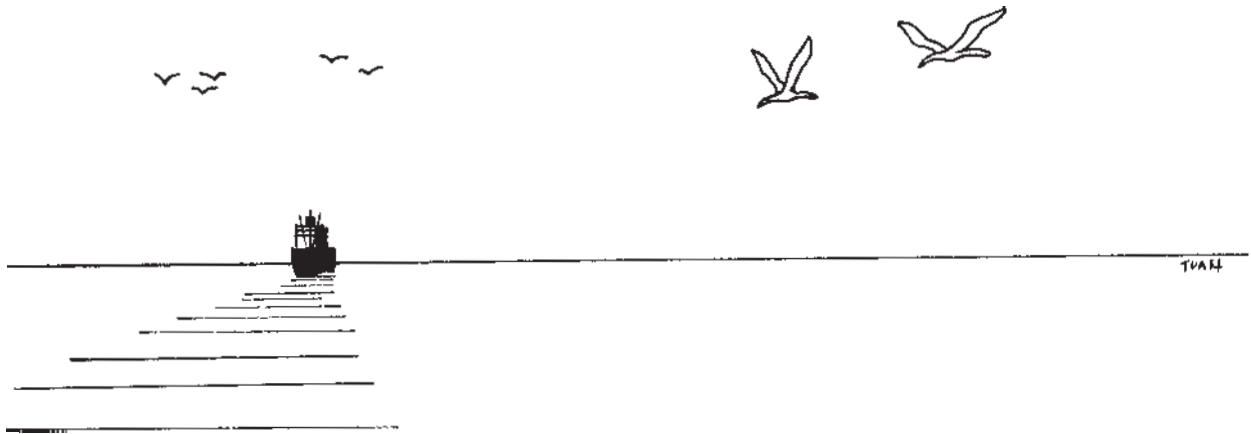
khó khăn từ chỗ đậu của mình. Có xe hai bánh xe trước cứ quay tại chỗ trông thật tức cười, nhiều xe cứ trượt qua trượt lại thiếu điều đâm vào xe khác. Buổi chiều đi làm ra, ai nấy lại cào tuyết ra khỏi xe mình nữa. Ở xứ lạnh học được nhiều bài học mới, chẳng hạn xe mình mà kính bị đóng băng thì chớ có dại mà lấy nước nóng đổ vào là nứt kính xe liền, phải chế nước lạnh mới tan băng, nếu chạy đường xa thì trong xe nên có theo cái mền vì lỡ kẹt xe hoặc xe chết máy thì mình... đắp mền đợi cảnh sát..., ngộ ời là ngộ...

Trường University of Washington thật rộng và đẹp. Phòng computer lab đây các sinh viên ngồi “chat” trên internet, email cho bạn bè, sướng thì thôi. Thuở trước đi học Tí tui làm gì có cái thú đó. Internet giờ giúp mọi người gần lại với nhau.

Gần Tết rồi, năm nay các sinh

viên Việt Nam đứng ra tổ chức Tết và được nhiều người ủng hộ. Nhìn các anh chị em họp hành, vạch chương trình, vận động, vượt qua những khó khăn mà Tí tui thấy thật cảm phục. Tết này Tí tui lại có dịp tham dự hai chợ Tết, một ở Orange County, Cali và một ở Seattle, WA. Giờ này dưới Cali, anh chị em cũng đang ngày đêm lo tổ chức cho hội Xuân 97 sắp đến và cũng sắp... cúng như mọi năm để cầu trời xin đừng mưa vào hai ngày tổ chức hội Xuân. Giờ này dưới Cali anh chị em trong Non Sông đang đánh máy, đang lay out, đang xin quảng cáo, chạy lo vất vả cho mỗi kỳ có tiền in Non Sông....

California — Washington, nơi nào cũng đáng yêu thật nhiều và ghét thật... ít, thương nơi này nhưng lại nhớ nơi kia... Rồi không biết còn biết bao nhiêu tên độc thân như mình đang thả hồn nơi xứ người xa lạ nhỉ? □

Đuối Âm

Ta về tìm thoáng hương xưa
Thân thương cũng mất buồn đưa những buồn
Đôi chân bước giữa cội nguồn
Dư âm là những vở tuồng đã xa...!!!

Chiều Xưa, Chiều Nay

Chiều xưa nắng đỏ thềm hoa
Chân ai khua gócc lụa là hương bay
Thềm hoa nắng đỏ chiều nay
Hương xưa đã vắng vàng cay một chiều...!!!

Gã Da Vàng

Gã Da Vàng, về quê thăm quá khứ
Ôm trong lòng, bao nỗi nhớ thương dư
Rồi thực tế, làm gã ta ứ hự
Cho tâm hồn, từng mảnh vỡ tan hư...

Gã Da Vàng, chiều nay nơi viễn xứ
Ngồi gục đầu, nghiền ngẫm chuyện thực hư
Rồi giận đời, xót thương mình lữ thứ
Lệ chưa trào, sao môi mặn rồi ư...!!!

Quách Cường , Calif., 08/196

Hạt Đậu Phộng (2)

Tôi và em là hai nửa hạt đậu phộng
trời cách chia từ thuở lạc dương trần
Dù tìm em khắp đất trời cao rộng
bước chân người chưa hết nổi phân vân.

Muốn gặp nhau, nhưng ngàn điều khó nói
mỗi tấm tình là mỗi khúc đi quanh
trí bảo đợi mà sao lòng cứ vội
em là bài thơ...
... tôi viết mãi chưa thành.

Em rất gần mà xa thật xa
làm sao tôi tỏ hết hoan ca
mỗi lần tôi ngỡ là tôi gặp
em đến... nhưng rồi em đi qua

Tình mở hương nồng, lòng chờ nắng rạng
ngàn câu thơ không đủ một môi cười
tim đập rộn mỗi khi người thấp thoáng
lại đong buồn mắt hạt hăng chơi vơi .

Tình ngoài ba mươi có lắm điều khó nói
ngàn phân vân, e ngại, ngập ngừng.
Tuổi mười bảy đầu vạn lần bối rối
cũng dễ hơn nhiều khi ngỡ ý trung nhân.

Tình khó ngộ nhưng mái đầu tóc bạc
Lời nồng hương sao tỏ hết cho người
Trên biển yêu thương vẫn vụng về chết khát
Những hạt đậu nào vẫn lạc lờng xa khơi.

Nguyễn Đăng

Xem tranh Thái Tuấn

Nguyễn Đông

Có hai điều vẫn thường gây chướng ngại cho chất nghệ thuật tạo hình: *cái trang trí* và *cái văn chương*.

Khuynh hướng trang trí đánh lạc vẻ đẹp tạo hình thành một thứ đẹp trang trí hình thức, bề ngoài, một thứ đẹp không thiếu ngon lành, nhưng thiếu sinh khí, một thứ đẹp trơ trên, mới đầu thì bắt mắt, nhưng rồi làm ngủ cảm thức thưởng ngoạn ngay sau đó.

Khuynh hướng *văn học* chỉ nhằm đưa tác phẩm tạo hình ra ngoài cái biên giới ý nghĩa tạo hình của nó: vẻ đẹp lý tưởng, trong chiều hướng đó, được thay thế bằng những bóng dáng của một *thứ đề tài văn chương*, hay đúng hơn chỉ là một thứ *chữ nghĩa* làm bằng những hình ảnh thu nhặt ghi chép sao cho những đôi mắt đã quen và chỉ cần tri giác những gì xảy ra trong đời sống thường ngày có thể đọc được tác phẩm một cách dễ dàng. Những hình ảnh có thể đọc được ấy sẽ đưa người thưởng ngoạn vào câu chuyện bằng hình hơn là đưa vào sự thưởng thức trong tinh thần tạo hình. Những hình ảnh ấy làm tác

phẩm trở nên một thứ minh họa. Với một đề tài ấy lấy làm thí dụ như *Mùa Thu* chẳng hạn, cái nhìn văn học sẽ chỉ nhằm đọc qua những hình tượng cụ thể như là một bầu trời, hay những chiếc lá rụng, hay một loài hoa nào đó, hay một nhan sắc nào đó trong tình trạng tượng trưng cho mùa; trong khi nếu giả như thật sự những hình tượng như thế đó có mặt trên tác phẩm thì cũng chỉ có mặt như một cái cơ cụ thể — cái cơ giản dị và tầm thường như chính cái cụ thể tính của tác phẩm — còn tất cả ý nghĩa tạo hình được mong mỏi đánh thức thì hoàn toàn nằm ở bên kia vòng rào cụ thể của cái cơ. Cái cơ chỉ để làm một cách bắt đầu lên đường, và đòi hỏi được quên đi.

Trong căn phòng ẩm cứng với một số ít diện tích để treo tranh và một số đèn rọi nhiều lắm cũng chỉ vừa đủ sáng, khoảng hơn 10 tác phẩm của Thái Tuấn đã cho tôi các thích thú đồng tình về một cố gắng nào đó để không ngớt chống chọi với cái cơ cụ thể nói trên, cái cơ chỉ được mượn tạm để bắt đầu tác

phẩm. Vâng, để bắt đầu tác phẩm thôi, để khởi hành thôi. Vì, cho dù bức tranh đã được hoàn tất và được ký tên, đã hiện diện ra đó như một đồ vật, thì qua cái bức tranh — cái món đồ vật cụ thể đó — tác phẩm thật sự vẫn không ngớt được tiếp tục làm việc trong tâm hồn người vẽ tranh, cũng như không ngớt được tiếp tục sống và chuyển biến trong tâm hồn người xem tranh. Và sức mạnh (khả năng gây xúc cảm) của tác phẩm còn tiếp tục toát ra mãi ngày nào nó còn đánh thức được ý niệm tạo hình ở mỗi cơ hội bắt gặp cuộc trao đổi đối thoại qua ngõ của những thị giác.

Những bức tranh đều có hình tượng cụ thể, đều có đề tài là thế này hay thế nọ, nhưng cái sẽ đánh thức óc thưởng ngoạn không bao giờ được tìm thấy trong những đề tài ấy, mà trái lại chính là trong cái không khí đặc biệt toát lên từ những vùng màu tối hay những khoảng sáng, như những hương thơm của bông hoa. Một vài bức — như bức phong cảnh có con đường phố treo ở góc trong,

hay bức khỏa thân (độc nhất trong phòng) — hãy còn vương cụ thể tính của đề tài và đồng thời hơi nặng những màu sắc ngon mắt; nhưng đây là những bức ít nhất Thái Tuấn nhất. Chỉ riêng ở những bức này, cái không khí đặc biệt nói trên rất ít khi được đánh thức.

Trong những bức còn lại, phần lớn những khoảng màu rộng của Thái Tuấn đều thành công. Thật ra tôi không biết có nên gọi là những “khoảng màu” hay không, vì mặc dầu ông đã làm việc đủ để có những màu “đẹp,” những khoảng rộng với sắc độ thay đổi tinh vi thường dẫn khởi một không khí, cái không khí mà người ta sẽ có thể có khuynh hướng gọi là một thứ *nostalgie*, nếu muốn dùng cái *ngôn ngữ văn học*, để có một cách chỉ định một thứ không khí tự tại, một thứ không khí

dư đủ sức sống riêng để có thể làm người xem lãng quên màu sắc cụ thể của nó. Trên những khoảng rộng *màu sắc* — *không khí* ấy, những dấu nhấn sáng hiện ra như những dấu nhấn của một cảm thức lẻ loi.

Trong hội họa, bố cục vẫn là một thứ quan niệm bắt buộc cụ thể. Có lẽ chỉ trong phong trào nghệ thuật trừu tượng mới có một khuynh hướng tìm cách bỏ trốn bố cục, khuynh hướng mà người ta đã tạm gọi là *vô tiêu (afocal)*, không có tiêu điểm, nghĩa là không có bố cục. Trong tất cả trường hợp khác, bố cục luôn luôn là một vấn đề, đòi hỏi giải pháp riêng của người sáng tạo. Những dấu nhấn đã để lộ một quan niệm của Thái Tuấn về bố cục, một cách sử dụng ánh sáng để chỉ nhằm gợi hơn là cho đọc thấy một sự diễn tả.

Cái nhìn *văn học* có thể mặc tình

khám phá những dấu nhấn ấy như những dấu chỉ lẻ loi: một hình bóng quanh quẽ, một cái cây đơn độc, một chiếc thuyền con, một bông hoa, một điểm sáng nhỏ nhoi khiếm tốn không đủ soi tỏ những nền rộng hoài hương. Nhưng tôi nghĩ nghệ thuật của Thái Tuấn được cảm thông bên ngoài những hình tượng cụ thể ấy. Cũng như vẻ đẹp của tranh Thái Tuấn sẽ được nhìn ngắm vượt ngoài những giải pháp kỹ thuật mà ông có khuynh hướng giản lược trong số ít màu sắc và ánh sáng quen thuộc cùng với nét vẽ của riêng ông. Tôi bỗng nghĩ tới bức tranh *Hóa Thân*, cách đây đã lâu rồi, mà tôi đã rất thích hồi đó: ở phòng tranh của Thái Tuấn ngày nay, trong từng bức tranh, tôi cũng có cảm tưởng như bắt gặp được sự hóa thân hay nhập thể của cảm thức mỹ thuật, trong mỗi trường hợp riêng lẻ.

Ghi Chú Thêm Về Thái Tuấn

Huỳnh Hữu Ủy

Những ai có lưu tâm về hội họa và yêu thích nền nghệ thuật Việt Nam hiện đại có lẽ đều vui mừng khi dự án Thái Tuấn do hội VAALA và tạp chí *Thế Kỷ 21* tiến hành tổ chức đang bước tới những phút chót. Triển lãm tranh Thái Tuấn sẽ mở cửa ở Hoa Thịnh Đốn vào giữa tháng Chín, vào dịp đó tập album Thái Tuấn sẽ được giới thiệu, rồi những buổi ra mắt sách và gặp gỡ với Thái Tuấn sẽ được tiếp tục ở các địa điểm khác: Los Angeles, Montréal, Paris.

Là một người mê hội họa, đặc biệt quan tâm đến các sinh hoạt

trong lĩnh vực này, thường xuyên để ý đến sự hình thành và phát triển của nền nghệ thuật Việt Nam hiện đại, tôi chờ đợi những ngày sắp đến với nhiều niềm vui và hy vọng. Tôi đã có vài dịp ghi chú về Thái Tuấn hồi còn ở trong nước cũng như trên một ít tạp chí ở hải ngoại, nay nhân dịp này xin chú thích thêm vài dòng nữa về người họa sĩ mà tôi cho là có một vai trò khá đặc biệt giữa nền nghệ thuật mới của đất nước.

Khuôn mặt của Thái Tuấn nổi bật giữa nền nghệ thuật đương đại, giữa những chân dung khác nhưng

Nguyễn Tư Nghiêm, Bùi Xuân Phái, Nguyễn Trung, Nguyễn Phước, Trịnh Cương, Nguyễn Gia Trí... Đó là một điều hết sức rõ ràng rồi. Tôi chỉ muốn nói thêm: Thái Tuấn là một họa sĩ đam mê nghề vẽ của mình, đã hiến hết đời mình cho thế giới của cái đẹp một cách vô cùng trân trọng. Suốt hơn bốn mươi năm qua, Thái Tuấn chậm rãi bước đi giữa sơn, cọ, giá vẽ và bút mực một cách năng nổ nhưng giản phác, bình đạm. Cung cách ấy hẳn nhiên là đã phát lộ từ chiều sâu của một thế giới tinh thần đã được tinh lọc. Thái Tuấn

ít nói, nhỏ nhẹ và khi cầm bút vẽ hay viết đều phát biểu rất khiêm tốn, tự nhiên và thanh tĩnh.

Nơi căn nhà nhỏ của anh trong một con hẻm ở khu đường Yên Đỗ (xóm Tân Định) đi vào, tôi được dịp quen biết Bùi Xuân Phái, rồi sau đó được nói chuyện, gặp gỡ, trao đổi rất nhiều lần với anh Phái, và vào những ngày ấy tôi có một chút nhận xét về hai người nghệ sĩ này: họ khá giống nhau ở cung cách sống đơn giản, tử tế và khiêm cung, thường giúp đỡ những bạn văn nghệ khác, không chiếu trên chiếu dưới, không bao giờ lạm dụng tiếng tăm và cây bút của mình đối với người khác. Bùi Xuân Phái vẽ dễ dàng hơn Thái Tuấn, lúc nào cũng vẽ được, bạ gì cũng vẽ được; Thái Tuấn thì có hơi khác, vẽ cẩn thận và đảm thắm. Nhưng điều đáng kể là cả hai cây cọ này đã xây dựng được thế giới riêng của mình một cách thực độc đáo, riêng biệt và đầy cá tính.

Điều này mới trông có vẻ đơn giản, vậy mà không phải dễ đâu, bởi vì khi đề cập đến thế giới riêng của họa sĩ chính là vấn đề bút pháp. Bút pháp là tất cả khí lực từ đáy sâu của tâm hồn, cùng với sự đầu tư lâu dài của việc tìm kiếm, nghiên cứu, học hỏi của nghệ sĩ. Bút pháp là nét và màu, là bản lĩnh và sự độc đáo của riêng mình. Có người suốt đời đi tìm và chẳng bao giờ tìm được cái gì riêng cho mình. Bùi Xuân Phái và Thái Tuấn thì khác: khi đến với nghệ thuật, ngay từ những bước chập chững đầu tiên cách đây đã nửa thế kỷ, họ nhìn sự vật rồi nhìn vào chính lòng mình, và họ bắt gặp ngay con đường và tiếng nói của mình. Rồi cứ thế, họ tiếp tục đi. Cái tài tình của Phái và Thái Tuấn là nếu cũng như thế mà ở một người khác thì có thể rất đơn điệu, nhàm chán, nhưng ở họ lại tỏa ra cái sức mạnh thu phục và quyến rũ rất sâu thẳm. Có những

bức tranh của Thái Tuấn và Bùi Xuân Phái, tôi nhìn ngắm mãi năm này qua năm khác và chẳng bao giờ thấy chán, quả là thực lạ lùng. Cái khéo tay đối với một người cầm bút vẽ là cần thiết, nhưng khéo tay chưa đủ để làm thành bút pháp. Đôi lúc, cái vụng về lại tỏa ra được ánh sáng của một bức thầy có nội lực thâm hậu. Tôi mê và khoái cái vụng và thô trong tranh của Phái và Thái Tuấn.

Cả mười năm nay, từ lúc Thái Tuấn di cư sang Pháp, tôi chưa được gặp lại. Mặc dù vậy, chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau qua thư tín, một đôi lần với nhau qua thư điện thoại viễn liên. Bức tranh nào mới vẽ của anh, tôi cũng được xem qua tấm hình chụp lại. Tôi rất mừng mà thấy anh có một sức làm việc bền bỉ tuyệt diệu: sắp bước vào tuổi tám mươi, anh vẫn chưa run tay, nét và màu luôn luôn sắc sảo, tỏa ra một khí độ đặc biệt. Năm trước, nhận được tấm hình chụp bức tranh vẽ một

thiếu nữ của anh mà tôi rất thích, sau đó tôi thấy anh in lại trên tạp chí *Thế Kỷ 21*, số xuân Bính Tý. Hồi thăm vài chi tiết chung quanh tấm tranh này, tôi được biết trong kỳ triển lãm ở vùng Loiret, có ba mươi họa sĩ các nơi gửi tranh đến, gồm cả chuyên nghiệp lẫn tài tử, bức này đã được hội đồng giám khảo tặng thưởng *Premier prix de la peinture* vì họ cho là mới lạ bởi tính cách đơn giản và sự tĩnh lặng của nó. Tôi cũng thấy như vậy, và càng thêm tin rằng người ta vẫn có thể đồng cảm trước cái đẹp: chính là cái nhìn có tính cách chia sẻ của tôi và hội đồng chấm giải kia trước bức tranh này.

Cái vụng về thanh nhã trong tranh Thái Tuấn từ bao nhiêu năm nay đã chinh phục tôi và biết bao nhiêu người yêu tranh của anh ở trong nước, thì nay cũng đã có dịp chinh phục một số người phương Tây nữa. Quả là, cái riêng, cái chung của con mắt và tấm lòng trước cái đẹp vẫn có quy luật của nó vậy.

THÁI TUẤN Tuyển Tập tranh và tiểu luận

100 trang giấy trắng mịn, khổ 9" x 12", với 30 tranh mới nhất và 20 bài tiểu luận về nghệ thuật tạo hình (trong đó có năm bài được dịch sang Anh ngữ) của Thái Tuấn, cùng các bài nhận định, giới thiệu, đề tặng của Huỳnh Hữu Ủy, Nguyễn Đồng, Võ Phiến, Lê Uyên Phương.

Giá: US\$32.00 (thêm US\$1.50 cước phí: trong nước Mỹ, hạng tư; ngoài nước Mỹ, tàu thủy). Ngân phiếu đề trả cho "VAALA".

PHIẾU ĐẶT MUA SÁCH THÁI TUẤN

Họ tên:

Địa chỉ:

Điện thoại:

Đính kèm chi phiếu/lệnh phiếu US\$..... trả cho "VAALA".

Liên lạc:

VAALA, 11022 Acacia Pky #A, Garden Grove, CA 92840 USA

ĐT (714) 638-9510. Fax (714) 638-1944

Cắm hoa

Kiểu cắm: Trời đất vĩnh viễn tồn tại

I. Vật liệu:

1) Hoa: 4 cành tùng bách (1 cành cao, 3 cành nhỏ); 2 cành thiên đường điều

2) Bình cắm: Bình sứ dạng vuông dài

II. Thực hiện:

— Tùng bách tượng trưng cho sự lưu lại tình cảm của lứa đôi muốn yêu nhau cho đến trăm năm và cũng là loại cây diển đạt được ước nguyện của mọi người.

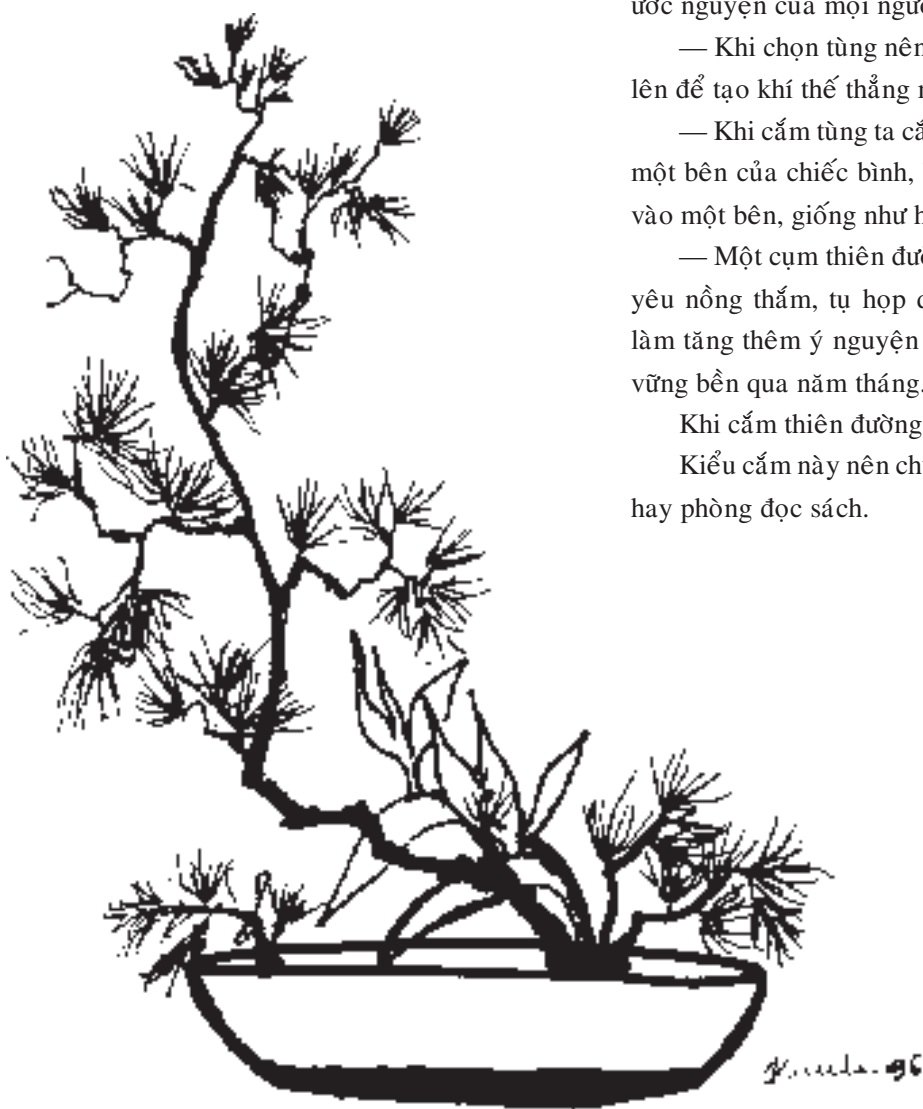
— Khi chọn tùng nên chọn cành lá hướng lên để tạo khí thế thẳng mạnh.

— Khi cắm tùng ta cắm một cành nhỏ vào một bên của chiếc bình, ba cành còn lại cắm vào một bên, giống như hình vẽ.

— Một cụm thiên đường điều biểu lộ tình yêu nồng thắm, tụ họp dưới cành tùng càng làm tăng thêm ý nguyện muốn tình yêu được vững bền qua năm tháng.

Khi cắm thiên đường điều ta cần bỏ lá đi.

Kiểu cắm này nên chưng bày ở phòng ngủ hay phòng đọc sách.

Đò Chiều

Thu Nguyệt

University of Washington

Tiếng mái chèo khua động trên mặt sông chiều lặng lẽ. Nước êm đềm chảy, chảy xuôi về nguồn xa thăm thẳm. Cô gái bước nhẹ nhàng từng bước với đôi chèo trên tay đưa con

xuồng nhỏ rời khỏi bờ. Tà áo bà ba bay phất phơ trong gió, cô sửa lại chiếc nón lá trên đầu, và

nhỏn miệng cười nhìn đàn vịt bơi theo đám lục bình. Lâu lắm rồi lũ khách mới trở lại bến sông cũ, con đò vẫn còn đó, lòng lũ khách dậy lên những bồi hồi.

— Nè cô ơi, làm ơn cho tôi qua giang qua bến sông.

Cô gái chột ửng hồng đôi má nhìn lũ khách. Chiếc xuồng nhỏ ngoan ngoãn theo vào bờ và lặng im chờ đợi.

— Xin hỏi anh về đâu? Hàng The hay Kinh Tư?

Lũ khách thoáng nhớ lại giọng quen quen năm nào trên bến sông này, người con gái với hai bím dài thơ dại tiễn đưa. Thoáng đó mà 10 năm, lũ khách xa quê mẹ, xa con kênh dài chảy mãi, xa mảnh ruộng hẹn hò, và xa con đò nhỏ đợi chờ trời chiều rước khách. Ánh mắt đó, nụ cười kia, cô gái có nét hao hao giống Nhạn.

— Dạ, tôi về Bà Lang thưa cô.

Cô gái cười buồn để che đôi mắt đong dòng tâm sự. Tiếng cô nghe ngọt ngào và thân thương quá. Sao lại là anh mà không là một em gái nhỏ tuổi lên năm hay một em trai vừa tròn tuổi sáu?

— Mời anh xuống xuồng em xin đưa qua bến sông.

Giọng cô gái thanh tao dễ mến, lũ khách lên nhìn, chiếc nón quay đưa, bờ tóc quăn che vành môi mộng.

— Anh không ở nơi này?

Lũ khách đoán trước cô gái sẽ hỏi, sẽ bắt lũ khách kể lại chuyện Đò

PhotoDisc

Chiều Năm Cũ. Cô gái thật thà và đẹp đáng ngao. Lữ khách chợt buồn dạ không dám gieo vào lòng cô một nỗi niềm đau thương của kẻ lạ nên vội cười nhạt lắc đầu.

— Dạ, tôi ở nơi này từ tấm bé.

— Anh không giống người quê em.

Cô gái nói giọng hờn trách, phải chăng em đã biết rồi chuyện của lòng anh? Lữ khách thăm hỏi vu vơ.

— Người quê em thế nào?

Cô gái cúi mặt thẹn thùng đáp:

— Người quê em không biết nói dối!

À, thì ra cô gái khôn ngoan đến thế, gương mặt sáng tựa trăng rằm ấy rất hợp. Lữ Khách đưa tay múc lên giọt nước mát. Cô gái khẽ cười, đôi mái chèo vắn đầy đưa, lữ khách say mê nghe cô kể lại quê mình.

Xóm đó, làng trong em rất thích. Có nhiều cánh cò bay dập dờn chiều bóng ngã nhớ thương. Cây mận say quần nhánh năm em tròn 6 tuổi. Mẹ bảo mận tiên chớ ăn vội, em dạ rồi lên mẹ hái những trái mận xanh, anh biết không, thật là ngọt. Gió lùa, bông bưởi trắng thoảng đưa hương. Em xõa tóc mình bên bờ sông gội vào đầu làn hương dịu dàng ấy. Ba rầy “con bé nghịch quá đi thôi!” Em vụt cười chạy khuất sau hàng cây.

Anh còn nhớ, hàng dừa xanh nổi đôi bờ hai thửa ruộng? Nó bây giờ cao lớn, lá mọc um tùm, sai trái quanh năm. Với ngày tháng, em đi học về ngang rử nó làm bạn, và hai đứa chuyện trò vui rất lạ. Nó dật dờ che mát dòng sông, em xuống tắm ngụp lặn chao nghiêng đôi cánh trắng.

Chuyện thuở nhỏ qua mau theo năm tháng. Em lớn dần, lìa xa bè bạn và ngôi giáo đường quen thuộc, khi bóng sân trường đầy ấp lần roi Cộng Sản và rác rưởi tanh hôi. Em tiếp nối bao người đi trước, cột mái chèo đưa con xuống nhỏ sang sông. Anh thấy đó: mẹ già gồng gánh bán cải không đủ ăn, chị sáu nâu vắn ở mãi trong lồng thảm khóc, anh học trò vác củi

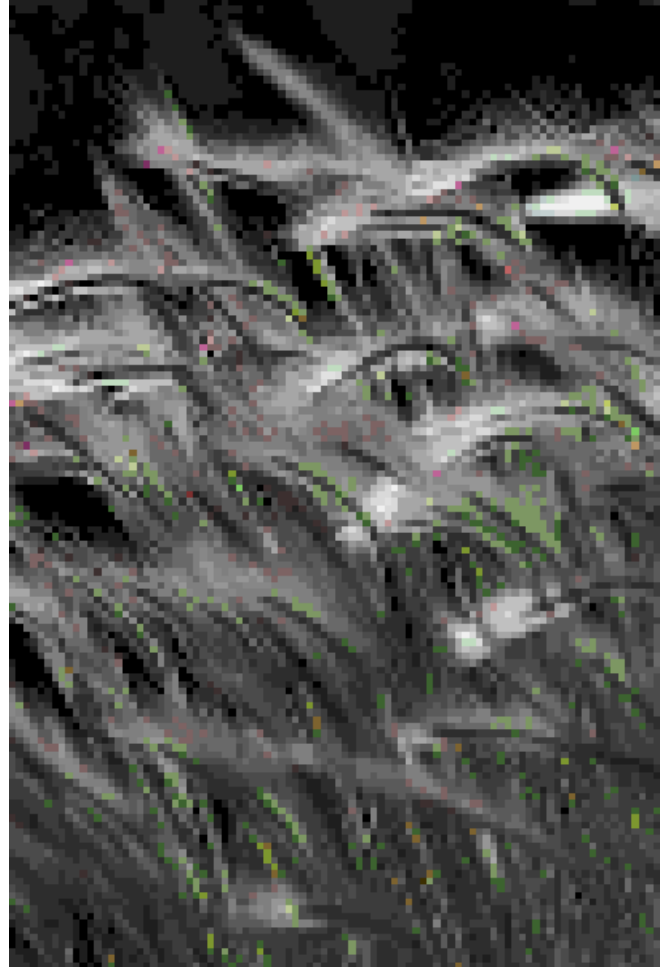
làm thuê gây thân ốm yếu. Vì tổ quốc, vì quê hương yêu dấu. Họ không rời đất tổ ông c, sống núp che dưới bàn tay hung bạo của kẻ cầm quyền. Bao đêm qua, dòng sông mình chở đầy nước mắt, tiếng côn trùng rên rỉ giữa sương khuya. Dạ u mông tơi đứng trước sân nhà, cũng ủ rũ trong màn trời u tối.

Lữ Khách chợt tắt nụ cười trên môi khi nghe xong câu chuyện. Cô gái hất mái tóc rồi đi xuống cột bến. Lữ Khách nán lại vài giây kể cho cô gái nghe về tâm sự của chàng trai lạ, sau 10 năm trở lại quê nhà. Anh về đây, tất cả đều thay đổi. Nhận bây giờ đã chấp cánh bay xa, có chồng con đàng, làm dâu cụ hồ. Con đò chở nặng tình sầu, anh giờ mới biết nhờ em chỉ giùm. Khóc gì đây hỏi mây trời? Em tôi đang ngậm vành môi ướt mềm.

Cô gái đỡ chiếc nón vẩy chào lữ khách.

— Anh khách ơi, nhớ đi đò em nữa nhen!

Lữ khách nhìn lại rồi quay bước. Đường về thôn còn xa dịu vội, lòng chợt thấy cô đơn qua từng ngôi nhà lá ọp ẹp lưa thưa. Ánh mắt bị cay nồng trong khói lam chiều quê mẹ, lữ khách bước, và bước thẫm lặng trên lối nhỏ yêu thương. Bến sông lững lờ con nước chảy, cô gái lại chèo đò đưa rước khách... □

PhotoDisc

PhotoDisc

MỘT GÓC TRỜI QUÊ HƯƠNG

Anh Nguyễn

Trời vào hạ, khí trời đang nóng bức chợt kéo đến từng áng mây u ám, rồi theo sau là từng cơn mưa rào đổ xuống. Giật mình thức giấc, Đông Thọ nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường. Chết thật! Đã hai giờ trưa rồi, hôm nay có hẹn với nhỏ Quy Lộc đi chơi vũ cầu mà Thọ ngủ quên lúc nào không biết. Mặc vội bộ áo quần thể thao vào người, chụp lấy cây vợt treo trên tường, Đông Thọ vừa dắt xe đạp ra cổng, vừa nói với mẹ:

— Mẹ ơi! Con đi chơi vũ cầu với nhỏ Lộc mẹ nhé, Mẹ đừng chờ cơm con nha mẹ.

Rồi không kịp để cho mẹ nói lời nào, Đông Thọ đã gọn gàng trên chiếc xe đạp màu hoa cà chạy thẳng ra đường.

Trời vừa dứt mưa nên đường xá vẫn còn trơn ướt. Hàng me dài xanh mát dọc hai bên đường, những giọt nước mưa đọng lại trên lá, tiếng ve kêu, màu hoa phượng đỏ đã làm cho Đông Thọ không muốn vội vã đến nhà

Quy Lộc nữa, nàng nhủ thầm: Trước sau gì cũng đã trễ, mình cứ thong thả đi vậy. Đông Thọ vừa đạp xe, vừa hát nho nhỏ: “Con đường trơn ướt em đi chiều nay. Từng hàng me xanh...” Mãi lo ngắm cảnh hai bên đường, Đông Thọ vô ý đụng phải một nhánh cây rơi giữa đường. Nàng mất thăng bằng và ngã lăn xuống đất. Lồm cồm ngồi dậy, nàng nghe tiếng của ai đó hỏi:

— Cô có sao không vậy? Tôi đi phía sau lưng cô, thấy cô sắp đâm vào nhánh cây đã lên tiếng gọi mấy lần nhưng mà hình như cô không nghe thì phải.

Người thanh niên lạ mặt đó vừa nói vừa đỡ Đông Thọ đứng dậy. Đông Thọ bẽn lèn trả lời:

— Không sao anh ạ, nhưng mà chiếc xe đạp của Thọ hình như bị sút dây sên rồi mà Thọ thì chưa có gắn bao giờ. Anh chỉ giúp Thọ với.

— Thôi để tôi làm cho. Chuyện nhỏ thôi mà!

Chỉ thoáng sau, xe Thọ đã sửa xong. Nàng cảm ơn người thanh niên

đó rồi vội vã đến nhà Quy Lộc quên cả hỏi tên anh ta. Khi đến nhà Quy Lộc thì đã gần ba giờ, tưởng thế nào cũng bị nhỏ Lộc la cho một trận. Nào ngờ mẹ Lộc cho hay là cô nương vẫn còn đang ngủ. Bác bảo:

— Vào nhà chơi đi cháu, để bác lên đánh thức nó dậy. Mưa quá mà hai đứa cũng đi sao?

— Dạ thưa bác bây giờ đã hết mưa rồi ạ. Tụi con muốn đi chơi cho khỏe người, ở nhà hoài buồn quá bác ạ.

Hồi lâu sau mới thấy bóng dáng của nhỏ Lộc từ trên lầu bước xuống, giọng còn say ngủ:

— Tổ tưởng mi thấy trời mưa nên quyết định không đi chơi nữa cho nên tổ mới làm một giấc đó chứ. Thôi chờ tổ một tí hỉ.

Một tí của Lộc có nghĩa là hơn nửa tiếng sau cô nàng mới xong. Hai đứa đến sân thì đã đầy người chơi. Lộc và Thọ phải ngồi chờ cho đến khi có sân trống. Lộc rút từ trong túi ra một bao xí muội me to thật là to. Lộc

bảo:

— Ăn thử xem, đặc sản của miền Trung đó. Nội tớ mới đem về từ ngoài ấy cả mấy kí lô lận.

— Sao mà nhiều thế! Mi mà ăn hết cái đồng xí muối đó thì có mà chết chứ chẳng phải chơi. Mặt thì nổi đầy mụn nè, còn chân thì ghẻ mọc tùm lum khó mà mặc đầm đó nha. Thôi chỉ bằng mi chia bớt cho sư muối vậy, muối sẽ ăn bớt và chia xẻ với tỷ tỷ bớt nổi đau đớn phần nào.

Không ngờ Thọ chỉ nói giỡn chơi như vậy, thế mà Lộc đã hoảng vía lên:

— Thôi nhà mi lấy hết đem về, ta không ăn nữa đâu! Ta sợ nổi mụn lắm!

Nghĩ cũng tức cười, một con người lém lỉnh như Quy Lộc mà cũng biết sợ nổi mụn. Thọ vội nói:

— Tớ giỡn chơi thôi mà. Làm gì đến nổi như vậy. Thôi tụi mình cùng ăn đi. Tớ ăn một mình cũng buồn lắm.

Nói mãi nhỏ Lộc mới chịu ăn một ít. Mãi mê ăn xí muối và tán dóc, hai đứa không biết từ phương nào hiện ra một tên con trai đứng trước mặt. Mặt mày hấn thì sáng sủa nhưng quần áo hấn thì nhẽ nhạt mồ hôi, hấn lên tiếng:

— Xin chào hai cô. Tôi là Phước. Bọn tôi đang chơi bên sân bên kia nhưng vì có hai người bạn việc phải về, tôi và một tên bạn nữa vẫn còn muốn chơi tiếp tục. Nếu hai cô thích thì có thể chơi chung với tụi này. Lộc đưa mắt nhìn Thọ rồi trả lời:

— Tụi ni đồng ý. Tụi ni đang buồn vì không có sân chơi đây.

Thế rồi Lộc và Thọ theo Phước ra sân. Sau khi sắp xếp xong, Lộc và Phước một bên, còn bên kia là Thọ và Vũ. Lúc này Thọ mới nhận ra Vũ. Hấn là anh chàng đã giúp Thọ gắn lại dây sên lúc ban trưa. Nàng tiến lại phía Vũ và nói:

— Anh có phải hồi trưa giúp cho Thọ không? Xin lỗi anh nha, Thọ lo vội đi không kịp hỏi tên anh.

— Vâng, tên là Vũ. Không ngờ phải không? Trái đất tròn nên có duyên thì gặp hoài...

Vũ còn đang định nói tiếp gì đó

nhưng Phước từ đâu đã chen vào:

— Ê, thì ra hai người có quen biết trước hả? Thảo nào Vũ cứ nằng nặc đòi tớ phải tới thuyết phục hai cô ra chơi. Thôi, tụi mình bắt đầu chơi đi. Ăn thua một châu nước mía nha. Hai cô đồng ý không?

Lộc và Thọ đều gật đầu vì cả hai biết chỉ có nước mía mới làm cho đỡ khát sau khi chơi xong.

Bên sân của Đông Thọ, Vũ đứng cuối sân, còn Thọ thì đứng gần lưới. Vừa giao cầu, Vũ vừa hỏi to:

— Tôi tên Hoàn Vũ, còn cô tên chi vậy?

— Đông Thọ.

Chắc Vũ nghe không rõ, nên hỏi lại:

— Xin lỗi, tôi nghe không rõ, tên cô là gì... Thọ?

Quay hẳn người xuống phía Vũ, Thọ đáp to:

— Em tên là Đông Thọ, còn nhỏ kia là Quy Lộc. Anh Vũ đã nghe rõ chưa vậy?

— Vâng, đã nghe rõ rồi. Tên hay quá! Nhưng mà làm ơn đừng có quay xuống nữa bị thua bi chừ.

Tuy Thọ và Vũ mới chơi cặp lần

anh Vũ mới được.

Được thôi, nhưng mà đến lúc đó mà cũng bị thua nữa thì đừng có mà cần nể nhè. Thôi tụi mình kêu nước mía uống đi hỉ. Khát quá rồi - Vũ trả lời.

— Trong lúc chờ đợi, tụi mình giới thiệu lại đi nhè. Tôi tên là Phước, tên này là Vũ, còn hai cô là...

Phước chưa kịp hỏi xong thì Vũ đã chen vào:

— Cô ni là Đông Thọ và cô ni là Quy Lộc.

— Gớm! Sao nhà người biết rõ thế! Ê! Mà sao có chuyện trùng hợp vậy ta? Có Phước, có Lộc, có Thọ đủ cả. Người ta nói Phước - Lộc - Thọ là ba điều quý nhất của đời người đó. Chỉ có nhà người, Vũ, mi hơi thừa chỗ này đó nha!

Vũ cũng không vừa, trả lời:

— Khoan đã. Ai bảo tớ thừa ở đây nè? Nếu xét về ba miền Nam - Trung - Bắc thì Thọ là người Nam có đúng không? Rồi đến Tớ là người Trung và Lộc thì người Bắc một trăm phần trăm rồi. Chỉ có mi, Phước, mi là người Miền thoi hỉ? Người Miền thì phải về Campuchia ở chứ, có đâu mà lang

Một cảm giác êm đềm đã đến với Thọ vào những ngày sống ở miền quê đó. Những buổi tối, quây quần dưới ánh trăng, Vũ cầm đàn, vừa đàn vừa hát bài "Quê Hương."

đầu, nhưng cả hai đều rất ăn ý. Hai ván đều thắng cả hai. Khi cả bọn kéo nhau ra uống nước mía, Quy Lộc cứ cần nể mãi:

Thật không công bằng nơi! Răng mà anh Vũ lại cùng một bên với Đông Thọ hỉ? Cả hai đều giỏi cả. Lần sau phải đổi lại, Lộc phải cùng bên với

thang ở đây hè? Lộc và Thọ có đồng ý không?

Thật ra thì Phước chắc là không phải người Miền đâu và Lộc thì cũng không phải Bắc kỳ một trăm phần trăm. Mẹ Lộc người Bắc nhưng ba của Lộc thì người Huế. Thế mà anh chàng Phước cũng ráng gõ gạc:

— Ai bảo là tớ người Miên?

— Nếu không phải Miên thì răng mà nước da của mi đậm màu cà phê đen vậy?

— Thì tại tớ đây dạn dày sương gió chớ bộ! Làm thân nam nhi mà lị!

Lúc này Lộc mới lên tiếng:

— Thôi đủ rồi, không có ai thừa ở đây cả. Tụi mình lập thành một nhóm đi. Không phải là chê hai anh già nhưng chắc là hai anh lớn tuổi hơn Lộc và Thọ rồi, nên hai anh làm trưởng và phó nhóm đi. Lộc và Thọ là bạn học chung một trường, nhà lại gần nhau, nên rất thân. Còn hai anh thì sao?

— Phước và Vũ đây là bạn nối khố. Thế có nghĩa là Vũ có cái gì thì Phước cũng có cái đó, ví dụ cái quần, cái áo, cái xe, thậm chí cả bạn gái nữa đó.

— Ê, vậy không có nghĩa là tớ sẽ lấy chung vợ với cậu đâu hỉ. Cái gì chung cũng được chứ vợ thì không được nơi — Vũ trả lời.

Vũ, Phước, Lộc và Thọ đã quen nhau như thế đó. Mùa hè năm ấy, Vũ rủ cả nhóm về quê ngoại của Vũ. Vũ bảo:

— Quê Vũ nghèo lắm nhưng mà lại rất giàu tình cảm. Các bạn nên theo Vũ về quê chơi một lần cho biết.

Thế là cả bọn kéo nhau đi. Lộc và Thọ cũng thật sự muốn đi cho biết vì sinh trưởng tại thành phố Sài-Gòn, hai đứa có biết gì là miền quê đâu ngoài những trang sách vở đọc được.

Quả thật Vũ đã nói không sai. Người dân quê quả thật quá chất phác và hiền lành. Họ giàu tình cảm và lòng nhân hậu. Bọn Thọ đi đến đâu, họ cũng đều kêu ghé vào nhà để dùng một bữa cơm hay uống một bát nước. Dù rằng bữa cơm thì rất là thanh đạm, chỉ vài miếng cá khô với dưa, cà..., nhưng sao mà Thọ cảm thấy ăn rất là ngon miệng. Những trái dừa tươi được hái xuống để làm nước uống. Ôi! Nước dừa trong và mát lịm. Đông Thọ cứ muốn uống hoài uống mãi. Rồi những buổi trưa hè, cả bọn theo Vũ leo lên ghe. Vũ chèo ra một vùng nước trong và vắng, rồi hô hào cả bọn nhảy xuống tắm. Thế là cả bọn cùng nhảy xuống sông và bơi thỏa thích trong dòng nước mát, ngọt ngào của quê hương. Một cảm giác êm đềm đã đến với Thọ vào những ngày sống ở miền

quê đó. Những buổi tối, quây quần dưới ánh trăng, Vũ cầm đàn, vừa đàn vừa hát bài “Quê Hương.” Giọng Vũ buồn và vang vọng trong đêm vắng:

*“Quê hương là gì hở mẹ
Mẹ về nón lá nghiêng che
Quê hương là đêm trăng tỏ
Hoa cau rụng trắng ngoài hè....”*

Giờ thì Đông Thọ đã nghìn trùng xa cách cái góc trời thân thương đó rồi. Đông Thọ cảm thấy mình bơ vạc lợng nhợ xứ lạ quê người, không còn nghe giọng hát trầm buồn của Vũ, những lần cãi vả của Phước, những lần giận hờn trách móc của Lộc, những câu nói thật thà chất phác của người dân quê. Đông Thọ, lúc này đây, mới thấm thía và cảm thông với nỗi lòng của những người xa quê hương. Quê hương ơi! Xin dành riêng cho người một góc trời thương nhớ. □

Tháng 3 năm 1996

C huyện lúc nhỏ bao giờ cũng thật ngây thơ và ngộ nghĩnh. Thúy nhớ lại hồi đó mà cứ bật cười thành tiếng. Nhỏ lùn beo, mà lém lỉnh không thể tả. Có thể nói là “cà chớn” không thua ai!

Thúy có một nhỏ bạn tên Yến, mà nó vừa lùn vừa tròn nữa. Nổi hứng, Thúy ghẹo nó là “Yến ù như cái lu! Mập thù lù như cái lu”, và thế là bị nhỏ bạn rượt chạy bán sống bán chết. Rồi một trận vật lộn xảy ra, rồi tay chân xô xát trầy trụa vì hai đứa cứ nhè cái tướng tội nghiệp trong phố mà đê lên nhau. Thúy lo sợ vì lát nữa là mẹ đi làm về; nếu mẹ mà thấy Thúy xốc xếch thì làm sao mà “kể lể” đây. Có nước bị la thêm thì có!

Từ ngoài phố lấm lét về nhà, cái đầu gối rướm máu, cùi chỏ trầy rất xót xa mà Thúy không dám kêu ca gì. Vừa về đến nhà là Thúy nghe tiếng mẹ lua khua soong chảo trong bếp. Thúy len lén chui vào phòng trên, nhẹ nhàng tự “băng bó” vết thương thâm hại. Thật là một bài học nhớ đời...

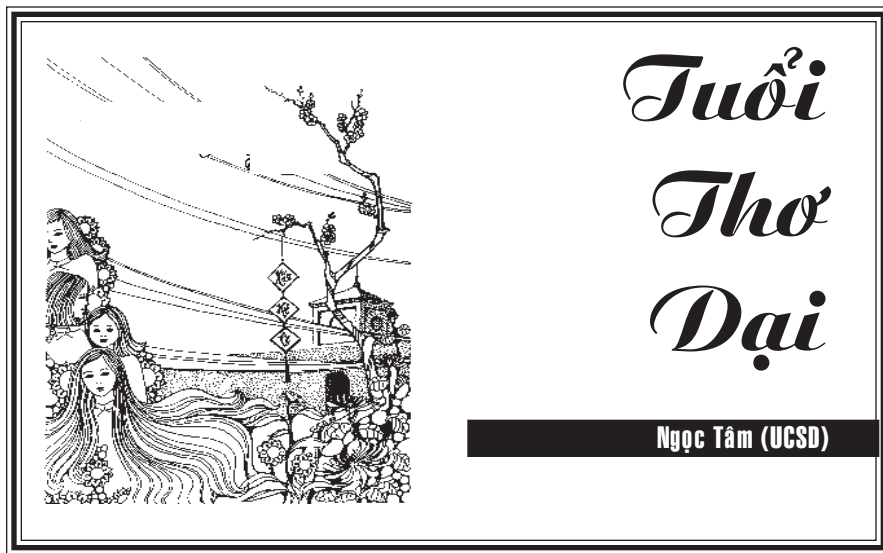
Từ hồi cấp I, Thúy đã làm lớp trưởng. Tất nhiên làm lớp trưởng thì được thầy cô tin nhiệm, được giữ trật tự cho lớp mỗi khi thầy cô giáo có chút việc phải vắng mặt. Thúy được giao nhiệm vụ “ghi tên” những bạn nào cả gan hó hé khi cô giáo đi vắng! Lúc đó, Thúy thật là hãnh diện với một trách nhiệm to lớn như vậy. Cô vừa bước chân ra khỏi lớp là Thúy lật đật chạy lên bảng, dựa mình vào tường, quan sát chăm chú đám bạn bên dưới đang rảng rựt kềm chế sự “tự do” nói chuyện ngàn năm một thuở. Hễ thấy bạn nào quay sang nói chuyện với người bên cạnh là Thúy cho tên bạn ấy vào “sổ đỏ” trên bảng phần ngay. Những bạn trai “được” vào sổ đỏ quý giá của Thúy nuôi mộng “bắt đền”, nếu Thúy không muốn nói là “trả đũa”. Thế là cứ mỗi lần tan học, Thúy cứ rảng sức mà chạy về nhà. Càng nhanh càng tốt! Thúy nhớ thằng Dũng xóm Chùa nó hay khoác

lác, Thúy cho nó vào sổ đỏ luôn. Thế là nó bị phạt suốt ngày thứ bảy, làm kiểm điểm này nọ. Ra về thì nó rượt Thúy lại, “bắt đền”. Hễ chạy gần đến nhà khoảng hai con đường là Thúy biết mình “thoát nạn” vì gần đến “địa thổ” của mình thì thằng Dũng không dám. Khi tan học thì cô giáo cũng đi về mất tiêu rồi, không ai bênh cho! Có bữa thằng Dũng hăm he, rủ tụi bạn nó phục kích Thúy. Cũng may anh lớn của Thúy tình cờ đi học về lúc đó, thế là Thúy “thoát nạn”. Cứ như vậy mà thật “vui”. Thúy cứ nhớ hoài kỷ niệm đó.

Kỷ niệm “dzui” à? Tất nhiên là có mà. Thúy “để ý” một bạn học chung lớp ba với Thúy. Bạn Quang học giỏi mà hiền nữa, không có nói chuyện, không bị vào sổ đỏ, mà cũng

Vậy mà không ngờ bây giờ Thúy lại đổi khác lạ kỳ. Cấp II là một môi trường lạ, mới mẻ. Thúy trở nên ít nói hơn, lo lắng hơn. Nhỏ Thúy lém lỉnh hồi xưa biến đi đâu mất. Chỉ còn một Thúy của hiện tại — đầy ước mơ và hạnh phúc lẫn lo âu buồn phiền, nhớ mong, hờn dỗi. Thúy cũng không biết Thúy đã đổi khác tự bao giờ. Lém lỉnh ư? Có lẽ còn một chút dấu vết của bản tánh đó. Nhưng Thúy bây giờ không muốn bạn nào của Thúy có tên trong “sổ đỏ” cả. Thúy thám thía các nỗi lòng bị phạt vô cớ và oan ức rồi mà. Thúy không biết giờ đây Quang đang làm gì, Dũng đang làm gì. Họ có còn nhớ cuốn “sổ đỏ” của Thúy không?

Năm tháng trôi qua. Tuổi thơ

không có rượt Thúy. Ba của Quang có chiếc xe “Vespa” hay dùng để rước Quang đi học về. Lần nào cũng vậy, khi ra về Thúy cũng “chạy đua” với chiếc xe gắn máy của ba Quang. Thằng Quang nhìn theo thích thú lắm. Thúy cũng thấy vui lắm. Mà ngộ thiệt, lần nào Thúy cũng thắng cuộc đua đó! Hồi đó Thúy hãnh diện lắm vì Thúy nghĩ mình chạy nhanh thật! Bây giờ nghĩ lại, có lẽ ba của Quang chịu thua để cho Thúy thắng, nếu không Thúy dứt hơi xủ làm sao!

mộng ấy chỉ được có một lần trong đời. Càng lớn, Thúy càng thấy có nhiều mối lo âu và nhiều trắc trở phải vượt qua. Thúy mong muốn kéo ngược lại thời gian để Thúy có thể tận hưởng lại cái ngây ngô dại dột nhưng thật dễ thương của tuổi trẻ thơ. Thúy biết rằng ước vọng này thực sự không thể có được nhưng Thúy cứ ao ước được trở lại. Có lẽ chỉ có những dòng chữ này mới có thể cho Thúy sống lại với những kỷ ức vui tươi ấy. □

Tôi vẫn ngồi đây, mái hiên nhà... mà mong đợi thư của một người ở xa, ở một chân trời mới... nơi mà tôi chưa hề biết đến. Cũng có thể là nàng đã cách xa tôi nửa quả địa cầu, nửa vòng trái đất... Thế mà ngày ngày, tôi vẫn chờ mong nàng dù chỉ là hư ảo, là giấc mộng trong cõi hư vô. Tôi vẫn mong sao bác đưa thư ghé vào nhà tôi... trao cho tôi bức thư mà tôi hằng mong ước... nhưng mong ước, hy vọng vẫn chỉ là huyền ảo mà thôi. Đã bốn tháng kể từ ngày người tôi yêu rời xa tôi mà đi tìm tương lai sáng sủa, đi tìm một cuộc sống sung sướng hơn cảnh nhà quê túng thiếu này. Nàng đã giấu tôi mà đi không một lời từ giã dù là tôi đã từng nói với nàng rằng tôi chỉ mong ước một mái nhà tranh, hai trái tim

Trả Lại Tình Anh

vàng. Nhưng ai có hiểu cho một cuộc sống quá vất vả... tôi thì ngày đi cày thuê, cuốc mướn... Còn nàng thì ngày ngày phải đi cấy đi gặt để lấy tiền nuôi mẹ già và hai đứa em thơ dại. Nàng chỉ muốn mẹ và hai em khỏi phải vất vả nên chọn con đường ra đi là duy nhất, dù rằng nàng biết có thể là nàng sẽ không còn cơ hội để quay về thăm mái nhà tranh cũ. Thế mà nàng cũng đã quyết định ra đi. Ngày hôm đó... nàng muốn nói với tôi điều gì nhưng lại thôi. Nét mặt của nàng u sầu ảm đạm. Kể từ khi hai đứa quen nhau, tôi chưa hề thấy nàng buồn đến thế. Tôi cố hỏi, nhưng nàng thì cứ trốn tránh... Và rồi ngày hôm sau, nàng đã ra đi mà không ai biết là nàng đã về đâu.... Hôm nay là đúng bốn tháng kể từ khi nàng rời bỏ tôi... mỗi ngày mong đợi mà một chuỗi ngày buồn... Tôi vẫn mong một lá thư từ người tôi yêu... Và rồi tôi đã được toại

nguyện. Bác đưa thư đã ghé vào nhà tôi và đưa cho tôi một lá thư không ghi tên, không địa chỉ của người gửi. Tôi vội vàng mở lá thư. Tôi nhìn thấy dòng chữ “Anh yêu dấu!”, tôi đã mừng rơi nước mắt.... Và tôi bắt đầu đọc lá thư....

Thái Lan, ngày... tháng... năm...

Anh yêu dấu!

Đã bao lần em muốn cầm bút viết thư cho anh nhưng em không biết là mình phải bắt đầu bằng cách nào... Em

cứ mãi suy nghĩ không biết là em nên giấu anh hay nên cho anh biết. Dẫu biết rằng đôi khi sự thật đau đớn lắm, nhưng em không thể nào giấu anh mãi được. Dù gì thì sự thật cũng là sự thật. Em đã quyết định kể cho anh biết trong bốn tháng qua em đã đi đâu, đã làm gì... và đã trải qua những gì. Em mong rằng anh hãy hiểu cho đời em, một Hạ Quỳnh mà anh đã từng yêu, đã từng thề hứa với nhau là sẽ chung sống bên nhau trọn đời trọn kiếp, nhưng bây giờ thì đã cách xa anh cả nửa vòng trái đất... Em đã suy nghĩ mấy đêm liền và bây giờ em sẽ cho anh và mẹ biết về đời em, một người con gái bất hạnh....

Có lẽ em là một trong những người thiếu may mắn nhất trên thế gian này. Bốn tháng trước, em giấu anh là em sợ anh sẽ ngăn cản em, không cho em đi tìm những gì mà em muốn. Đêm đó, em đã rời quê và đi Vũng Tàu để vượt biên. Em chỉ nghĩ là nếu em có thể đi được thì anh, mẹ và hai em sẽ đỡ phải vất vả. Đời em khi lên bảy thì đã mất cha... em đã biết nỗi khổ của cuộc đời nên em không muốn con của chúng ta phải khổ như cha mẹ của nó, thế là em quyết định vượt biên. Em nghe người ta nói đi Mỹ, đi Gia Nã Đại, hoặc là đi Úc rất sướng nên em đã nghe lời... Em đã bước lên chuyến tàu định mệnh mà em đã tự chọn cho mình... Anh biết không... vào đêm hôm đó... em đã cố lấy

hết gan dạ để bước lên chuyến tàu mà em chưa hề chuẩn bị gì cho cuộc hành trình xa ngoài hai bộ đồ vải rách. Em đã rời Vũng Tàu hai hôm sau khi em rời nhà. Và con tàu định mệnh chứa bốn chục người đã âm thầm ra đi trong đêm tối. Hai ngày sau thì em mới biết chỉ có con tàu nhỏ tí đang vùng vẫy trên một đại dương bao la, bát ngát. Những gì em thấy lúc bấy giờ chỉ là trời và nước. Ngoài con tàu, em chẳng thấy gì khác nữa. Đến ngày thứ ba, em mới được bước lên boong tàu vì người tài công bảo là họ gặp tàu

buồn rất lớn. Họ cứ vẫy tay để chờ người ta cứu và hai chiếc tàu đồ sộ kia ngày cứ tiến lại gần. Tất cả bốn chục mạng người trên tàu tưởng như mình được cứu để đưa về chốn thiên đường mà họ đã hằng mơ ước. Nhưng có ai ngờ, hai chiếc tàu kia lại là tàu của bọn cướp biển. Chúng nó đã cập gần chiếc tàu bé bỏng mà em đã đi, chúng giơ súng và bước qua tàu em. Chúng chia ra đàn ông một bên và phụ nữ một bên. Chúng đã xô hết tất cả đàn ông xuống biển và giết họ đi. Còn lại đám đàn bà con gái tụi em trên tàu, chúng đã tàn nhẫn cưỡng hiếp... đến nỗi một đứa con nít mới có mười ba, mười

bốn tuổi chúng cũng không tha... Kể cả em.... một Hạ Quỳnh trong trắng của anh ngày nào bây giờ chỉ còn lại một tấm thân nhơ nhuốc. Chúng nó cưỡng bức em và rồi thả cả đám phụ nữ còn sống sót lại cho lòng biển, để mặt cho đại dương bao la rửa đi những nhơ nhuốc ấy. Nhưng anh yêu... làm sao mà rửa được một đời người con gái? May mắn thay sóng biển đã đưa em vào một vùng đất mà cũng là quê hương của bọn hải tặc ấy. Thái Lan, em thù hận cái tên này. Đôi khi em chợt nghĩ những gì xảy ra là do em mà ra. Không ai bắt buộc em phải dán thân vào con đường này, nhưng vì cuộc sống nên em đành nuốt lệ

ra đi. Em nghĩ bây giờ em là kẻ không xứng với anh nữa. Em chỉ cầu mong sao anh có một gia đình hạnh phúc. Hãy quên em đi vì em không phải là Hạ Quỳnh của ngày xưa nữa... Đôi khi em chợt nghĩ.... đóa hoa Quỳnh có thể nở được một lần, còn đời em? chưa một lần có ! Bây giờ tất cả những gì bao quanh em là một màu tang tóc. Màu tan của một đời người, màu tan của một cuộc tình và cũng là màu tan của sự sống.... Nhưng anh yêu, dù sao đi nữa thì em cũng sẽ gắng hết sức mình để lo cho mẹ và em. Riêng anh... hãy coi như Hạ Quỳnh ngày xưa đã chết, đã vùi sâu vào lòng biển khơi. Hãy coi như hai ta chưa quen nhau bao giờ. Anh hãy coi em như người xa lạ mà chưa một lần nói tiếng yêu anh, chưa một lần thề thốt bên nhau dưới ánh trăng rằm năm ấy... Anh yêu ơi ... có phải là em đã trả một cái giá quá đắt cho cuộc sống không anh? Xa mẹ, xa anh, em chết nửa tâm hồn... còn nửa kia thì đã vùi sâu vào lòng biển. Em bây giờ sống để mà sống, không mơ ước, không hy vọng. Tất cả quanh em dường như chỉ là một con số không mà xung quanh nó là một vòng tròn đen u ám đã bủa quanh không lối thoát. Em bây giờ chỉ xuôi theo định mệnh mà thôi... nghiệt ngã quá phải không anh?

Lần cuối, em xin anh hãy quên mối tình mình đi. Đừng nhớ em nữa... Em vẫn cầu mong mọi điều tốt lành sẽ đến với anh. Em cầu chúc anh mãi mãi hạnh phúc.

Em,

Lê Hạ Quỳnh

Tôi cũng không biết là tôi đã đọc xong lá thư tự khi nào. Khi tờ giấy cuối cùng rơi xuống đất thì tôi cảm thấy nhẹ nhõm lắm. Tôi không biết là tôi đang khóc cho một người con gái bất hạnh, hay là tôi đang khóc cho kẻ tôi yêu... Tôi tự nhủ với lòng rằng... dù sao đi nữa, nàng vẫn là người tôi yêu duy nhất. Tôi sẽ chờ nàng và tôi vẫn thầm mang hy vọng là một ngày nào đó, tôi sẽ được gặp lại người tôi yêu. □

09-04-96

kdt

Prayer of the Night

*Psalm Hymns are sweet and enlightened,
Making your mind feel good and softened.
Night dooms are cold, heartless, and mysterious,
fearing the wolves, and making them sense anxious.
Are you there somewhere in the air?
Embrace my trembles then, as if it's your affair.
I'm alone, reminiscing and integrating
My thoughts, and feelings as I'm trying.
Don't leave your only foot-steps behind;
I'm shaking by the shadow of your own divine.
Warm me up, hold me, and stay with me—
Together we will have a Jamboree at the sea.
I have envisioned your love;
I have imagined your face, and
I have felt your heart—vibrating,
But I have never seen you, nor touched by you.
I can only acknowledge your presence by the great things
you do.
I'm gaining competence;
thru the night without trembling,
Without shaking my head with the eyes wide-opening.
Let me share my ordinary routines with you.
Living things on earth are not all that cool.
They're gone too soon!
Everything will be restarted as the time passes noon.
It's like the Comet glazing in the dark sky
It appears and vanishes in seconds at a wink of an eye.
Day goes night comes, here I rest,
With the empty thoughts in my journal that I've achieved
any success (?)
Good-night and sweet dream, Blazing Heart!
Cozy me with thy passion as it has been from the very
start.
Bear with me and stand by me through the night—
Things will be all right as the morning sun will Brights!*

ĐOM ĐÓM

8/11/96

ĐÊM NHA TRANG

Nguyễn Bá Phát

Tuy Hòa, Phú Yên

Đêm Nha Trang mình anh cô đơn quá
Mưa đầy trời lòng anh cũng giá băng
Tim thốn thức từng hồi dài vắng lặng
Bóng hình em hơi thở của đời anh.

Đêm Nha Trang anh ôm đàn nước nở
Gửi vào đêm bao tiếng sóng âm thầm
Bao khát vọng tình yêu đang cháy rục
Như triều dâng, dâng mãi không ngừng

Đêm Nha Trang nhớ em đường vắng lặng
Con phố dài, hun hút dưới chân anh
Bước lạc lõng con đường không định hướng
Tan nát lòng từng mảnh vụn rơi.

Đêm Nha Trang, một đêm mùa thu lạnh
Nhớ em nhiều anh viết tặng bài thơ
Ngát ngây lòng anh nửa tỉnh nửa mơ
Một khát vọng bờ em có biết.

Mưa Phùn

Mưa phùn ngoài cửa sổ
Trêu người tập làm thơ
Mưa phùn nhỏe trang vở,
Mưa phùn đọng rèm mi
Mưa phùn ở bên ni,
Mưa phùn qua bên nớ,
Mưa phùn ơi có nhớ?
Có người chờ bên tê...
Mưa phùn ướt lối về,
Mưa phùn đan tóc rối,
Mưa phùn phủ kín lối,
Mưa phùn lạnh bờ vai...
Ơ kìa, sao nghĩ mãi
Vẫn chẳng được dòng thơ
Viết, xoá, đầy trang vở
Mưa phùn cười em chú?
Viết chi bi chữ hỉ?
Những dòng chữ vu vơ
Đọc nghe thật đại khờ
Nào dám gọi là "thơ"

TD

TRĂNG SẦU

kst

Diu diu vầng trăng, một áng mây
Biển lồng lộng gió tóc em bay
Ngoài khơi mờ ảo vài tia sáng
Ta với tấm tay ước mộng đầy
Có lẽ bây giờ trăng nước say
Hương tình yêu đậm nét thơ ngây
Cười mỉm chị Hằng buông diều cợt
Em thẹn e, quay, dáng nhỏ gầy
Ta đếm sao trời kể chuyện nghe
Một thời trăng bạc ở miền quê
Một dòng sông nhỏ, cô thôn nữ
Ngồi tựa vai nhau, ước hẹn thề

Đâu biết tơ hồng chưa trọn duyên
Một lần ly biệt hận triền miên
Và rồi thôn nữ xa trăng, nước
Bỏ lại bên đời sống đảo điên
Em ngẩn ngơ buồn mắt dôi xa
Chữ tình muôn thuở vẫn phong ba
Có ước mơ gì; tương lai ảo
Cũng chết mai sau bởi đậm đà
Hạnh phúc bao giờ chưa thấy đâu
Lửa tình vừa chớm đã tàn sao (?)
Thôi trả ai về cho lối cũ
Còn lại trong ta vụn cổ sầu.

Nghe anh kể lại, giọng buồn buồn: “Khóa rồi học ăn con F gọn hơn.” Từ cái gan con tép bạc, tôi bung sườn thở mạnh thành cái gan con tôm hùm. Tôi liền chôm hai câu thơ trong Truyện Kiều, không có xin phép tác giả, cải biên ra hai câu thơ trên. Nếu tác giả biết được chắc cái đầu của tôi lia khỏi cổ chó chẳng chơi. Quả thật, tự dưng gan bất tử. Sau khi đặt bút xuống, tôi cười sung sướng: anh đọc hai câu thơ này xong chắc không còn mặc cảm khi nhìn con F nằm trong tờ transcript.

Gặp nhau:

Anh, đôi mắt đăm chiêu nhìn buồn bã.

Tôi, e dè, ngưỡng ngừng chẳng dám đưa.

Một Lần Tôi Làm

THU NGUYỆT

Đưa sao được mà đưa... rủ bị hiểu lầm là tôi trêu ngạo thì hai chữ “Tình Bạn” sẽ không còn. Làm sao bây giờ nhỉ? Tôi mượn hai câu thơ này, cốt ý là để chia sẻ bằng một tâm tình thối mờ. Người sao khó hiểu quá! Mối, rõ ràng, hé cười mà lòng ảm đạm như những áng mây đen giăng kín bầu trời, làm tối mịt trong khát vọng của muôn ngàn tia nắng. Ý chết, mèn ơi! Lúc này làm hai câu thơ ý thẳng một đường. Bây giờ đọc lại thì:

Trăm năm con vẫn là con
Học sinh thi lại thì còn hơn ai!

Hổng lẽ... hai chữ “ai và hơn” gộp lại na ná như là “đường về hai thôn” sao? Thôi, thôi! Tôi đành miễn cưỡng xếp hai câu thơ cất vào ví tay, lòng man mác buồn...

Nắng vàng vọt từng sợi mềm xuyên qua kẽ lá, rồi dừng chân bên tảng đá nhấp nhô. Anh ngồi trầm lặng,

*Trăm năm con vẫn là con
Học sinh thi lại thì còn ai hơn?*

PhotoDisc

có lẽ đang say mê rong đuổi theo ý nghĩ riêng thầm kín? Nàng nằng vô tư lẫn nhẹ lên khắp châu thân anh vui đùa. Bất chợt nó sừng sốt, rụt rè khi chạm ánh mắt hờ hững. Anh vô tình làm nó sợ, e lệ vụt chạy đến bên tôi. Dang rộng đôi cánh tay ôm nằng vào lòng, ngậm ngùi, tôi liếc xéo cái gương mặt lạnh lùng tợ nước sông đêm thu. Bỗng lạ! Ánh mắt trầm lắng, nét mặt suy tư, và nỗi buồn day dứt của anh sao mà giống tôi đến thế. Giống y chang cái ngày tôi được bạn bè trân trọng gọi là “Thi Sĩ”. Người ta làm thầy thuốc được gọi là bác sĩ, sáng tác nhạc thì gọi là nhạc sĩ, còn tôi... bị thi lại thì vinh dự được gọi là thi sĩ. Kỷ niệm xưa, một thời vang bóng dưới mái trường cấp II bưng sông dậy trong ký ức của tôi.

Đến rủ tôi đi học, không thấy ở nhà, Vân mới mon men đi ra sau vườn chuối tìm. Gặp tôi ngồi bó gối cạnh cây chuối vừa trở bắp, Vân nhẹ nhàng đến gần hỏi:

— Sao Quy có vẻ buồn quá vậy?

Tôi nặng nề cất giọng nói thảm:

— Mới được bạn bè tuyên dương là “Thi Sĩ”.

Vân thật thà reo lên:

— Chúc mừng, chúc mừng. -- Vừa dứt câu thì Vân đổi giọng trách hờn: Quy làm thơ tuyệt vời dị không cho mình đọc.

Nhìn xuống dòng sông, con nước đang lặng lẽ đưa đám lục bình trôi, tôi từ từ kể lại cho Vân nghe.

Hôm thứ hai rồi, Vân bệnh nghỉ học, ông giáo Nghách cho làm bài kiểm tra. Kêu là ông vì thầy Nghách chưa già, nhưng nói chuyện chính trị y chang một ông già từng trải qua khá nhiều kinh nghiệm. Hình như ông có dặn trước mà tôi quên hay sao đó. Ngoài cửa lớp bước vào, tôi chết lặng nhìn hàng chữ ngoằn ngoèo trên bảng: “Phân biệt giữa cái đẹp và cái xấu, cái hay và cái dở.” Phen này bị uống nước mặn rồi “Lượm ơi!” Tôi vừa thấp thỏm vừa vấn kế “Khổng Minh”. Môn học này đâu phải dạng thuộc lòng,

mặc dù tôi thuộc vào hàng nhạy bén “học lóm” triết lý của mấy cụ thần học ngày xưa, nhưng lần này thì ảm ố thực sự. Lấy lại bình tĩnh, tôi đứng dậy xin phép “di tiêu”. Đây là lần đầu tôi xin đi trong giờ học, dĩ nhiên là yêu cầu của tôi được ổng chấp nhận.

vinh dự được nằm trong loại... thi lại. Ngờ ngàng! Chuyện ấy chỉ có tôi biết, hông lẽ... rồi câu trả lời cũng đến. Trước khi cho đề thi kiểm tra, thầy Nghách đã thông đồng tư tưởng với cô Huấn về những quan điểm, đột nhiên nằm gọn trong bài viết của tôi.

Mừng quía tôi cắm đầu chạy, xem chút nữa đụng phải cô Huấn, vợ của ổng tay xách giỏ đi chợ về. Vốn được nằm trong số học trò “cứng” của cô nên tôi đánh bạo hỏi dò, nhưng làm ra vẻ “học tập kinh nghiệm”.

— Dạ thưa cô, theo cô thì cái hay và cái dở, cái đẹp và cái xấu khác nhau ra sao ạ?

Không do dự, cô trả lời câu hỏi đột ngột của tôi rất nhiệt tình, và thẳng một đường như đường rầy xe lửa. Tôi hí hửng quay trở vào lớp. Những giọt mực thi nhau in xuống hai trang giấy đôi, mà lúc nãy hầy còn trắng xóa. Chưa lần nào bài viết của tôi dài, ý từ tràn trề như vậy. Chắc chắn lần này tôi không đạt điểm 10 thì cũng điểm 9, ngọt lịm. Ôi, sao mà hãnh diện quá!

Tuần sau, kết quả phát ra. Tôi

Cái tội lười nghe giảng bài (vì chuyện cổ tích lồi cuốn hơn. Nào là hoàng tử đi cưới công chúa, rồi công chúa đi tìm hoàng tử sánh duyên. Thật hấp dẫn dễ sợ) của tôi bị trả giá đích đáng. Sau nầy gặp lại, cô Huấn nhìn tôi mỉm cười:

— Em còn điều gì thắc mắc không?

Ngượng cứng người, tôi cúi mặt ấp úng xin lỗi rồi “chấu lệ”. Kỷ niệm này đã chôn sâu vào tận đáy lòng tôi đến nay mới có dịp bày tỏ. Nhắc lại làm tôi nửa buồn, nửa vui. Vui một lần tôi vinh dự được làm “Thi Sĩ... oops... Thi Sĩ”. Buồn một đời tôi ôm kỷ niệm nầy chẳng dám quên. □

7/16/96

Nhịp Cầu Bạn Trẻ

Quý độc giả cùng các bạn trẻ thân mến! Thế theo lời yêu cầu của đồng đảo bạn trẻ, NS trong số này sẽ có thêm mục “Nhịp Cầu Bạn Trẻ” nhằm tạo điều kiện cho các bạn có cơ hội kết thân, chia sẻ những sở thích, trao đổi những kinh nghiệm về kiến thức, văn hóa v.v... Khi tham gia vào mục này, xin các bạn gửi về NS một đoạn tiểu sử của mình (nhớ kèm theo tên thật, số điện thoại và địa chỉ để Non Sông có thể liên lạc khi cần thiết). Riêng về các bạn nào muốn liên lạc với người đã được đăng tải trên Non Sông thì xin thư về cho Non Sông một phong bì có dán sẵn tem, tên và địa chỉ ghi trên góc trái và cho biết mã số “code number” của người mình muốn liên lạc. Sau đó Non Sông sẽ chuyển những tin tức về bạn đến người bạn đã chọn.

Lưu ý! NS hoàn toàn không chịu trách nhiệm trước bất kỳ hình thức hoặc nội dung nào khi các bạn đã trực tiếp liên lạc riêng với nhau. Đồng thời NS cũng chỉ trích đăng trong giới hạn 25 từ cho mỗi mẫu nhắn tin với nội dung rõ ràng và lịch thiệp mà thôi. Chúc quý bạn sẽ có được những nguồn vui mới! Thân ái.

B01

Hướng Thượng Nhân

Thích: Nhạc, văn, thơ, thể thao

Yêu: Những người đáng yêu

Ghét: Thất tín và tất cả các bạn cũng sở thích.

Mong được kết thân với tất cả các bạn cùng sở thích.

B02

Vũ Trung Nhân

Tìm một người bạn cùng tâm tình trong văn thơ, cùng giấc mơ hay lãng mạn, hay cần bạn giống như Nhân.

Thích: thơ, văn, vẽ... và phá phách

Ghét: Nhân ghét những người nào không viết thơ cho Nhân sau khi đã đọc xong mục này.

B03

Đế Lửa (Nam)

Thích gáy suốt ngày.

Ai không sợ điếc tai, mỗi miệng xin thư về Non Sông.

Chú ý: chỉ trả lời những thư viết trên mười chữ.

B04

Tiểu Yêu (Nữ)

Sở thích: tìm hiểu và luận về văn hóa Việt Nam, thả hồn theo ý văn thơ dào dạt. Xin liên lạc NS nếu chung sở thích tìm hiểu văn thơ VN.

B05

Nguyễn Thị Thùy Thương

tính tình dễ thương

nhân sắc bình thường,
thường hay vấn vương

yêu người rộng lượng

ghét người lương ươn

ai cùng chí hướng

thư về NS.

B06

Thủy Trúc

Tuổi: Trăng tròn

Sở thích: âm nhạc, văn, thơ, tham gia những sinh hoạt xã hội và nói chuyện tiểu lâm.

Sở ghét: những người không thích cười và không nói chuyện tiểu lâm.

Ai muốn kết bạn và thích nói chuyện tiểu lâm xin thư về NS.

B07

Thanh Phát

Thanh niên năm thứ tư đại học, vui vẻ, hiền, thích hoạt động cộng đồng, đang phụ trách trong chương trình phát thanh THSV, muốn tìm bạn nữ cùng sở thích như sinh hoạt sinh viên, làm chương trình radio; hoạt bát, có duyên, có kiến thức rộng để làm bạn. Nếu thích hợp, xin liên lạc qua THSV.

HÃY ĐÓN NGHE CHƯƠNG TRÌNH RADIO

VỀ VỚI NON SÔNG

TIẾNG NÓI CỦA TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM MIỀN NAM CALIFORNIA

MỖI TỐI THỨ BẢY **TỪ 9:30 ĐẾN 10:30 P.M.**
TRÊN LÀN SÓNG **96.7 FM**

Mọi chi tiết về quảng cáo và bảo trợ, xin liên lạc về:

TỔNG HỘI SINH VIÊN VIỆT NAM NAM CALIFORNIA

12771 Western Ave., Suite H, Garden Grove, CA 92841

Tel (714) 893-3139 ♦ Fax (714) 894-9549

Khánh Hoàng (714) 773-2334 ♦ Việt Tâm (714) 286-2059

1997 ÁO TRẮNG CALENDAR features VIETNAMESE, US & CANADA DATES AND HOLIDAYS

Produced, Photography, and Designed by HOÀI NAM, PO Box 583231, Minneapolis, MN 55458, USA

Mọi liên lạc: Hoài Nam (North) 612.321.9621 / Tổng Hội Sinh Viên VN Nam Cali (Southwest) 714.893.3139 / Thăng Trần (Northeast) 860.561.4932

Retail Price: \$6.00 Plus \$1.50 Shipping & Handling - Có giá đặt biệt cho các hội đoàn. Xin liên lạc về Hoài Nam để biết thêm chi tiết.